

DEHŞET PASAPORTU

JASON OVE'IN SON MACERASI

james Leasor

Dedektif Romanları: 2

Macera, detektif ve casusluk romanlarına meraklı Türk okuyucusuna bugüne kadar Türkiye'de sunulmuş en güzel eserleri vermiş olan BAŞAK YAYINEVİ, çağımızın en ünlü 5 casusluk roman yazarından biri olan JAMES LEASOR'un «ÖLÜM PASAPORTU» ve «TEHLİKE PASAPORTU» adlı, Dr. Jason Love'un en yeni ve en güzel maceralarını sunar.

DETEKTİF ROMANLARI

Serisinden Hazırlanan Eserler

AKREP TUZAĞI

Victor Canning

KANLI ŞAFAK

Mickey Spillane

DENİZALTI CASUSU

Ian Fleming

BERLİN'DEKİ AJAN

Adam Hall

ALBAY SUN

Robert Markham

(Yeni James Bond romanlarının ilki)

**Dr.
JASON
LOVE'ın**

en son macerası

DEHŞET PASAPORTU

(The Passport in Suspense)

Çeviren:
**ZEYYAT
ÖZALPSA**

PASAPORT MACERASI N. 11. S. 1. 1999. 1. 1. 1.

BAŞAK YAYINEVİ

DETEKTİF ROMANLARI: No. 2

Copyright by BAŞAK YAYINEVİ

The Passport in Suspense

Birinci Baskı: Kasım, 1967

YAYINLAYANLAR: Faruk Ülkü — A. Semih Yazıcıoğlu

Detektif Romanları

GENEL DAĞITIM YERİ

BAŞAK YAYINEVİ

Cağaloğlu, Narlıbahçe Sok. 19/2 — İstanbul

TAŞRA DAĞITIM YERİ:

GAMEDA LİMİTED őrKETİ

Biçki Yurdu Sokak

Dr. Şevkibey Han, No: 12, Kat 2 — Cağaloğlu

Dizgi ve baskı: SON TELGRAF MATBAASI, İstanbul 1967

BAŞLANGIÇ

Kuzey Denizi, NATO Deniz Kuvvetleri Manevraları. Yeşil Kuvvetlerden, Batı Alman Denizaltısı Seehund'un içi.

Denizaltı karanlıkta ilerleyen dev bir parmak gibi, ince pruvasını yağmurun dövdüğü denizin üzerine ihtiyatla çıkardı. Silkeleyip attı, dalgaları, iki yana döküldü sular. Ağlıyan gökyüzü gece kadar koyu ve karanlıkla bastırıverdi pruvanın üzerine.

Kontrol odasında, karanlık bastıktan sonra, gözleri gece şartlarına alıştırmak için, kırmızı ışık yakılırdı. Kaptan ellerini yukarı kaldırarak, parmaklarını bir yelpaze gibi açtı. Onun, yüzünden ziyade ellerine bakan çarkçı bu işareti görür, görmez, Periskopun kontrol kollarını kaldırdı. Radarla, periskop, yağlı yataklarından yukarı doğru yükselmeye başladı.

Kaptan:

— «Orta uzaklıkta iki tarama yapın.» diye emretti. Soluk benizli, sivilceli yüzlü radarcının sol kulağının ardında sanı baş vermiş iri bir çıban vardı. Adam sinirli bir şekilde, sanki çıbanın orda olup olmadığına emin olmak için elini kulağının ardına götürdü. Evet. Çıban hâlâ yerli yerindeydi.

— «240 derece temas edildi, efendim.» diye tekmil verdi. «Dört bin iki yüz metre uzaklık.

Kaptan tasdik edercesine başını salladı. Beklenmedik bir emirle, buluşması bildirilen gemi olmalıydı bu. İyi. Tam yerindeydi. Genç olduğu kadar komutanlıkta da oldukça yeni sayılırdı kaptan. Hesaplarının tam çıkmış olmasına sevindi..

— «Su yüzüne çıkmaya hazır olun.» dedi kısaca. Alt kapağı açın.»

Nöbetçi subay, mikrofondan emir tekrarı yaptı. Çelik oda da sesi yankılar yaptı. Sonra komutanına tekmil verdi: «Su yüzüne çıkmaya hazırız, efendim».

— «Su yüzüne.» dedi Kaptan.

Kontrol odasında, erlerden biri subapları açtığı zaman basınçlı hava, silindirlerin içine dolarak tekneyi hafifletmeye başladı. Denizaltı boşalttığı sularla yavaş yavaş suyun yüzüne doğru yükseldi. -

— «Elli ayak... kırk-beş... kırk... otuzbeş...»

Otuz'da, kaptan sol elini kaldırdı. Sudan çıkmışlardı artık. Sayım durdu. Kaptan, kuleye çıkan piring merdiveni tımandıktan sonra üst kapağı açarak, dışarı, köprü üzerine çıktı.

Sis, ıslak madenin üzerinde hafif hafif dalgalanıyordu. Öylesine karanlık ki; bu manevralarda denemesini yaptıkları, ve kendisinden, ancak, yarım metre ilerdeki özel Telefunken tertibatını bile zai-zor görebiliyordu. Nöbetçi subay kaptan köprüsüne çıkıp komutanın yanında durdu. Ne bir ışık, ne de bir yıldız vardı gökte. Kaptan yeniden kontrol odasına indi. Mürettebatın gözleri, neden su yüzüne çıktıklarını anlamak istecesine komutanlarının yüzüne dikilmişti.

Üsteğmen, kısa boylu, tıknaz, neşeli bir adamdı. Babası Hamburg garının arkasında bir birahane işletirdi. Şimdi orada olmayı ve manevraların başlamasından bir gün evvel tanıştığı kızın yanında bulunmayı ne kadar istiyordu. Acaba neden, kızlar hep denize çıkmadan, kısa bir süre önce tanışırdı? Yoksa, son gecesi olduğu için mi kızlar kendisine güzel görünürlerdi?

— «Her şey yolunda mı efendim?» diye Kaptana sordu.

— «Elbette,» diye cevap verdi Kaptan, ama kendisinin de bütünüyle inandığı yoktu. Herşeyin yolunda olması gerekiyordu, son dakikada bu Allahın belası emrin verilmesine sebep neydi? Ellerini cebine sokup, sırtını odanın çelik duvarına yaslayarak, sanki bir cevap beklermiş gibi önündeki aletlere bakmaya başladı. Sonra akli birden geriye dönerek, son doksan-beş dakika zarfında cereyan eden olaylara takıldı.

Yirmibeş metre derinliğe yükselmmişti. Her üç saatte bir alçak frekansla gönderilen radyo emirlerini almak için bunu yapmak zorundaydı. Nato manevraları esnasında haberleşmeden, mümkün mertebe kaçınılıyordu. Sadece her yirmi dört saatte bir V.L.F. istasyonunun verdiği önemli sinyalleri dinlemeleri emredilmişti.

Gece yarısı radyo odasına giderek, telsizci astsubayın, verilecek emri almasını bekliyordu. Bunlar, sadece Kaptan tarafından bilinmesi gereken-emirlerdi. Her zaman bu emirlere göre hareket ederlerdi. Şifre geldiği zaman astsubay soran gözlerle komutanın yüzüne baktı.

— «Şimdi geliyorum.» dedi. Kaptan önce, Sonra acele etmemeye dikkat ederek, odasına gitti, çift anahtarla kasasını açıp, KL—7 şifre makinesinin silindirine, şifrenin çözülmesi için anahtarın nasıl yerleştirilmesi gerektiğini gözden geçirdi. Dö-

ner koltuğuna oturup, kırmızı, boğuk ışığın altında gelen emri çözmek için, makinenin tuşlarına basmaya başladı. İşini bitirdikten sonra, kâğıdı katlayarak, kamarasına gidip, perdeleri kapadı ve, baş ucundaki lâmbayı yakarak emri okudu.

**«Yeşil Kuvvetler Komodorundan, Seehund Denizaltısına.
Su yüzünde buluşma. 53 derece 50 dakika kuzey 03 derece
45 dakika Doğu. 01.35 de yeni emirleri bekleyiniz.**

Apaçık bir emirdi işte. Anlaşılmaz tarafı yoktu. Her halde buluşması gereken gemi, radarın dört bin iki yüz metre uzaklıkta gösterdiği tekneydi. Bu, karadan oldukça uzun bir mesafeydi ama, denizle lâfı bile olmazdı böyle bir uzaklığın. Tam yolla giden bir Transatlantiğe dur emri verildiği zaman, gemi kendi hızıyla on mil daha kayardı suyun üzerinde. Denizcilik bilgisiyle övünüp neşelenerek yeniden tarassut kulesine çıktı.

Kontrol odası, bulunduğu yerden, içindeki kırmızı ışıklar yüzünden kapağı açılmış bir ocağı andırıyordu. Kaptan, Radarının, geminin yaklaştığını söyleyen sesini duydu:

— «Üç bin beş yüz metre efendim... Üç bin metre... İki bin beş yüz... İki bin...

Kaptan gece dürbününü dayadı gözlerine. Hâlâ bir şeyler görünmüyordu çevrede. Seehund, şimdi daha fazla yalpalamaya başlamıştı. Dalgalar tokatlıyordu tekneyi. Bu sesler, içeri gir mek isteyen ölü ellerinin sesiydi. Eski deniz savaşlarında boğulmuş, bütün batık gemilerin denizçileri elleriyle vuruyorlardı denizaltının gövdesine. Babasını düşündü. Teğmen Günther Prien ile yaptıkları o tehlikeli yolculuk. 1939 da savaşın başlamasından birkaç hafta sonra Royal Oak zırhlısını batırmak için Scapa Flov'a hareket etmişlerdi. Kuşatma gemilerinden birine öyle yakın geçmişlerdi ki, tekne demir zincirine sürtünmüştü. Acaba Prien de o zaman, şimdi kendisinin hissettiklerini mi hissetmişti? Komutau olmanın yalnızlığını tüm yüreği ile duyuyordu. Yirmi beş yaşındaydı: henüz. Titredi. Bu saatlerde Allahın belası bir soğuk, kasıp kavururdu etrafı. Nöbetçi Subayı:

— «Birini mi alacağız, efendim?» diye sordu.

— «Hayır», dedi. Kaptan, kısaca. Ama birden, yanındakini inancının sınırları içine aldı. Her ne kadar kendi kabul etmese bile, köprüde, kendinden başka birinin bulunması, rahatlatıyordu onu. «Sadece bekliyoruz. Mesaj'da buluşmamız emrediliyor. Kiminle ve neyle buluşacağımıza ait hiç bir bilgi yok. Sade-

ce, nerede ve ne zaman olduğu yazılı. Yani bu noktada. Ben bir süre burada kalacağım, sen aşağı in.

— «Emredersiniz, efendim!»

Subayın lâstik çizmeleri, pirinç merdivenden inerken gıcırtılı sesler çıkardı.

Radarcının sesi, kilise korosunu idare eden, gizlenmiş bir papazın sesini andırıyordu:

— «Bin beş yüz metre, efendim... Bin metre...»

Beklenen gemi, mutlaka bu olmalıydı. Başka hiçbir şey olamazdı. Şimdiye kadar katıldığı hiç bir manevrada, kendisine böylesine kısa ve üstü kapalı bir emir verilmemişti. Birden kararını verdi.

— «Dümen iskele otuz !Yarım yol ileri»

Yedi metre aşağıdaki kontrol odasından emrin tekrarı ses borusundan duyuldu.

— «İskele otuz, yarım yol ileri, efendim,» dedi dümenci.

Seehund, kızgın köpükler saçarak döndü. Gemi gittikçe yaklaşıyordu. İşten bile değildi bu karanlıkta ve siste çarpışmaları. Allahın belası rezil, neden işaret vermezdi acaba?

— «Radar irtibatı kurun,» diye emir verdi.

— «Rotasını değiştiriyor, efendim, Daire şeklinde dönüp tam üzerimize geliyor!»

Haberin önemini bir saniyede kavradı. Parmaklığı tutan eleri buz kesilmişti soğuktan. Suratını kamçılayan yağmur, delice esen rüzgâr nefesini kesiyordu. Eğilerek olanca gücüyle bağırdı:

— «Çift makine, tam yol tornistan!»

Oysa çok geçti artık. Çarpışmanın şiddetinden ayakları yerden kesildi. Hızla yıkıldı korkuluğun üzerine. Darbe nefesini kesmişti. Kendini emniyete almak için, sıkıca kavradı parmaklıkları. Bir yandan, nefes almaya uğraşırken, bir yandan da kimsenin duymadığı emirler veriyordu.

— «Tehlike mevkillerine! Bütün su kapakları kapatılsın!» diye nöbetçi subayı gemiye dağıtıyordu emirlerini. Genel alarm zilleri kulakları tırmalayan yankılarla çalmaya başladı.

— «Ön taraf su alıyor, efendim,» diye tekmil geldi.

Kaptan güçlükle doğruldu. Aynı anda da yan tarafta bir şeylerin kımıldadığını hissetti. Bir an heyecan ve korkudan hayal gördüğünü sandı. Oysa karanlığın arasından, köprünün parmaklıklarını tutan üç kişi vardı. Bunlar biraz evvel buluştukları, denizaltısına çarpan gemiden, nasılsa tekneye çıkmayı başarmışlardı.

Gelenlerin, daha evvel gördüğü denizcilere benzer hiç bir yanı yoktu. Ne yüzleri, ne etleri, ne de insanı andıran bir tarafları vardı. Kendisine bakan, göz yerine beş santim kalınlığında iki mercekti. Fil hortumunu andıran ve buharlar tüten boruların ardından bakıyorlardı yüzüne. Korku bir anda Kaptanın yüreğini doldurdu, boğazına bir yumruk tıkandı. İnsan mıydı bu karşısında duranlar? Yoksa... Yoksa hayal mı görmeye başlamıştı?

Korkudan, dehşetten incelmış sesiyle: «Kimsiniz?» diye haykırdı. Ortadaki adam, sağ elini kaldırdı. Balık adam elbisesinin üzerindeki sular cam gibi parlıyordu karanlığın arasında. Bir metre uzunluğunda demir bir çubuk vardı elinde. Kontrol odasından gelen kırmızı ışığın soluk aydınlığı çubuğun kan rengine döndürmüştü. Ve demir hızla indi.

Çubuk, Kaptanın kafatasını, bir yumurta kabuğunu kırarak gibi parçaladı. Bir an sallandı vücut sonra boş bir çuval gibi yığıldı korkuluğun üzerine. Öbür iki adam, Kaptanı kaldırdıkları gibi denize fırlatıldılar. Tekneye çarpan kızgın dalgaların sesinden, cesedin suya düştüğü zaman çıkardığı gürültü duyulmadı bile.

Ortadaki adam, başını salladıktan sonra, elindeki demiri hızla çevirdi, adalelerini germek için. Sonra, köprü üzerindeki delikten aşağı inmeye başladı. Arkadaşları ardından seyirttiler. Birinin sırtında, mekanizması: sudan ıslanmasın diye, plâstik bir torbaya sarılı bir Schmeisser otomatik tüfek vardı. Ufak tefek olan üçüncüsü, daha köprüye tırmanırken belindeki gaz bombasının emniyetini açmıştı. Kontrol odasına atladıkları zaman, sallanan gemide, dengelerini kaybetmemek için, ayaklarını açarak durdular. Aların zilleri, eline tokmak verilmiş bir zırzafının gonga vuruşu gibi çılmaya devam ediyordu.

Yüzü, inanmamamı verdiği şaşkınlıktan kül gibi olmuş, nöbetçi subay, «Kimsiniz ulan siz!» dedikten sonra, adamlardan yana bir adım attı. Aların zilleri sustu birdenbire, Geminin içinde sadece hidrolik pompalarının sesleriyle, havalandırma teribatının uğultusu iştiliyordu.

Adam, elindeki demir çubuğu bir kere daha kaldırdıktan sonra, hızla subayın başının yan tarafına indirdi. Darbe, adamın yüzünün sol tarafını parça parça etmiş, kemikler ortaya çıkmıştı. Subay, ileri geri bir sallanıp dizlerinin üzerine çöktü, sonra oracığa yığılıp kaldı. İnce bir kan şeridi, plâstik döşemenin üzerine sızmaya başladı.

Sadece on iki kişi ayaktaydı denizaltıda. Onlar da yarı giyinik, esneyerek ve sanki uykuyu kovmak ister gibi gözlerini ovuşturarak, kontrol odasına doluşmuşlardı. Mürettebatın geri kalanı, ranzalarında hâlâ, pantolon, çorap, lâstik ayakkabılarını aramakla meşguldüler.

Elinde uzun bir kol demiri tutan serdümen, «Hergele tohumları sız!» deyip, demiri üç adamın üzerine fırlattı. Kısa düştü demir. Otomatik silâhlı, tüfeği omuzundan indirip plâstik torbayı aşmadan tetiğe dokundu. Altı defa patladı tüfek. Kızgın mermiler namluyu örten ince plâstik muhafazayı yaktı. Serdümen yarım adım atabildi ancak. Konuşmak için ağzını açtı, sonra aynı anda yığıldı, kaldı olduğu yerde.

— «Kimsiniz?» diye sordu radarcı, «Ne istiyorsunuz?» Çıbanı bir nabız gibi atmaya, ağrı vermeye başlamıştı.

İki insanın kaniyla üstü başı kırmızı olan adam, radarcıyı duymamazlıktan geldi, sonra, arkadaşlarına işaret etti. Kısa boy lusu, bombanın pimini çekerek, hiç acele etmeden mürettebatın arasına yuvarlandı. Mürettebat patlamadan korunmak için gerileyip, çelik duvarlara yaslandılar. Oysa bomba patlamamış, havayı fişek gibi fırtılı sesler çıkarmaya başlamıştı. Odanın içi yavaştan sarı bir dumanla dolmaya başladı. Gaz yükseldikçe gemiciler, sapır sapır dökülmeye başladılar.

Uzun zaman çalışmanın verdiği bir rahatlıkla, üç adam, gemicileri büyük bir kolaylıkla, köprü üzerine çıkarıp, denize atmaya başladılar. Başkan kemerine asılı lâstik kaplı bir el fenerini çıkarıp makine dairesinin merdivenlerinden inerek, onbeş litrelik O.M.D.—110 makine yağı varilini aldı. Kaptan köprüsüne çıktı. Elindeki demir çubukla, tenekeyi deldikten sonra, fosforlu yağı denize dökmeye başladı. İçi bitince boş tenekeyi, fırlattı attı, kontrol odasına. İki arkadaşı da, tahta parçaları, kitaplar, dergiler, bir üniforma ceketini, boş bir içki şişesi ve yüzebilecek her türlü hırdavatı toplayıp denize atıyorlardı bu sırada.

Tekrar merdivenden inip, orta bölmenin kapısını kilitleyerek beklemeye başladı. Canı nasıl da cigara çekiyordu şu anda. Ama maskesi yüzünden içmesine imkân yoktu. Onu çıkarmaya da cesaret edemiyordu. İki arkadaşı, karanlığın ve sislerin arasında erimişçesine kayboldular. Zincirlerin gürültüsünü işitti, paslı bir palamarın çıkardığı sesler duyuldu. Seehund denizaltısı hafif bir sarsıntıdan sonra yavaş yavaş sudan yükselmeye başladı.

Üç saat sonra güneş doğup sisleri dağıttığı zaman denizin

üzerindeki yağ lekesi parçalanmış bir gök kuşağı gibi pırıldı, suyun yüzünde tahta parçaları, gazeteier, bir gemici kas- keti, bir de ceset yüzüyordu.

Arama ekipleri ve gemileri geldiği, zaman çevrede yapılan bütün aramalara, radar kontrollerine rağmen, denizaltının hiç bir izine rastlayamadılar.

Koca gemi, olduğu gibi kavgbolmuştu.

BİRİNCİ BÖLÜM

Bahama Adaları, Nassau

Su kayakları üzerinde bir adam, dikkaatli kavisler çizerek, güneşlik denizin üzerinde bembeyaz dilimler bırakıyordu. Son- ra birden sürat motoru, adamı sürükleyip suların üzerinden gö- türdü. Bir an sular köpürdü, sonra duruldu herşey. Dalgalar kapandığı zaman, olayı kıyıda seyreden Johan Love ortada hiç kimsenin olmadığını gördü. Hiç bir şey olmamıştı ve bir daha olmayacaktı da. Sanki aynalarla yapılmış bu iş, Ve el çabuklu- gu böyle aldatırdı insan gözünü, filân falan.

Ayakların balkon duvarının üzerine dayamış olan Love o- turduğu salıncaklı iskemlede bir gerindi evvelâ. Sonra bir dok- tor sıfatıyla kayakçının sırt adalelerini nasıl ameliyat edeceğini düşünmeye başladı. Evvelâ X bilinmeyen kuvvete eşitti. Sonra denizin de motor omurgasına bir direnme gücü vardı. Adamın ellerinin deniz seviyesinden yüksekliği ile yukarı kalkışıp çar- pılacak olursa... Vazgeçti. Böyle entellektüel işler görmek için fazlasıyla sıcaktı hava. Güneş Madagaskar hurmasının yaprak- larından örülmüş perdelerin arasından öyle insafsızca giriyordu ki, insan gözlerini yarı kapasa bile, iki sütunun arasında kalan deniz parçasını gerektiği gibi göremiyordu.

Love, hasır şapkasını o rahatsız edici aydınlıktan korunmak için gözlerinin üzerine indirdi. Şapkayı birkaç gün evvel bura- ya geldiği zaman, Hasır Pazarı'ndan almıştı. Üzeri rezil, rezil ol- duğu kadar da saçma sapan motiflerle işlenmişti. «Nassau ha- tırası» iki dolarada malolmuştu kendisine. Hatıra ha, Hiçbir şey bedava değildi burada. Her yerde olduğu gibi. Tembel tembel, taze limon suyu sıkılmış Bacardi kadehine uzandı. Bardağın içindeki buzlar, camı buğulandırmıştı. Bir soğukluk çarptı par- mak uçlarına. İlk ziyaretiydi bu Nassau'ya. Doğrusunu söylemek gerekirse şu anda kendine karşı dürüst davranmaya çalışıyor-

du. Kim kimi avutuyordu? Sinirlenecek, hatta bayılacak kadar da hayal kırıklığına uğramıştı.

Cable plâzında kaldığı evden, ilerde görülen, İngiliz kolonisi nin, şahane evlerine, yüzme havuzlarına baktığı zaman, güzel olduğu kadar kişiliği olmayan bir yerin, herhangi bir zengin adamın küçük barınağı olabileceğini düşündü.

Yolun iki tarafını süsleyen çiçek tarhları, yol boyu palmiye ağaçları rengârenk çiçekler, bunları sulayan Bahamalı bir bahçıvan ve sair. Love yalnız olduğu için, biraz sahte geliyordu her şey kendisine. Sanki ışıklandırılmayı ve oyunun başlamasını bekleyen bir sahnenin ortasındaydı. Birinci perde. Birinci sahne. Bahama adalarında, Nassau. Ölü mevsim. Zaman: Hâl.

Bütün ada bu intibayı veriyordu insana. Penbe duvarlarla çevrili Vali konağının, yüzyılların yeğertiği, bakır kubbesi, boş ve ağızları açık antika toplar denize çevrilmiş. Bu dekor da pek âlâ ikinci sahnede kullanılabiliirdi.

Yeşil panouri, önlü sütunlu postahane binası, muhakkak ki sömürge devrinde, Kuzey Karolina'nın baş şehrindeki binalardan kopuk edilmişti. İki topun arasındaki taştan bir tahta kurulmuş Kraliçe Victoria, sanki hiç var olmamış bir İngilterenin sürgün düğünü hatırlatıyordu. Burayı da üçüncü sahne için kullandılar. Ya da, turistlerin kalb sekteşini göz alarak, tırmadıkları, esirler tarafından bir kanyon'a; Kraliçenin her saltanat yılı için; kazdıkları Victoria merdiveni uygun düşerdi üçüncü sahneye.

Belki de memnun edilmeşi güç bir kişiydi. Herşeyden evvel doğan güneş bütün gün ısıtıyordu etrafı. Sefir rengindeki deniz, Akdeniz'den de sıcaktı. Ayrıca, burada yediği Istakoz iskarasını hiçbir yerde tatmamıştı. Bütün bunlardan başka ziyareti de bedavaya gelmişti kendisine.

Sommerset'li, Tom Newborough adındaki hastalarından biri ve derisi kayışlaşmış, yaşı belirsiz ama serveti belirli birins: aittti, kaldığı ev. Hasta, Love'a eski bir Çin tedavi usulü olan iğneler metodu hakkında fikirlerini sormuştu. Romatizma mafsallı tıhabeti ve bir çok diğer hastalıkları tedavi eden bu usul, ince altın veya gümüş iğnelerin, sinir merkezlerine ve «baskı noktaları» na batırılmak suretiyle yapılıyordu. Bir çok kimseler de çok olumlu sonuçlar aldıklarını söyleyip duruyorlardı bu metoddan öteden beri. Newborough, kalça romatizmasını geçirmek için bilinen bütün tedavi şekillerini uyguladığı halde hiç bir sonuç alamadığı için, şimdi de bilinmeyen usullere baş vurmak istediğini

açıkladıktan sonra, Love'a bu iğne tedavisi hakkında ne bildiğini sormuştu.

Love bir zamanlar iğne metodu üzerinde çalışmıştı ama Yin ve Yang meridiyenlerinden, buna benzer daha bir sürü Çin isimlerinden ayrılmıştı hayli zaman olmuştu. Zaten bu isimler de son zamanlarda daha modern şekilde adlandırılmıştı. Teorinin olumlu olduğunu ve birçok vakalarda hiç beklenmeyen sonuçlar verdiğini, Love, tıp dergilerindeki raporlardan biliyordu.

Newborough bu konuda uzman birkaç kişiyle buluşmak istiyordu. Ama buluşma tarihi belli olunca, Love o günlerde, kendisinin Meksikada olacağını söylemişti. Yıllardır bu seyahati vadedip durmuştu kendisine. Ayrıca, bağ bozumunda yapılacak bir otomobil yarışında da bulunmak istiyordu. Aynı zamanda çok ucuza mal olacaktı bu iş kendisine. Seyahat acentesi sahibi bir hastası herşeyi hazırlamıştı.

Meksikadan New - York'a gitmek, oradan da, Pennsilvanya'nın Macungie şehrine geçip, oradaki Auburn — Cord — Dusenberglar Araba Kulübünü ziyaret etmek istiyordu. İngilterede pek az bulunan Cord marka arabalardan birine sahipti ve yıllardır mektuplaştığı bir Amerikalı ile karşılaşip o konuda konuşmak istiyordu. Neden yapmasını böyle bir işi? Bekardı, kimse eline bakmıyordu. Canının her istediğini yapmalıydı. Zira bir daha aynı yoldan geçemeyeceğinin gayet iyi farkındaydı.

— «O halde,» diye bir teklifte bulunmuştu Newborough, birkaç gün Nassau'da dilediğin gibi yaşı. Altı yıl evvel bir ev aldım orada, ilk defa olarak da bu kış gitmedim. New York'a giden jetler benzin ikmali için Nassau'a iniş yaparlar. Seyahati ne birkaç gün ara verip, benim villamda misafirim ol. Ondan sonra fazla para ödmeden, kolaylıkla Miamiye ve Meksika'ya geçersin...

«Ayrıca bana büyük bir iyilikte de bulunabilirsin. Benim kâhya Ebenezer'e de göz kulak oluver. Son zamanlarda bana iyi kazık atmaya başladı.»

Love bu teklifi kabul etmişti ama, gelir gelmez burada, hakimiyetin, sivrisineklerin cinde olduğunu da anlamıştı. Ayrıca yoldan kalkan tozlar gözüne kaçıyordu insanın. Hiç reklamı yapılmayan ölü mevsim bir mevsim olsa gerektili. Love şimdi acentaların büyük bir dikkatle neden reklam yapmadıklarını daha iyi anlıyordu. Buraya yalnız gelmekle hiç de iyi etmemişti. Evet, kör Blake'in parmakları banco'nun üzerinde sibirli bir şekilde doluyor. Freddie Munning klârneti üflüyor, ormanların o insa-

nı ürperten Limbo ve Goombay'ları sırf kendisi için çalışıyordu ama, yalnızdı işte. Nassau, insanın genç ve âşık olduğu zaman geleceği bir yerdi. Love ise kendisinin bu iki şeyden de mahrum olduğunu itiraf etmek zorundaydı kendine.

Ebenezer, patlak keten ayakkabılarını sürüye sürüye ve randaya çıkıp kırık dökük cümlelerle konuştu:

Love başını salladı.

— «Yeteri kadar içkiniz var mı, efendim?»

— «Fazlasıyla» diye de ikna etti adamı.

Bir sürat teknesi koya doğru geliyordu. Su kayağı yapan adamı çeken tekne değildi bu. Daha ufak, gövdesi kırmızı, güvertesi beyaz plâstik bir motordu. Love yanındaki masadan dürbünü aldı, bakacak daha ilgi çekici bir şey olmadığı için, gelen motora çevirdi dürbünü.

Dalgalar sanki odanın içine doluverdi. Motorun, kendi Cord 812 Roadster arabasının ön camını andıran rüzgârlığının ardında bir kız oturuyordu. Rüzgâr, yapraklıyordu koyu saçlarını başının ardında. Love, kızın, Tahran'dayken gördüğü bir İran minyatürün deki, Meğol binici kadınına benzediğini düşündü. Kız, krem rengi direksiyonu sol tarafa kıvrınca, motor delice bir hızla döndü, devrilecekmış gibi yana yatarak yoluna devam etti.

Hızlı kullanıyordu kız motoru. Loze bir yandan onu gözlerken, bir yandan da direksiyonun ardında oturan genç kızın makinenin hızına alışık olmadığını düşünüyordu. Dönüşleri farzla sert olduğu gibi, bir ustanın zerafetinden de yoksundu. Sonra motor hızını keser. Kalkık burnu inip sahile doğru süzölmeye başlar. Love, dürbünü kızın yüzüne çevirdi. Nasıl bir şeydi acaba?

Güneş yanığı yüzünde, şaşkınlık, sıkıntı, hatta biraz da korku vardı genç kızın. Dudaklarını kısıp arkaya yaslanarak, motorun T şeklindeki, çalıştırma ipinin tutamağını çekti. Haklıydı. Love. Kızın ufak surat tekneleri konusunda hiç bilgisi yoktu. Yoksa böylesine tehlikeli bir şekilde asılmazdı ipc. Tekne tehlikeli bir şekilde yalpaladı, ama yine de çalışmadı motor. Yeniden asıldı kız, ipc. Yine başaramadı. Saçları koyu bir yelpaze gibi yüzüne dökülmüştü. Dürbünden edindiği intibaya göre, yakından görölmeye değerdi doğrusu. Kızın, üzerindeki zık—zaklı siyah elbise, Love'a I. Dünya savaşının kamufle edilmiş gemi resimlerini hatırlattı. Neden ve Ne'lerin harika Kitabı'nda seyrederdi bu resimleri çocukken. Acaba hâlâ basılıyor muydu o kitap: Yoksa zamane çocukları mı çok şey biliyordu. Bütün sorulardan o kadar az cevap kalmıştı ki geriye.

Motor akıntıya kaptırmıştı kendini. Met, değişecek olursa, başı beşaya girebilirdi genç kızın. Motor ise sıhhatli görünüyordu. Böyle ciddi bir arıza yapmış olmasına imkân yoktu. Yüzerrek gidip bir baksaydı ne olurdu? Yapacak başka işi de yoktu zaten. Daha beter bir iş yapabilir, geceyi, ritmin insanı sarhoş ettiği küçük gece kulüplerinde geçirecek bir çş bulabilirdi kendine. Mayosu, Love'un keten pantolonunun altındaydı. Pantolonunu çıkarıp Newborough'un özel plâjına yürüdü. Hadi bakalım bir kere daha at dalgalara kendini dostum.

Su ayakları hizasında sıcak, kalçaları hizasında soğuktu. Dal dı. Yüzerken ara sıra gözlerini açıp, altında kaçışan balıklara boğulmuş bir deniz kızının saçlarının andıran yosunlara bakıyordu.

Tekneye ulaştığı zaman, iki eliyle küpeşteye tutundu. Güneş iyice kızdırmıştı plâstik tekneyi.

— «Size yardım edebilir miyim?» diye sordu kıza.

Mercury, motorun üzerine eğilmiş olan kız, kapağı açmaya çabalıyordu.

— «Siz kimsiniz?» diye sordu, sonra bir cevap beklemeden devam etti: «Motorum stop etti birden.» Sesi yavaşladı, sinirli sinirli, sahilde yaprakları sallanan palmyelere bakmaya başladı.

Love, büyük bir alçak gönüllülükle.

— «Biraz motordan anlarım.» dedi. «Her halde önemli bir şey olmamalı. Tekneye çıkabilir miyim?»

Kız, bir motora, bir Love'a, baktı. Bir türlü ikisi arasında bir karar veremiyordu sanki. Sonra başını sallayıp, dengeyi korumak için motorun öbür tarafına geçti.

Sıcak et ve güneş yağı kokan, kırmızı bir Türk havlusunun üzerine oturdu Love. Ayaklarının dibinde ufak su birikintileri toplandı. Kaybolan yılların, kaçırıldığı fırsatların, belki artık küçük bir mektupla hiç gelmiyecek olan aşkın, gözyaşlarıydı bunlar.

Love, benzin tankından, motora giden kabloyu kontrol etti önce. Sonra motor kapağını açarak, bujileri kontrol etti, karbüratöre baktı. Hiçbir hata yoktu motorda. Yedek tankın musluğu açıp benzin pompasını bastı birkaç kere, sonra ipe asıldı.

Motor, bir kere öksürdü kaldı. Genç kız ön tarafta ayağa kalkmış, direksiyonu tutuyordu. Sinirli bir hareketle benzin yolunu ileri itti. Bir şeyler yapmak, yardım etmek istiyordu. Love marş ipini yeniden çekti. Bu sefer motor homurdanıp, birden son hızla ileri fırladı. Deniz köpükler içinde kaldı. Motor sol

tarafa keskin bir dönüş yaparak, yeşil sulardan bir duvar meydana getirdi.

Love, omuzunun üzerinden bağırdı: «İnsan nasıl yapacağını bilince iş kolaydır.» Sonra gözleri kısıldı. Fazla hızlı gidiyorlardı.

— «Yavaş.» diye bağırdı geriden.

Motor delice bir hızla geniş bir daire çizmeye devam ediyordu. Haklıydı. Hiç bilgisi yoktu kızın motor hakkında. Ondan tarafa döndüğü zaman Love boş direksiyonun motorun titreşimi ile sarsıldığını gördü.

Kız, ise yüzükoyun motorun içine uzanmış yatıyordu.

Love, kızın üzerinde uzanıp, süpürge kolunu kapattı. Makine tıksırıp durdu. Sonra Love kızı sırtüstü çevirip, nabzını tuttu. Kızın nabızı durmuştu.

Elbisesinin altından sert ve genç göğüsleri belli oluyordu. Ama Love ne göğüslere, ne de donuk bir şekilde hiç bir şey görmeden gökyüzüne bakan gözlerle bakıyordu. Sanki bir tükenmez kalemle yapılmış gibi, küçük bir yuvarlağa dikilmişti bakışları. İki kaşın arasındaki ufacık bir delik vardı. Vurularak öldürülmüştü kız.

Love kızın bileğini bırakıp, sahile baktı. Sallanan palmiyeler, büyük villaların arka cepheleri, Emerald plâj oteline doğru giden beyaz bir fort Mustang, Charlott kalesinden, kendisine çevrilmiş toprakların korkunç ağızları ve saire. Ortalıkta cinde silâh olan kimse görünmüyordu.

Love, kızın nabzını, yeniden tuttu. Kızın başının arkası yan içindeydi ve bütün yaşamı şanslı uçup gitmişti. Tekne sallanıyor, denize vuran ışınların yansıması Love'in gözlerini rahatsız ediyordu.

Mermi, belki de sahildeki pancurları, süslü püslü evlerin birinden atılmıştı. Yahut kayalıkların ardına saklanmış biri de olabiliirdi. Ama neden? Neden ve kimin tarafından.

Love, bir doktor olarak son savaşı daima ölümün kazandığını bütün hastalarından çok daha iyi bilirdi ama, genç kız bu savaş için çok gençti daha. Ve ölüm böyle güneşli bir havada, bir sürat teknisinin içinde öylesine yabancıydı ki. Ölüm ancak, yaşlı, yorgun, saçları bembeyaz olmuş kişilerin, perdeleri örtülü sessiz odalarına yakışan bir olaydı. Hayatlarının yıllarını tüketmiş kişiler içinde ölüm. Yoksa hiç yakışmıyordu buraya.

Love, motoru çalıştırıp, Newborough'un rıhtımına yanaştıktan sonra, koltuğun altında bulduğu tekne örtüsünü, düğümleye

rek, cesedi sakladı, sonra, düşünceli villaya doğru yürümeye başladı.

Yüzü cilâlanmış abanoz ağacını andıran Ebenezer, açık verandada kendisini bekliyordu.

— «Misafiriniz mi var?» diye sordu zenci. Kızı görmüştü yani. Ama canlı görmüştü her halde.

Love «Hayır,» diye başını salladı. Ölülerden misafir olamazdı.

— «Bir kaza oldu,» diye kısaca açıkladı. En iyisi adama anlatmakta olanları. Nasıl olsa az sonra bulacaktı cesedi. Peki, ama, bomboş bir körfezde, en azından elli metre uzaktan atılan bir kurşuna kim inanırdı? «En iyisi polise telefon edeyim.»

— «Müfettiş McGregor'u isteyin,» dedi Ebenezer.

— «O da kim?»

— «Özel servis. Çok kibar bir beydir. Bizim patronun arkadaşısıdır.»

— «Öyleyse numarasını bilirsin,» dedi Love, «Lütfen çevirir misin?»

Love, Ebenezer'in peşinden odaya girdi. Dışarının sıcaklığından sonra, serin bir tünele girmiş gibi oldu adeta. Telefonun zili çok uzaktaki bir dükkân kasasının zil sesi gibi beliyordu. Love'un, tanıdığı bütün zengin'ler sert seslerden nefret ederdi. Paranın satın alabileceği en önemli şeylerden bazıları, sessizlik ve rahatsız edilmemektir. Onların yerine, başkaları başkalarını rahatsız eder, hatta bazen onların yerine ölümlerdi bile. Ebenezer santralla konuştuktan sonra, Love'a döndü.

— «Hazır, efendim.»

Love, kutaklığı aldığı zaman, Ebenezer'in kendi ahizesini yerine koyduğunu işitti.

— «Ben Doktor Love,» diye başladı konuşmaya, «İngiltereden, Dr. Jason Love. Çok önemli bir konu üzerinde Müfettiş McGregor'la görüşebilir miyim?»

— «Bir dakika lütfen.»

Love, o anda konuşmasının banda alındığını düşünüyordu. Ama belkide böyle şeyler yapmıyorlardı burada. Polisler her yerde aynı değil miydi sanki? Aman be, cehenneme kadar yolları var!

İskocyalı bir ses uçak motoru gibi gümbürdedi öbür uçtan.

— «Size bir yardımım olabilir mi, doktor?»

— «Evet, bir kaza oldu. Bir vurulma olayı.»

— «Nerede?»

Ses birden tizleşmişti. Zira, genellikle vurulma olayları daha sert, daha kaba bir sesle anlatılırdı.

— «Beechwood'da, Tom Newborough'un evindeyim. Kendisi nin İngilteredeki Doktoruyum.»

— «Anlıyorum. Ne oldu? Bir hayat sonu filân mı?»

— «Love, büyük bir dikkatle: «Sizi görünce anlatsam, daha münasip olur.» dedi. «Buraya gelebilir veya birini gönderebilir misiniz?»

— On dakika sonra, yanınızdayım.» dedi McGregor.

Telefon kapandı. Kadının yanında duran Ebenezer, sordu:

— «Bir kadeh Rom daha ister misiniz, efendim »

Love, başını salladı, «evet» anlamına .

— «İki tane hazırla. Misafirimiz olacak.»

Dışarı çıktı. Beyaz çakıl taşlı yol, bir mezar üzerindeki mermeri andırıyordu.

Aktına öüm hakkında söylenmiş vecizeler geldi sırayla. Hepsi güzel diye düşündü. İnsanın dışında, başkaları için söylediği sürece güzeldi.

McGregor, siyah Humber marka bir polis arabasıyla geldi. Radyo telefonun ince anteni yan tarafta sallanıyordu. Şoförünün belinde 45 kalibrelik bir Wembley asılı olduğuna göre, suç hiç de yabancı değildi buranın.

McGregor, haki cıbbisli, zayıf yapılı bir adardı. Ceketinin üzerinde, fazla yıkanmaktan solmuş, üç sıra madalya bandı vardı. Soluk yüzünde, hastalıklı bir pembelik göze çarpıyordu. Buru üzerinde, ince mavi kılcal damarlar bir ilkokul öğrencisinin, Hindistan haritasındaki ana nehirleri andırıyordu. Bir zamanlar güzel olup da, güneşin soldurduğu bir Acem halısı gibi, soluk mavi gözleri sulanmıştı. Gözleri, sinekler gibi odanın içinde fır dolanıyordu. Hatta el sıkışırken bile, yüzüne bakmadı. Love'un, gümüş tepsinin üzerinde duran iki bardağa Rom, limon suyu ve buz koydu. Tom Newborough, her şeyin en iyisini kullanmasını biliyordu doğrusu. Eh, hadi bakalım onun şerefine!

McGregor, kasketini ve deri kaplı sopasını, iskemlenin üzerine bıraktıktan sonra: «Nedir olan bitenler?» diye sordu. «Vazife başında içmemem lâzım aslında.»

— «Öyleyse, bir dostluk ziyareti olarak kabul edelim bunu.» dedi Love, Terasta otururken, denizde bir sürat teknesi içinde bir kız gördüm. Elli metre kadar ilerdeydi. Makinesi durunca çalıştıramadı. Yüzerek gittim, çalıştırdım - Yedek tankı açmayı unutmuş aslında - Arkama baktığım zaman, vurulmuştu.»

McGregor, sanki çok ağır bir yükmiş ve fazla kuvvet istermiş gibi, ağır ağır, kaşlarını kaldırdı. «Ne durumda?» diye sordu.

— «Ölü,» dedi Love.

McGregor'un kaşları eski yerine, elindeki bardak da masanın üzerine indi. Dostluk ziyareti sona ermişti, anlaşılan.

— «Ceset nerede?» diye kısaca sordu.

Merdivenlerden inip, küçük teknenin bağlı olduğu yere gittiler. Love örtüyü açtı. Kızın vücudu hâlâ sıcaktı. Bir kaç kara sinek kızın yüzüne ve bacaklarına kondular.

— «Evet,» dedi McGregor, «Ölüm sebebi beyne saplanan bir kurşun. Sahilde dolaşan kimse gördünüz mü?»

— «Hayır. Kimse yoktu. Kızı tanıyor musunuz?»

McGregor, başını salladı: «Kim olduğuna dair hiç fikrim yok.»

Teknenin direksiyonu yanındaki piring levhaya baktı: İyi Tekne İmalât Şirketi. Miami, Florida. Altında da bir seri numarası vardı.

— «Cesede dokundunuz mu?» diye Müfettiş sordu.

— «Sadece nabzına baktım.»

— «Pekâlâ, hazır buradayken şu môtora da bakalım bir kerre.»

McGregor, cebinden bir çift naylon eldiven çıkartıp giydi. Sonra koltuğun altındaki, çekmeceye baktı. Hiçbir şey bulamadı. Bir el çantası bile yoktu.

— Bir turisi olabilir,» dedi, «Her hangi bir kimse olabilir.»

McGregor, örtüyü yeniden ilikledi. İçtiği Rom ve başaşağı eğilmesi kan getirmişti yüzüne. Yanakları morumsu bir renk aldı.

— «Ne kadar kalacaksınız burada?»

— «Yarın öğleden sonra Mexico City'ye gidiyorum. Birkaç gün. Bamer Otelinde kalacağım.»

— «Tom Newborough'u iyi tanır mısınız?»

— «Somerset'te, on yıldır doktoruyum.»

— «İyi bir insandır,» dedi McGregor.

«En iyilerinden. Ayrıca, çok da zengindir.»

— «Öyle sanıyorum. İngilterede çok güzel bir evi var. Ama ben bu iklimi tercih ederim kendi hesabıma.»

— «Hmm,» diye bir ses çıktı McGregor'dan. Söylenenlere inanmamıştı adeta. «Ama buranın da kendine göre bazı tehlikeli tarafları var.»

— «Alından vurulmak gibi mi?»

— «Evet, onun gibi.» dedi Müfettiş sırtarak. «Castro, Kü-bayı aldığı zaman bir sürü gangsteri dışarı attı memleketinden. Amerika ise diretip, ne pahasına olursa olsun, kabul etmedi hiç birini. Ama Bahama adaları etti. Kendi hükümetimiz kurulunca burada kumarhaneler açtık. Bu yüzden epey para döner or-talıkta. Çok para. Bu sebepler bir sürü koruma teşkilatları var. Hatta daha başka öyler şeyler var ki, bizim İngiliz halkı hayal bile edemez onları.»

— Benim kadar uzun bir süre doktorluk etseydiniz, hiç bir şeye şaşmamayı öğrenirdiniz.» dedi Love, «Ne halkın, ne kişin hayal ettiği şeylere.»

Geri dönüp, oturma odasının eşliğinde durdular.

— «Öyle olsa bile, bu adalarda olan bazı olaylar, sizi de şaşırtır. Her zaman cert ve kaba bir yer olmuştur burası. İşe evvelâ, hükümet hesabına çalışan, silâhlı özel gemi sahipleri başladı. Arkasından korsanlar Morgan, «Kara Sakal» Teach, Sheraton Kolonisinde hâlâ kuyusu durur. Daha yüz yıl evvel, Nassau'da 300 balığı, kendilerinin on misli adam çalıştırarak, gemi leşlerini çekiyorlardı karaya.

«Amerika iç savaşa başladığı zaman, Güneylilere silâh ka-kaçtığı, yine burada başladı. Sonra içki yasağı zamanında, Rom dağıtımı da buradan idare edildi. Şimdi ise, emlak ve kumar yatağı. Hâlâ bir sürü korsan var etrafta. Doktor Love. Şu anda yirmi otuz milyon dolarlık çek yazabilecek, yarım düzine ada-ma telefon edebilirim. Bu adamların hepsi de birkaç yıl evvel meteliksiz kimselerdi. Almanlar, Polaklar, Letonyalılar. Türlü çeşit geçmişiyle, türlü çeşit insan var burada. Bir tek ortak ta-rafları var. Para.»

— «Menası ne bunun?»

McGregor, omuzlarını silkti.

— «Özel bir şey kastedmedim sanırım. Ama bu zavallı kı-zın zengin bir düşmanı var idiyse, parayla keskin nişancı bul-mak hiç de zor bir iş değildir. Nassau'da. İşimize dönelim. Git-medim evvel, ifadenizi almak zorundayım. Sonra telefon ede-rim size.»

Sopası ile şapkasını alan Müfettiş, arabaya doğru yürüdü. Beyaz ceketli, koyu mavi pantolonlu şoför, kapıyı açıp selâma durdu. McGregor doktortın elini sıktı.

— «Gariptir ama, sizin mesleğinizde başka bir tanıdığım daha var.» dedi Love. «Onun da ismi Mac'la başlar Albay Mac Gillivray. Douglas MacGillivray. Tıpkı sizin gibi konuşur.

Vücudunun yarısı arabaya girmiş olan Müfettiş geri döndü. Yüzünün bir maskeden farkı yoktu. Sadece gözlerinde bir temkin ifadesi vardı. Fazla mı yoksa az mı konuşmuştu Love:

— «McGillivray'ı tanır mısınız?» diye merakla sordu. Kendi si de tanyordu onu sanki:

— «Elbette. Savaşça ufak bir yardım etmiştim ona. Sonra birkaç kere daha karşılaştık.»

Bu fırsatlardan biri, İngiliz Entellicent Servisinin (D.I.6) şefi olan MacGillivray'ın, kendisini Tahrandaki bir Tıp kongresine gitmeye ikna etmesi olmuştu. Ama asıl görevi, kaybolan, bir ajanı aramaktır. Sonunda bir Rus uçağında kutupların üzerinde bulmuştu kendini. (1) İkinci sefer ise Himalâyalarda, bir prensin oğlunu tedavi ederken, genç prens Kızıl Çin hesabına bir casusluk teşkilâtı kurulması için şantaj yapıp para istendiğini öğrenmişti ki, bilgileri faydalı olmuştu MacGillivray için. (2).

Albay Şebekesini, Covent Garden'de bir Meyva İhracat şirketi paravana yaparak idare ediyordu. Zaman ve mekân bakımından oldukça uzaktaydı Love'dan.

McGregor, bir an, bir şey sormak istemişcesine durdu, Sonra kararını verip, arabaya bindi. Arabanın gidişini seyrettikten, sonra odasına çıkıp üstünü değiştirdi. Dakron bir pantolon çekti ayacağına. Sırtına da koyu mavi bir gömlek geçirdi. Ebenezer, Doktora istekoz salatası ve kiraz rakısına yatmış taze ananastan bir şile yemeği hazırlamıştı. Bol acı biber ve limon konurdu bu salataya. Love, Bahamalıların bir sözünü hatırladı: İhtiyara koltuk değneğini attırır bu moret. Peki, ya kendisine ne yapacağını acaba?

Koyu kahveyle beraber, Gitane marka, kara tütünden ikinci sigarasını yaktı. Bu arada gelen bir polis motoru, kıyıdaki küçük tekneyi yedeğine alıp götürdü. Plâjdakiler onu arıza yapmış bir tekne sanacaklardı muhakkak. Kimsenin aklına gelmezdi yedekte çekilen o teknenin yüzen bir tabut olduğu.

Telefon çaldığı zaman, Love, insan beyninin haritası çıkarılmamış, uçsuz bucaksız, çöllerini düşünüyordu. Kulaklığı eline aldı. Evvelâ bir sessizlik, sonra derin bir nefes, nihayet bir kadın sesi: «Doktor Love misiniz?» diye sordu.

— «Kim arıyor?» diye cevap verdi Love. Hastalarından biri-

(1) Ölüm Pasaportu — James Leasor — Başak Yayınevi.

(2) Tehlike Pasaportu — James Leasor — Başak Yayınevi.

nin adada olmasına imkân yoktu. Somerset'teki hastalıklardan ve dertlerden kaçmıştı buraya. O yüzden biraz bozulur gibi oldu bu çağrıyla.

— «Beni tanımazsınız,» diye ses devam etti. «İsmim Alcantara. Senyora Juanita Alcantara. Adamın öbür tarafında bir evim var, Tom Newborough'un da dostuyum.»

— «Ah evet,» dedi Love hiç heyecanlanmadan, «Evet, Doktor Love benim.»

Bir motor, su kayağı yapan bir adamı çekiyordu uzaklarda. Belki de bu sabah gördüğü adamdı bu. Kayakçı, boğulan bir insan gibi elini kaldırıp ipi bıraktı sulara gömüldü. Yavaşladı motor. Sonra bir dönüş yaptı. Bir kızın kahrkahası yankılar yaptı koyda. Ölü kız son defa kiminle birlikte neye gülmüştü acaba? — «Peki adımı nasıl öğrendiniz? Nereden biliyorsunuz burada kaldığımı?»

— «Tribune, okurum,» diye kadın açıkladı. «Mahalli bir gazetedir. Biliyassa, birkaç sütununu adaya gelen ziyaretçilere ayrılmıştır. Hakkınızda yazılanları okuyayım size.»

Kadın gırtlığını temizledi. «Doktor Jason Love, Somerset, Bishops Cleeve, İngiltere. Şu anda tatilini Okyanus kenarındaki Thomas J. Newborough'un villasında geçirmektedir.

«İngilteredeki, nadir Super Cord Roaster arabalardan birine sahip olan Dr. Love, Meksikada yapılacak, Bağ Bozumu otomobil yarışını takip ettikten sonra, New Yorka geçecek oradan üyesi olduğu Auburn—Cord—Dusen Berger Otomobil Kulübünü ziyarete gidecektir. Cuma günü şehrimize gelen Dr. Love, onyedinci yüzyıl ünlü hekim-filozof Sir Thomas Brown'un etüdleri konusunda bir uzmandır.»

Kadın ara verdi okumasına. «Bu, sizsiniz değil mi?»

— «Suç benim,» dedi Love, Kahrolası! Nasıl da nefret ederdi kendi hakkında yazılanları okumaktan. Ne alâkasız, ne lüzumsuz söz zıvalardı bunlar!

— «Bu yüzden aramadım sizi. Bu sabahki motor meselesi var ya—şey...»

— «Evet?»

— «Polis motorun numarasını araştırdı. Tekne bizim. Biraz evvel de cesedi teğhisten geldim.»

Şu ne diyebilirdi o anda? «Yaa!» dedi sadece.

— «İşte bu yüzden aradım sizi, Doktor, Acaba birkaç dakika görüşmemize imkân var mı?»

Love: «Neden olmasın?» dedi. İşe karışmıştı bir kere. Geri dönmeye imkân yoktu. «Ne zaman?»

Senyora Alcantara: «Şimdi müsait mi sizin için?» dedi. «Sadece on kilometre uzaktayım. Oraya gelebilirim — Yoksa siz mi buraya gelmek isterdiniz?»

Arabanız var mı?»

— «Evet, Tom Newborough, arabasını kullanabileceğimi söyledi.»

— «O zaman siz buraya gelin. Daha şakin. Evim Quendon'da. Beyaz, yeşil panjurlu. Bulunduğunuz yerden Bay Caddesini takip edin, Mayfair'den hemen evvel sağa sapıp, adanın ortasına doğru sürün arabayı.

«Kilometreniz de tam on kilometre olunca, yavaşlayın. Sağ tarafta kapınızı göreceksiniz. Yarım saate kadar bekliyorum sizi.»

— «Bekleyin,» dedi Love, oysa ikindiye başka türlü geçirmeyi tasarlamıştı. Ama şimdi, güneş de, deniz de çekici gelmiyordu artık kendisine. Ölümü hatırlatıyordu her ikisi de.

Love ardında hafif bir hareket sezdi. Ebenezer, kapının eşiğinde duruyordu:

— «Dışarı mı çıkıyorsunuz, efendim?»

Love, başıyla tasdik etti. Acaba, bu bir tahmin miydi, yoksa zenci konuşmayı mı dinlemişti? Her iki şık, bir şey farkettirir miydi? Her halde bu ayak oğlanları, efendilerinin her işinden haberdardılar.

— «Bir buçuk saate kadar dönerim, herhalde» dedi.

Tom Newborough'un spor Triumph Herald arabasına binip kilometreyi sıfıra getirdikten sonra, arabanın üzerinde olan konak anahtarını çevirip motoru çalıştırdı.

Senyora Alcantara'nın tarifi onu bir sürü güzel Villâların önünden geçirdi. Sonra evler, yavaş yavaş köhneleşmeye, küçülmeye başladı. Kerpiç yapıların üzeri, çok sıcak günlerin tozu ile pudralanmıştı sanki. Döküntü bir takım arabalar da evlerin gölgesine sığınmıştı, ağeta pinekliyordu.

Güneş çimenleri sarartmış, yol kenarındaki ağaçların dalları da yorgun bir şekilde taş duvarlara yaslanmıştı. Sıcak dalgası bir tokat gibi çarpiyordu insanın yüzüne. Evlerin yerini bu sefer tahta kulübeler almaya başladı. Palmiyeler arasında girilen iplere çamaşırlar asılmıştı. Sivri sakallı keçiler boş gözlerle yüzüne baktılar Love'un. Toz toprağın içinde küçük çocuklar boyasız oyuncakları ile, bitmez tükenmez oyunlara kaptırmışlardı kendilerini.

Dört yol ağzında, taş üzerine oturmuş bir Bahamalı, başı önüne düşmüş, ağzından salyaları akarak uyuya kalmıştı. Yapamayacağı seyahatleri, kucaklayamayacağı kızları düşlüyordu her halde. Kötü şeydi zengin ve gençlere kucak açmış bir dünyada, yaşlı ve fıkara olmak.

Love, Grants Town'a yaklaştı. Yüz yıl evvel azad edilen köleler, yeni bir hayata başlamışlardı burada. Kilometre onu gösterince yavaşladı. Her iki tarafta birbirini, kısıkanan duvarlar yükseliyordu. Yayaların gözüne hoş görünsün diye, sarıya boyanmıştı kaldırımlar. Mavi tepelere yaklaşmaya başlamıştı. Bunların ardı, Güney plâjları ve denizdi. Bir köşe başında yavaşladığı zaman cilâlı bir tahtanın üzerine kazılmış tek bir kelime gördü:

QUENDON.

İsmi bilmediği rengârenk çiçekler, şelâleler gibi dökülüyordu duvarların üzerinden. İkinci bir yazı: «Bekçi köpeklerine dikkat!» Kahrolasica Senyora Alcantara, diye geçirdi içinden. Madem bu kadar görmek istiyordu onu, bari kapıyı açık bıraksaydı.

İnip, kapının bir kanadını açtı. Dönüp yerine oturduğu zaman, bir hışırtı duydu. Sağ taraftaki açık pencerenin önünde, alacalı bulacalı elbiseli bir yerli kadın, elindeki kâğıt çiçekler dizisinde saatleri doldurduğu sepeti uzattı.

— «Çocuk yuvası yararına,» diye açıkladı, «Bir tane almaz mısınız, efendim?»

Love, homurdandı içinden. Örgütlenmiş yardımından oldum olası nefret ederci. Bu gibi işler hükümet tarafından idare edilmeli, yahut gerçekten yardımsever kişilerin eline verilmeliydi. Cebinden çıkardığı yarım doları kadının uzattığı teneke kumbayara atınca tok bir ses çıktı.

— «İlk rozeti bana mı satıyorsunuz?»

Kadın başını salladı: «Her işin bir başlangıcı vardır,» dedi Love.

Kadın, göbeğinde, kumaştan beş yaprak olan pembe bir çiçeği seçerek yakasına ilaştırdi doktorun.

— «Çok teşekkür ederim.»

Love gaza bastı. Senyora Alcantara'nın evi beyazdı. Mavi boyalı panjurlar çapkın bir kadının göz kapaklarını andırıyordu. Love arabayı durdurduğu zaman zakkum çiçeklerinin tat-

lı kokusu, cenaze çiçeklerinin, baygınlığını bastıracak ağırlıktaydı.

Love, sifon zincirlerinin ucuna asılı tokmağa benzeyen, tutamağı çekti. Uzaklarda-bir çingirak sesi duyuldu. İnce bir ses geldi kulağına. «Geldiler. Yukarı. Atlayın üzerlerine!»

Beyaz önlüklü, tel çerçeveli gözlük takmış, şişman bir Bahamalı kadın kapıyı açtı!

— «Dr. Love misiniz?»

— «Ta kendisi.»

— «Lütfen buyurun. Madam sizi bekliyor.»

Ses bağırılmaya devam ediyordu: «Geldiler, yukarı, atlayın üzerlerine!»

Love'un yüzündeki şaşkınlığı gören yerli açıkladı: Minah kuşu. Rom sever bu bağırın. Konuşur, şarkı söyler. İnsan gibidir tıpkı...»

— «Belki birçoklarından daha insan,» dedi Love.

Kadın tombul etlerini hoplata hoplata kıkırdadı.

— «Çok komiksiniz, Doktor. Gerçekten komik.»

Bir mezar kadar soğuk, kemerli bir holden geçip beyaz boyalı duvarlarında modern tabloların asıldığı bir odaya girdiler. Yerdeki kılın tüylü halının üzerinde, insan yere vurmuş bir sisin üzerinde yürüyormuş sanıyordu kendini.

Love rahatça bir koltuğa yerleşti. Mavi gök, mavi denizle hiç bir ayrıntı çizgisi olmadan birleşiyordu ufukta. Bir kemik beyazlığındaki kumlu sahile bakan bir terasta, keten şorlonglar, plaj şemsiyesi ve madenî bir masa vardı. İçki artıkları kaldırılmamıştı masanın üzerinden. Özel, tahta iskele ise denize doğru uzanmış bir parmak gibiydi. Her halde buraya bağlıyorlardı tekneyi. Love hiçbir şey düşünmemeye çalıştı. Hemem hemen başardı da bu işi. Kadının odaya girdiğini, ancak konuşmaya başladığı zaman farketti.

Her halde elli yaşını geçkindi kadın. Esmer, anlamlı yüzü, güneşten korunmak için yağlanmıştı. Kuzgun kanadı siyahlığındaki siyah saçları topuz yapıp, başının ardında toplanmıştı. Ayakta mavi keten pantolon üzerinde ise çiçekli bir bluz vardı. Üstünde bir sürü altın maskot olan bileziği şingirdayıp duruyordu kadının bileğinde.

— «Ben, Senyora Alcantara'yım» dedi kadın. Efil soğuk ve kuruydu. Bir kuşun pençesini andırıyordu. Love'u kusur bulmak istercesine baştan aşağı süzdü.

— «Demek, zavallı kızcağız vurulduğu zaman, teknedeydi-

niz, Doktor?» Bu bir sorudan çok bir ithamı andırıyordu.

Love başıyla tasdik etti.

— «Evet, içindeyim.»

Kadın, Yeşim taşından bir sigara kutusu aldı eline. Kapak açıldığı zaman «Kayakçılar Valsi» ni çalıyordu. Love'a ikram etti.

— «Korkunç bir iş,» dedi. Senyora dikkatle kadının «kaza» kelimesini kullanmaması Love'un tuhafına gitti. «Bir içki ister misiniz?»

— Lütfen, Bacardi ve limon suyu,» suyu dedi. Ağzının tadını, başka bir içkiyle bozmak istemiyordu. Sabahtan aynı içkiye başlamıştı bir kere.

Kadın, siyah mermer masanın üzerindeki anber rengi içkiyi elektrikli bir mikser'in içine koyup üzerine limon suyu ilâve etti. Motor, balsız arılar gibi vızıldadı bir süre. Sonra kadın iki kedehe içkileri doldurdu.

— «Adada daha iyi günlerin şerefine,» dedi. Balsız arı çikaran motor hâlâ vızıldıyordu. Ne Allahın belâsı durdurmadı şu makineyi diye geçirdi Love zihninden.

Kadın, Love'un yakasındaki pembe çiçeğe bakıyordu.

— «Ne bu?» diye sordu. «Alexandra günü mü?»

Love omuzlarını silktili: «Takan kadın çocuk yuvası için olduğunu söyledi,» dedi.

— «Lütfen bakabilir miyim? Böyle şeyleri toplarım ben.»

Gümüş rengi manikürlü uzun turnaklı elini uzatarak, çiçeği ilikten çıkardı.

— «Ben de kalabilir mi?» diye sordu.

Love, başıyla «evet,» işareti yaptı. Neden kalmasındı?

— «Çiçeği siz alın, Senyora,» dedi. «İğnesi de bende kalsın. Yani işkoçum ben. Bakarsınız bir gün lâzım olur.»

— Nasıl isterseniz, Doktor.»

Gülümsedi. Çiçeği, iğneden çıkardıktan sonra, ciddi bir şekilde, geri verdi iğneyi. Doktor sol cebinin üzerine ilâştırdi onu. Senyora Alcantara, siyah yaprakları düzelttikten sonra, çiçeği, mikserin yanına koydu. Motor hâlâ vızıltıya devam ediyordu.

— «Kapamıyacak mısınız?» diye, dayanamayıp sordu. Love

— «Hayır. Makine çok yeni, biraz açılmasını istiyorum. Gelin güneşe çıkalım. Doktor. Yağmur olmadığı zaman sisin bastığı İngiltere'densiniz, değil mi?»

— «Hayır. Her zaman değil. Ara sıra donda yapar.»

Kadın güldü. Love, Fransız tarzı kapılardan geçerek, kadı-

nın ardından tasaraya çıktı. Beyaz boyalı demir iskemlelere oturdu. Kadın, bluzunun cebinden ufak bir resim çıkararak, bardakların arasından doktora uzattı.

— «Bu muydu kız?»

Love başıyla tasdik etti. Genç, ölü yüz, bir yaz gününde çekilmiş resmin üzerindeydi. Kucagında küçük bir Dachund cin si köpek, ardında çiçekler ve bir kulübenin duvarı görünüyordu.

— «Carmen,» dedi kadın. «Hizmetçim. Daha doğrusu, kızımın hizmetçisi. Her halde motoru emaneten almış olacak. Bizim haberimiz yoktu tabii. İçin en kötü tarafı, üzerinde kızımın elbisesinin bulunması. Hani şu Op-sanatı dedikleri desende.»

— «Neden kötü tarafı dediniz?» diye sordu Love. Kızın üzerindeki, siyah beyaz, zik-zaklı elbiseyi hatırlamıştı.

— «Çünkü Nassau'da bir taneydi o elbise. Geçen hafta Tribune, resmini çekmişti. Herkes tanırdı Shamara'yı... Kızımı yani. Ateş eden, hizmetçiyi vurmak için değil, kızımı öldürmek için ateş etmiş olmalı.»

— «Yani bunun kaza değil, düpedüz bir cinayet olduğunu söylüyorsunuz.»

Elbette, bunu anlatmak istiyordu. Love bu gerçeği biliyordu ama, bu sıkıntılı konuyu açmak istemiyordu. Tıpkı bir istiridenin, kendisini rahatsız eden kum tanesini, inci haline sokması gibi.

Cinayet! Soğuk, buz gibi bir yankısı vardı bu kelimenin. Sıcığa rağmen, Love bir soğukluk hissetti yüreğinde. Yeni kazılmış bir mezarın soğukluğu. Morgun mermer masası üzerinde, formaldehit ve eter kokuları arasında yatan kızın yüzü geldi gözlerinin önüne.

Senyora, «Evet,» dedi içkisinden bir yudum aldıktan sonra. Karşısındakinin tepkisini görmek istiyordu. «Evet, isteyecek.»

Love: «Ama neden?» diye sordu. Kendisini ilgilendiren bir iş değildi bu. Ölülerle değil, dirilerle ilgili işi onun.

Senyora Alcantara, omuzlarını silkeli.

— «Daha evvel de teşebbüs ettiler,» dedi ilgisiz, günlük bir sesle. Yeni bir berberin ustalığından bahsediyordu sanki.

— «Ne gibi teşebbüsler?»

Kadın derin bir nefes aldı sigarasından.

Yeterli bir açıklama yaptığından emin, «Biz Kübalıyız» dedi. «Düşmanlarımız var bizim. Ama siz İngilizler küçük ve so-

guk adanızda, böyle şeyleri anlamazsınız, denemediğiniz için.

«Açıklayayım size, Doktor Castro, iktidara gelmeden evvel Kocamla ben, Havana'nın en büyük kozmetik firmalarından birini idare ediyorduk. Kavga'nın türü çeşit iğrenç tarafları vardır. Castro da kendi oyununu oynuyordu. Bir orta-sınıf ihtilâlini yönetecekti. Biz de yardım ettik ona bir çokları gibi... Çöküntüyü önleyeceğine umuyorduk. Önledi de. Ama hemen arkasından yeni rezillikler, çöküntüler icat etmeye başladı.»

«Gözüne kestirdiklerinden biri de bizim firmamızdı. Bir şeyi saklamayı becerdik. Yeni bir yüz kreminin formülünü...

«Kozmatik ilmi hakkında ne derece bilgi sahibisiniz, bilemem. Ama her kremin içinde, özel bir ecza, ya da özel eczaların bir bileşimi vardır. Rekabet de bu yüzden son haddine varır.

«Örneğin. Helena Rubinstein, daha genç bir kızken, Polonyadan Avusturya'ya gittiği zaman, iklimin, oradaki genç kadınların derilerini kurultuğunu ve onları yaşlı gösterdiğini fark edince, aklınca, annesinin Avrupadayken kullandığı bir krem gömüştü, ve hemen getirtmişti formülünü. Bir kaç ay sonra da imal edebildiği kremin hepsini satmıştı. İşe atılması böyle oldu.

«Bizim firmamız, onunkine kıyasla çok küçüktü elbet. Ama yine de büyük bir isimdik Güney Amerikada. Castro, hayatımıza karşılık, bütün mallarımızı aldı elimizden. Ama formülü kaçırmayı becerdik.»

— «Nasıl yaptınız bu işi?»

— «Kocanın ildi tabiyeti vardır. Annesi Meksikalı. Zaten, yeni bir fabrika kurmak için, şu anda Meksikada bulunuyor. Havana gümrüğü, anadan doğma soyup, öyle aradı her ikimizi de. Hiçbir şey bulamadılar. Kocamın ezberindeydi formül şükü.»

— «Peki, ya kızınız?»

— «Shamara, İngiltere'deydi o sırada. Londra Üniversitesinde okuyordu. Bu evi kirladık. Bitaraf bir bölge burası. Meksika ile İngiltere arasında. Şirketin tescilini buraya yaptırarak, vergiler de müsait.»

— «Hepsini anlıyorum ama, kızınızı bu sebeplerden dolayı kim öldürmek ister?»

— «Kim olacak, Castro'nun adamları elbet. Daha evvel de teşebbüs ettiklerini söyledim. Başlangıçtakiler, formülü teslim etmemiz için, gözdağı vermişti.. Her seferinde, birimize telefon

ediliyor, bundan sonraki teşebbüsün, öldürücü olacağı söyleniyordu.»

— «Polise haber verdiniz mi?»

— «Elbette. Ama ne geldi ellerinden. Biraz gerçekçi olun, Doktor.»

Love, kusurunun gerçekçi olmadığından ileri geldiğini düşündü. Somerset de hayat ne kadar sakin, ne kadar tehlikeden uzaktı. Oysa aslında hayatın rahat olduğu pek enderdi. Hele ortaya konan büyük para olursa. Durgun denize baktı. Suyun altında, büyük balıklarla, küçük balıklar arasındaki hayat kavgasına inanmak ne kadar zordu. Ama suyun üzerinde de bir takım facialar oynanıyordu. Siyâsi göçmenler. Olmayacak lideri destekleyenler, yanlış bir ihtilâlde, ters tarafı tutanlar, umursamaz dünyanın karşısına saf bir yüzle çıkmak zorundaydılar. Başka hiçbir şey gelmezdi ellerinden.

Senyoranın hikâyesini, kendi ömrü hayatını düşündüğü için inanılması güç buldu. Bacardi, ailesinin bile hikâyesini işitişti. Nassau'da yeni bir Rom fabrikası açan aile, Küba'da milyonlarca dolarlık tesislerini bırakarak, birer bavulla terketmişlerdi memleketlerini.

Aralarındaki konuşma, gevşek bir ip gibi sallantıdaydı. Love birden tadını alamaz oldu içkinin. Ayağa kalktı.

— «Beni özel bir iş için mi görmek istemiştiniz?»

— «Evet. Mümkünse, bana yardım etmenizi rica edecektim. Doktor.»

— «Yaaa!»

Bak hele Doktor olduğu halde, neden herkes yardım umardı kendisinden? Değişmez meseleleri küçüktü aslında. Ama şahsen işe karıştınız mı, o zaman devleşiyordu meseleler.

— «Gazete, Meksikaya gideceğinizi yazıyor.» Kadın, kabul veya inkâr etmesi için duraklama yapıyordu. Love hiç bir şey söylemedi.

— «Eğer gidiyorsanız, kocama, bir kitap götürmenizi rica edecektim.»

— «Bir kitap mı?»

— «Evet. Kübadayken antika kitaplar topladı. İşler sıkışmadan bir kısmını buraya aktarmayı başardık. Defalarca istedi bu kitabı. Ama bence posta ile yollamak, büyük tehlikeye gir mek olacak. Burton'un, Anatomi ve Meiânkoli' adlı eserinin 1612 tarihli baskısı.»

— «Değeri çok yüksek o zaman. Benim hayran olduğum da

Sir Thomas Browne'dir.»

— «Ha, Evet,» dedi Senyora. «Zannedersen, gazetede bundan da bahsediliyordu. Çağdaş değil miydiler?»

— «Evet. Hatta ortak bir tarafları bile vardı. Browne, doktordu. Burton ise doktor olmak isterdi. Hatta şöyle dermiş, sık sık «Mesleğim ilâhiyatçılık, eğilimim ise doktorluktur?»

— «Bunu sormak istemiştım size. Kocam Mexico City'de. Haa, nerede kalacaksınız orada?»

— «Bamer'de.»

— «Fevkalâde. Kocam da orada kalıyor.»

— «Öyleyse mesele yok.» Halbuki Love kendisinden çok daha karışık bir iş isteneceğini sanmıştı. «Hiç te zor bir şey değil.»

Senyora, «Böyle düşünmenize sevindim,» dedi. O da rahatlamıştı. «Shamara gidecekti ama, bu olanlardan sonra— «Elini sallayınca, kolundaki bilezik şingırdadı «Vurulma olayı. En iyisi burada kalıp, bir süre ortalıkta görünmemesi.»

— «Elbette. Kim ateş edebilir? Hiç bir fikriniz var mı bu kenuda.»

— «Bu işi yapacak, sürüyle Kûhanı serseri mevcut Nassau-da. Castro, Batista'nın, yetiştirdiği profesyonel katilleri, ihtiyacı olmadığı için, toptan yok etti. Kendi kaatilleri var. Kûbaya sağ salım dönebilmek için alda gelen her şeyi yapar bu adamlar.»

— «Anlıyorum,» dedi Love. Milletlerin politikanın lâbirentleri arasında bir yol seçmek, bir diktatörün korkusu altında yaşamak. Tiz sesle barıştan bahsetmenin aslında savaş ve ölüm olması gerçeği filân...

— «Kitap bu, Doktor.»

Kalın, deri ciltli bir kitaptı bu. Altın yaldızla yazılmış ismini arada geçen üç yüz yıl karartmıştı. Love, kaba yazılarına baktı kitabın. Kenarları kaba saba kesilmişti. Buna sahip olan kişilerin, mutluluğunu, onu nasıl kullandıklarını düşündü.

— «Bunu taşıyacak bir şey lâzım. Böyle götürmek için fazla değerli bir eser bu.»

— Kadın; «Ah, evet,» dedi.

Gözlerini odanın içinde gezdirdi. Kitabı koruyacak uygun bir şey arıyordu sanki çevresinde. Sonra, Christopher Hibbert'in, Garibaldi ve Düşmanları, adındaki kitabın dış kapağını çıkardı, deri ciltli kitabın üzerine geçirdi.

— «İşte oldu,» dedi. «Götürmenin sizce bir mahzuru olma-

diğina emin misiniz?»

— «Tamamen.»

Senyora, arabaya kadar geçirdi misafirini. Beyaz otomobil gözden kaybolunca da eve dönüp merdivenleri çıktı. Kuş, «Seni gördüm, seni gördüm,» diye bağırdı.

Kadın kuşa doğru, parmaklarını şaklattıktan sonra odanın öbür tarafına geçip, mikserin düğmesine bastı. Pembe çiçeği alarak, dikkatle avucunun içine koydu, masanın başına oturdu. Çekmeceден, kuyumcuların kullandığı bir pertavsız çıkarıp sol gözüne yerleştirdi ve ışığın altında büyük bir ustalıkla, çiçeğin göbeğini inceledi.

Sonra çekmeceден bir makas çıkarıp parlak siyah kumaşı kesti. Sert Gomalaka tabaka toz halinde parçalandı. Kadın ince bir cımbızla, mavi, minyatür bir transistörü rozetin içinden aldı. Transistörden çıkan saç kalınlığında bir tel iğneye bağlanıyordu. Bir uzman gibi inceledi aleti. Son derece hassas, Continental marka bir ilik mikrofonydu bu ve arkasında, kibrit başından büyük olmayan bir vericisi vardı. Rozeti yakaya iliştiren iğne anten vazifesini görüyor ve üç dört kilometrelık bir çevre içinden dinlenebiliyordu. Bunun anlamı, bu uzaklıkla alıcısı olan bir kimsenin, gönderilen sinyalleri rahatça duyabilmesiydi. Bundan sonra, ne diyeceklerdi bakalım? Senyora Alcantara Transistörü bir kerpetenle ezdikten sonra parçaları bir zarfa koyup mühürledi, arkasına tarihi yazıp çekmecesine kilitledi.

Doktoru düşünmeye başladı. İyi bir adama benziyordu. Öyle hemen herşeyden şüphelenecek kişilerden değildi. Hem sonra nasıl bir terslik olabilirdi ki? Bu işlerden haberi olmadığı belliydi. Kızla aynı motorda olduğunu öğrendiği zaman şüphelenmişti. ama, tanıdıktan sonra bütün şüpheleri dağılıvermişti. Adamın ne olduğunu biliyordu artık. Tatile çıkmış bir taşra doktoruydu. Başka bir şey değil.

Senyora Alcantara telefonu açıp, uluslararası istihbarat bürosunu istedi. Mexico City'deki Otel Baher'in telefon numarasını öğrenmek istiyordu. Görevli, numarasının, 21. 90. 60 olduğunu bildirdi. Kadın telefonu kapayıp bu sefer Dış ülkeler kısmını açtı, santral memuresine aradığı numarayı verdi.

Beklerken, odada bir aşağı bir yukarı gidiyor, tarasa çıkıp, denize bakıyordu. Gülümsüyordu artık. Suda yankılar yapan güneş ışınları vuruyordu yüzüne.

Telefon çalmaya başlayınca, acele adımlarla odaya döndü.

Yolun, altıncı kilometresindeki harap ahşap evlerden birinin yola bakan penceleri, perdeleri kapalıydı.

Üst kattaki yatak odasında, dört adam ve Grundig marka bir teyp, Decca VHF alıcı takımı vardı. Askularla bir resim çerçevesi arasına acele bir anten çekilmişti. Holman Hunt'un, elinde fener tutan İsa, tablosunun «Dünyanın ışığı» adındaki siyah beyaz baskısı iğneyle bir duvar kâğıdına iliştirilmişti.

Adamlardan ikisi İspanyol tipindeydi. Dansörler gibi kalçaları dar, vücut yapıları ufak tefekti. İnsan minyatürüydü sanki. Ayaklarında rengi atmış bir blucin ve üzerinde hava dolikleri bulunan sivri uçlu plâstik ayakkabılar vardı. Öbür ikisi Bahamalıydı. Simsiyahtılar ve diş etleri de insanı şaşırtacak kadar soluktu.

Dördü de kamburlarını çıkarmış, dönen teypin, elektronik gözüne bakıyorlardı. Ekşi ekşi ter kokuyordu oda. Ufak tefek adamlardan biri, yağlı saçlarının üzerine Amerikan yapısı bir kulaklık geçirmişti. Gömleğinin sol göğüs cebi üzerine «Garcia» adı yazılıydı. Burun köprüsü içeri çöküktü. Seyrek ve çürük dişlerinin üzerinde enine çizgiler vardı. Frengiden ölen anasının mirasıydı bunlar. Anası Havana'da orospuluk etmiş sonra da ömrünün son iki yılını, bir fakirler evinde geçirmişti. Cerahatlar içinde, uzun süre can çekişen, leş gibi koku salan sefil bir ölümdü bu. Arasına anası rüyasına girdikçe Garcia korkuyla uyanırdı. Çünkü seyretmişti ölmesini.

Anası hastalığı evvelâ, kıyı kıyı kömür taşıyan eski bir tekne de çalışan bir İngiliz denizcisinden aldığını söylerdi ama inanmak biraz güçtü buna. Yetmiş iki milletten müşteri vardı. Garcia asıl sebebini kendi de gerçeince bilmeden o günden beri İngilizlerden nefret etmeye başlamıştı. Castro'nun polisi birçok randevu evlerinin yanı sıra kendisinin ergenlik çağından beri pezevenklik ettiği Pompadour'u da kapatınca, Kubalı'lardan da nefret eder olmuştu.

Miami'deki göçmen görevlileri, Garcia hakkında herşeyi bildikleri için onu Amerika'ya sokmuyorlardı. Nassau'daki görevliler ise daha insaflı çıkmış, üç ay oturmasına izin vermişlerdi ki, bu süre de bitmek üzereydi. Uzatmak için yaptığı müracaat reddedilmişti. Her halde Bahama göçmen bürosu sanıldığı kadar bilgisiz değildi bu konularda... Vatansız olmanın verdiği, o buruk acıyla, liman kenarındaki barlardan birinde, hindi gibi düşünürken, diğer kısa boylu adam sokulmuştu yanına.

Kübalı olduğunu, ama İngiliz pasaportu taşıdığını açıklamıştı. Maltalı olduğunu gösteren bir doğum kağıdı elde etmeyi becermişti. Bütün detlerini biliyordu Garcia'nın ve ona yapılacak bir teklifi vardı.

Garcia, dinlemişti. Hayatı boyunca, yapılan bütün teklifleri dinlemişti zaten. Ara sıra ilgi çekici olanları da çıkmamış değildi. Luis'di teklif yaparın adı.

Luis'nin söyledikleri akla yatkındı. Kendisinden istenen bazı şeyleri yapacak olursa, Havanaya dönebilecekti. Hem de başına hiçbir belâ gelmeden. Geçmişinin üzerine sünger çekecekti. Hatta, bu konuda resmî olduğu her halinden belli bir evrak bile göstermişti Luis, Garcia'ya. Psk okumasını bilmezdi ama, bu kusurunu söylemekle de iftihar ederdi. Her halde, başka biri, onun kabul edeceğine aklını yatırmıştı ki, adını kıvrım kıvrım, tımtırlıklı bir yazıyla döktürmüşlerdi ak kâğıt üzerine. Garcia da kabul etmişti. Başka hiçbir hal çaresi, hiç bir çıkar yol kalmamıştı kendi için artık. O zaman Luis ondan istenileni açıklamıştı.

Garcia, kedi sidiginden leş gibi kokan, dört tarafta ezilmiş hamam böcekleri bulunan döşemeye dirseklerinin üzerine yaslanarak uzanmış, can kulağı ile teypi dinliyordu.

— «Şimdi Quendon'dan çıktı. Aynı beyaz, Triumph Herald arabayı kullanıyor. Numarası NP 5757801. Kadın onu kapıya kadar geçirdi. Elinde «Garibaldi ve Düşmanları» adında bir kitap var. Arabaya binmesini izledim. Üzerinde silâh olduğunu gösteren bir şişkinlik yok. Görünüşe göre silâhsız. Benden uzaklaşıyor artık. Nassau yoluna saptı. Gidiyor. Gitti. Tamam.»

Ses kesildi. Luis, alıcının düğmelerini çevirdi. Başka bir ses başladı konuşmaya. Sinirli, canlı bir ses:

— «Bana doğru geliyor. Beechwood'a saptı. Yalnız. Arabayı stop ettirip anahtarları aldı. Kitabı kolunun altında taşıyor. Ne olduğunu buradan göremiyorum. Yeteri kadar iyi değil bu dürbin. Ön kapıdan girip, kapıyı kaCpattı. Tamam.»

Garcia, kulaklıkları yukarı kaldırıp, eliyle işaret etti Luis. Beriki de çıkarmıştı kulaklıkları. Teyp dönmeye devam ediyordu

— «Tamam, Beechwood'a geri döndü.»

— «Şu teypleri bir daha çal da, bakalım çiçekçi ne derece başarılı olmuş, anlayalım.»

Garcia, teypi ayarladı. Evvelâ parazit sesleri geldi. Sonra bir motorun homurtusu. Yürüyen bir araba, vites değiştirmeler. Lâstik gıcırtiları. Duran motor. Bir zil sesi ve çok uzaklardan

gelen başka bir ses: «Buradalar, Haydi yukarı, atlayalım üzerlerine.»

Adamlar, soğuk gözlerle birbirlerine baktılar.

Bir kadın sesi sordu: «Doktor Love misiniz?»

Bir erkek sesi cevap verdi. «Ta kendisi.»

Garcia durdurdu makineyi.

— «Daha dinlemek istiyor musun?»

— «Atlat biraz» dedi Luis, «Gevezelik bunlar. Bakalım Alcantara karısı ne istiyor kendisinden?»

Garcia teypi yedi sekiz metre ileri atıp, yeniden çaldı. Çabuk çalışan bir elektrik motorunun sesi doldurdu odayı.

— «Bu ne bə?» diye Luis, sert bir sesle sordu...

Garcia omuzlarını silktili. Biraz daha ileri aldı bandı. İkinci defa düğmeye bastı. Yeniden doldurdu odayı. Yüzlerce eşek arısı birden uçuşmaya başlamıştı sanki.

— «Galiba bu Allahın belası transistör bozulmuş.»

Luis başını salladı: «Hayır. Bozuk filân değil. Tongaya bastırıldılar bizi. Alcantara denen kadın Doktorla görüştü. Sonra içlerinden biri çiçeğin farkına vardı. Bu, elektrik motorunun sesi Kahve değirmeni, ya da ona benzer başka bir âlet. Mikrofonu boğmak için açmışlar bunu.»

— «Peki, ne yapacağız şimdi?»

— «İçlerinden birini elimize geçirmek lâzım. Alcantara, karısını bırakalım şimdilik. Bize faydalı olabilir. Hiç olmazsa bir ipucu. Ama bu doktoru rapor etmemiz lâzım. Buradan ayrılırsa tehlikeli olabilir. Hiç bir tehlikeyi göze alamayız. Benim iddiam şu. Bize onunla görüşmemiz için emir verilecek.»

Luis, iri yarı Bahamalı'lara baktı, kara gözlerinin kömür parçalarından farkı yoktu. Zenciler acemice ayağa kalkıp, uyuşmuş bacaklarını gerdiler, Garcia, Grundig marka terpi kapattı, radyoyu toplayıp alelacele anteni toplamaya başladı. Luis'in ne demek istediğini anladığından, gözgöze gelmek istemiyordu onunla. Katolikti bir zamanlar. Boynunda hâlâ, ince, güzel bir altın zincirin ucuna asılı haçı taşıyordu. Toparladığı telleri, karton kutunun içine koyup, sinirli sinirli bir sigara yaktı. Tek lâf etmedi kimse. Zaten söylenecek bir şey de kalmamıştı.

Hazreti İsa, asılı olduğu duvardan, odadaki adamlara bakıyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Bahama Adaları, Nassau; Yelkenli Yat Endymion III

Love, yıkandıktan sonra, üzerine koyu renk bir elbise giyerek terasa çıktı, kendisine limonlu Bacardi hazırladıktan sonra terasa oturup, denize bakmaya başladı. Günün sıcaklığı, çekip gitmiş yerini, tatlı tatlı esen bir rüzgâra bırakmıştı. «Yarın daha kuvvetli esecek» diye düşündü. Sonra kitabın birinci sayfasını açtı.

Melankolinin anatomisi. Nedir bu?
Her çeşidi, sebepleri, belirtileri, sonuçları,
ve bunun çeşitli tedavi usulleri.
Üç Ana nokta ve değişik kısımlar
Kısımlar. Organları, ikinci derecedeki kısımları
Felsefi, Tıbbi, Tarihi,
Açmak ve yarmak.
Demokritus junior, tarafından.

Love, Burton'un bilhassa, Açmak ve Yarmak kısmıyla neler hissettiğini gayet iyi anlıyordu.

Ebenezer, siyah saçlı deha, terasa çıkıp Love'un iskemlesinin yanında durdu.

— «Siz geldiğiniz zaman, dışarıydım, efendim,» diye açıkladı. Telefonla bir haber bıraktılar size. Müfettiş McGregor, bu akşam sizi görebilir mi diye soruyor.»

— «Kaçta?»

— «Sekizde efendim.»

— «Nerede?»

— «Sahilde, efendim. Devereux, Sokağında. Sokakının bitiminden sonra şehrin içinden geçer zaten.»

— «Neden orada?» diye Love, sordu. Dairesinde buluşmaları çok daha akılcıca bir iş olmaz mıydı?

— «Bu konuda başka bir şey söylemedi, efendim. Sadece acele olduğunu bildirdi. Belki sizi evine götürmek istiyordur. Zaten kendi de Cennet Adası Yolunda oturur.»

Love: «Teşekkür ederim,» dedi.

Ebenezer bir saniye daha durunca ,Love, başını kaldırarak sordu.

— «Başka bir şey daha mı var?

Ebenezer eğildi, başını salladı.

— «Hayır efendim. Yemeğinizi kaçta yemek istiyorsunuz?»

— «Dönünce,» dedi Love.

Ebenezer mutfağa yönelince, Love kitabı kapayıp kitaplıkta, Hough ve Roy Meyers'in iki kitabı arasında koydu. Mc Gregor neden görmek istiyordu acaba kendisini? Belki de sadece ifadesini almak için.

Saatine baktı. Yediyi otuzbeş geçiyordu. Fazla vakti yoktu. Ceketini çıkarıp, ince tiftik bir kazak giydi üzerine. Sonra ellerini cebine sokarak dar bahçe yolundan, caddeye çıktı.

Güneş sıcaklığını kaybetmişti ama gün boyu ısıyı emen binalar ve taş kaldırımlar, şimdi sıcaklıklarını kusmaya başlamışlardı. Ayaklarının altındaki kaldırımlar eriyordu sanki. Asabi bir hava çökmüştü adanın üzerine. Rüzgâr bile kuru-sıcak esiyordu. Sanki kopacak bir kavgaya, bir sürü olaylara gebeydi gece. Bir kibrit çaksa, çevrenin infilâk edebileceğini düşündü.

Mayfair'in karşısındaki açık plâjda bir avuç zenci çocuk mutluluk içinde güreş ediyordu. Kalabalık bir Amerikalı öğrenci gurubu kaldırım kahvelerine oturmuş, Coca-cola içiyordu. Sheraton İngiliz Kolonisinin kapısında, fraklı, silindir şapkalı bir zenci düdük çalarak taksi çağırıyordu çıkanlara.

Love yarım ay şeklindeki yoldan yürüyüp, döner kapıdan geçtikten sonra bir telefon kulübesine girerek bir numara çevirdi. Cevap veren, adamla konuştu. Verdiği haberin tamam olduğunu anlamak için söylediklerini ona tekrarlattıktan sonra yeniden Körfez Caddesine çıktı.

Bahama Katedralinin kögesinde, ufak arabaların yabancıları olan Amerikalı turistler, kiraladıkları Triumph'ların içine sıkışmışlardı. Arka taraftaki büyük bir binadan büyük dinamoların uğultuları geliyordu. Bahama elektrik santralıydı burası.

Körfez Sokağının kaldırım kahveleri, tentelerini kaldırmamıştı daha. Rawson Meydanı'nın ortasında, yarım bira fıçısı yükseklisindeki yuvarlak bir sahanlıkta, trafik polisi işaretler veriyordu sağa sola. Love palmyelerin ardından, Miami'den gelen büyük bir turist gemisini gördü. Alaca gömlekli, kısa pantollu, ayaklarında sandal, başlarında, tıpkı kendi gibi, pazar yerindeki şişman zenci karısından aldığı hasır şapkaların benzeri olan turist dolaşıyordu. Kuzey Amerikan evlerinin oturma odalarını süsleyecek bir sürü saçmalıklar satılıyordu çevrede. Vagina'ya son derece benzeyen, kabuklar, bacakları olmayan, ku-

rutulmuş bir yengeç, abanoz ağacından yontulmuş heykeller v.s.

Love eski yeni binaların karışimleri arasından geçti. Sanki hiç çevrilmeyecek bir film için hazırlanmış dekorlardı bunlar. Sanat galerisi, ucuzcu dükkânlar, başlarına hasır şapka geçirilmiş yorgun beygirler, kalabalık... Nassau'un geçmişi, bar kapılarındaki «Karasakal Tavernası», «Mankafa Aylak» yazılarıyla belli oluyordu. Sonra piring harflerle yazılı firma isimleri... Buraya kaydedtirilen firmaların vergi bakımından avantajları sayılamayacak kadar çoktu. Yazık olmuştı Kubalı kızın ölüp de bu nimetlerden istifade edememesine.

Love Cennet Adası Klübünün pembe duvarının yanına geldi. Deveux Sokağı burada sol tarafa dönüp denize doğru iniyordu. Elli metre uzunluğundaydı. Karşı köşede, diğer bankaların çıktığında Nova Scoita Bankasının sütunlu cephesi görünüyordu. Tam karşısında Harbour Moon Lokantası, daha aşağıda üç katlı evlerin meydana getirdiği bir blok. İki Çinli çocuk, üzeri şeker gibi çizgili bir topla oynuyor, bir Bahama lokantasının dışında, hasır iskemle üzerinde, başında hasır şapka, sızmış yalınayak bir adam oturuyor, kemikli ayaklarına karasinekler konup kalkıyordu. Bunun dışında, yol boş sayılırdı.

Gurup, gökyüzünü kızartmıştı. Birazdan kararacaktı hava. Cırcır böcekleriyle çekirgeler akşam konserlerine başlamak için hazırlık yapıyordu. Yer burasıydı. Vakit de tamamdı ama, Mc Gregor nerede kalmıştı? Love saatine baktı. Tam sekiz. Dakik olmayanlardan oldum olası nefret ederdi. Ama insana, onbeş dakika hak tanımak lâzımdı aslında.

Yolun yukarısına doğru yürüdü. Deniz, üzerine yaz dökmüş gibi, kara kara parlıyordu. Cennet Adası sahilinden iki üç yüz metre ilerdeydi. Milyoner Huntington Harfort burayı almadan evvel dört bin dönümlük bu toprak parçası Domuz Adası diye anılırdı. Peki, neydi domuzu cennete çeviren? Cevap mı? Basit: Otuz milyon dolar.

Devam etti yürümeye Love. Sağ taraftan, çakıllı plaja küçük sandallar baştan kara edilmişti. Biraz ileride Austin Healey bir spor arabasının, paslanmaya terk edilmiş karoseri duruyordu.

Hafif bir rüzgâr burnuna balık kokuları getirdi. Sekizi on geçiyordu saat. Karanlık hızla bastırıyordu. Evlerin arasında, bir yarasa telâşla uçuyor, ve bir türlü karar veremiyordu ne-reye asılacağına.

Radyolardan yükselen müzik birden ajans haberlerine dön-

dü. Spiker, Peru'daki zelzeleden, Nikaragua'daki siyasi darbeden bahse başladı.

Ne olmuştu bu McGregor'a? Belki de sokağın öbür ucunda bekliyordu kendisini. Ebenezer hangi ucta olduğunu söylemişti. Belki aynı isimde bir sokak daha vardı. Körfez Caddesine doğru yürümeye başladı. Altı adım atmamıştı ki, boncuklardan yapılmış bir perde, bir kuru kafanın dişleri gibi takırdadı. Altı Bahamalı yerli, kahveden dışarı çıkmıştı. Üzerlerinde kısa kollu gömlekler, ve yağ lekeli mavi pantolonlar vardı. Geniş palas-kalarının tokaları madendendi. İri yarı, geniş omuzlu, ağır kişilerdi hepsi de. Birinin başında, tepesi olmayan hasır bir şapka, birinin kolunda üzeri maden işlemeli geniş bir pazubend, üçüncünün bileğinde ise, kabukları soyulmuş, kemik beyazlığında bir cop asılıydı.

Merdiven başında durmuş, yaban hayvanların haşmet ve nefreti ile, bakıyorlardı Love'a. Arkadan vuran ısık daha da korkunç gösteriyordu zencileri. Korkunç olduklarını biliyorlar, bu bilgi sevindiriyordu onları. Hiç olmazsa, beyaz adamların zengin memleketinde siyah olarak doğmanın kederini azaltıyordu bu biraz.

Yola inip, ağır adımlarla yürümeye başladılar. Love ile Körfez Caddesinin arasına girmiştir. Birden durdular. Elinde cop olan, onu sanki vücudunun bir parçası imiş gibi rahatlıkla sallıyordu.

Love yanlarından geçmek isterken copluşu onun yolunu kestti. Diğerleri kafalarını sallayıp, hayal kırıklığı ile arkadaşlarına baktılar. İlgisizdi hepsi. Love, birden tıp öğrenciliği ettiği günlerde mikroskop altında seyrettiği mikropları hatırladı. Şimdi anlıyordu o mikropların neler hissettiklerini. Şu anda bilginin hiçbir önemi yoktu. Keşke hiç bir şey bilmeseydi. Ensesindeki kısa kılların dikildiğini hissetti. Belâ demekti bu! Ne cehennemin dibindeydi McGregor?

Hasır şapkalı: «Siz Doktor Love mısınız, efendim?» diye sordu. Çiklet çiğniyordu. Birden, Love'un ayaklarının dibine yeşilimtrak bir balgam attı.

Love'un cevap verip vermemesi ilgilendirmiyordu onu. Kararını vermişti bir kere. Sarı dişleri çarpık, kırılmış kemikleri andırıyordu. Burun direği, yıllarca evvel kırılmış olduğundan çirkin bir şekil almıştı. Love, burnunu beyanmedi adamın. Yahut o, burnun sahibi hiç hoşuna gitmemişti. Oysa şimdi bunları düşünmenin zamanı değildi. Sakin bir sesle cevap verdi:

«Benim, Doktor Love. Ne istiyorsunuz? Kimsiniz siz?»

— «Sadece, düşmanlarınızın dostlarınızı» diyen sopalı adam, birden elindekini Love'un başına indirdi.

Sopa kafasına inseydi işi bitikti ama, adamın kısılan gözlerini gördüğü an, Love, olacakları kavramıştı. Korundu. Yıllarca judo çalışmasının yanında, bir o kadar da, boş vakitlerinde Somerset'teki İngiliz kulübünde judo dersleri vermişti. Karşındakinin her hareketi onda bir refleks yaratıyordu. Ayağının üzerinde yarım dönercek, insan vücudunun en kuvvetli adalesi olan baldır adalesinin bütün kuvveti ile, ayağının yan tarafını, karşındakinin dizkapağının altına indirdi. Bu korkunç darbe, parça parça etmişti adamın kemliğini. Adam acıdan iki büklüm, yere yuvarlandı, tozların içinde debelenmeye başladı. İri, kara bir hayvan çevresini saranlardan kurtulmak için çarpınıyordu sanki.

Diğerleri, bir an şaşırıp geri çekildiler. Sonra hep birlikte Love'un üzerine saldırdılar. Love sağa sola kafa darbeleri indirmeğe başladı. Sol elinin dışını bir çekiç gibi kullanıyordu. Sağ eliyle karşıdakilerin gözlerine yumruk vuruyor, dalıyor, toplanıyor, gerektiğinde ayaklarını da kullanıyordu. Karşındakiler, kalabalık olduğu gibi, kuvvetliyidiler üstelik. Love, üçünü saf dışı etmişti ama, diğer üçü, hiç bir kavgı kuralını gözetmeden, kalleşmesine dövüşüyorlardı.

Love, tıpkı, uykusunda bütün ağırlığını kaybetmiş bir adam gibi, yediği darbelerin tesiriyle dizlerinin üzerine çöktü. Yorgunluğun, bitikliğın kızıl sisleri arasından, eli sopalı adamların koşuşunu gördü. Dizlerinin üzerine doğrulup baktığında, hayal sandı adamları. Sessiz, ustaca, insafsız bir şekilde dövüşüyorlardı tepesinde.

Artık kimsenin ona vurduğu yoktu. Dikkatle başını kaldırdı. Siyah boyalı botlu ayaklar, partial keten ayaklı ayaklar, saldıırı ve korunmanın karmakarışık adımlarını atıp duruyorlardı.

Love başını sallıyarak, ağrının verdiği görüş bulanıklığını silkip atmak istedi. İri yarı altı adamdı etrafındakiler. Hâki şort, gömlek, siyah bere giymişlerdi. Belerinde, parlak siyah palaskalar vardı. Sağ bileklerinde coplar asılıydı. Saldırganları yenmişlerdi ama, kimdi bunlar? Bütün zorlamasına rağmen doğru dürüst düşünemiyordu bir türlü. Gördükleri anlamadan yetiyordu ona, şimdilik. Şimdi, saldııcıların kollarını bükmüşler, yürüyemeyecek halde olanları ise, sürüyerek götürüyorlardı. Ner-

den çıktığı belli olmayan bir kalabalık toplanmıştı başına. Ayağında koyu lácivert bir pantol, boynunda, ipek eşarp sarılı bir adam, Love'un yanına diz çöktü. Mc Gregor'du bu.

— «Çok geç kaldın,» dedi Love, yavaşça. İçinden, çabuk konuşmak gelmiyordu. Buna cesaret etse, bütün dişlerinin ağzından, yerlere saçılacağını sanıyordu. Yavaş konuşurken bile boğazından, cimbızla et koparılmış gibi bir acı duyuyordu.

— «Geç gelmek, hiç gelmemekten iyidir,» diye bir cevher yumurtladı Müfettiş Gregor. Sonra onun ayağa kalkmasına yardım etti. «İyi misin?»

— «Aptalca her sorunun karşılığı aptalca olur,» dedi, Love. «Bu geceyi çıkarım herhalde.»

— «Bu da kâr sayılır. Özür dilerim. İngiliz kolonisinden telefon ettiğin zaman, dışarı çıkmıştım. Tesadüfen başka bir mesele için telefon ettiğimde, yardımcım, beni aradığını ve nerede olduğunu söyledi. Hemen geldik. Beş dakika daha gecikseydik, hikâyenin sonu başka türlü olurdu.»

— «Tashiî lâzım,» dedi Love, «olurdu değil, olacaktı.» Yorgun, Cennet Adası Klübünün duvarına yaslandı. Duvarın sıcaklığını hissetti parmaklarının ucunda. Kusacak mıyım? diye düşündü.

McGregor: «Gidelim buradan,» dedi, «Arabam yolun başında.»

— «Yol göster bana,» dedi Love. Sonra titreyerek Körfez Caddesine doğru yürüdü. «Kimdi bu herifler?»

— Kiralık serseriler. Sana burada, hergele takımını kolayca bulabileceğini söylemiştim. Paranın rengi, istenen renkse tabii.»

— «Peki ama bana neden saldırdılar? Görünüşüm o kadar zengin mi?»

— «Cevabını sen ver,» dedi McGregor. Love'un yüzüne, düşünceli düşünceli de bakıyordu. Arabanın kapısını açtı.

Love içeri girerken cevap verdi: «Ne söyleyebilirim sana?»

— «Bugün ben gittikten sonra başka bir şey oldu mu?»

— «Fazla bir şey olmadı. Kubalı, bir kadın telefon etti. Senyora Alcantara adında. Kendisiî ziyaret etmemi istedi. Motorundaki vurulma hakkında konuşacakmış. Gittim. Vurulan kızın hizmetçisi olduğunu söyledi. Daha doğrusu, kızının hizmetçisiymiş. Öyle mi?»

McGregor başıyla tasdik etti: «O da epeyi varta atlatmış. Sana, kocasını ve fabrikalarını anlattı mı?»

— «Evet. Hattâ, Meksika'ya gideceğim için benden koca-

sına bir kitap götürmemi bile rica etti.»

— «On yedinci yüzyıldan kalma.»

— «Ne biçim bir kitap?»

— «Çok mu kıymetli?»

— «Bu kadar sopa yiyecek kadar değil. Ayrıca, kitap yan-
nında da değildi.»

Villaya geldiler. Love kapıyı açtı. Ebenezer gitmişti ama,
yemeği de hazırlamayı ihmal etmemişti. Soğuk yemeklerin ya-
nında, bir termos, sıcak kahve de vardı.

Love sordu: «Yemek yedin mi?»

— «Evet, ama seni yerken seyrederim.»

— «Karnım aç değil.»

İki bardak Bacardi hazırladı.

— «Ben buradan çekip gitmeyi düşünürken, bu hergeleler
ne diye peşime düştüler? Acaba kitaba mı bir ilgisi var?»

— «Biraz evvel tanımadığını söyledin. Nereden bilecekler
kıymetini. Hele bir bakalım şu kitaba.»

Love, Müfettişe kitabı uzattı. McGregor kitabı kenarların-
dan tuttu silkeledi, yelpaze gibi açtı sayfalarını. Hiç bir şey çık-
madı içinden.

— «Evet,» dedi geri verirken. «Zararsız bir görünüşü var.
Belki senin kadını ziyaret ettiğini görüp, onunla bir ilgin oldu-
ğuna hükmettiler. Hiç şüphe yok, yeni bir gözdağı bu yaptık-
ları.»

Love ensesini ovaladı. Sonra yeniden doldurdu kadehleri.

— Gelecek sefer belki doğrudan doğruya ona başvururlar.»

— «Belki de,» dedi McGregor. «Uçağın yarın kaçta kal-
kıyor?»

— «Öğlede. Miami'de aktarma yapacağım.»

— «Bilet kısmında çalışan iyi bir arkadaşım var. Belki daha
erken bir uçak için yer bulabilirim sana.»

— «O zaman, iyi arkadaşının bir iyi arkadaşı daha olur,»
dedi Love. «Ben.»

Terasa çıktılar. Denizle karanlık birbirine karışmaya başla-
mıştı. Uzaklarda ışıklar yanıp sönüyor, zenginler birbirlerine
neşeli haberler yolluyordu. Daha uzaklardan Goombay davul-
larının sesi geliyordu. Dörtmala kalkmış atların toynak seslerini
hatırlatıyordu davullar.

McGregor, hâlâ denize bakan Love'dan yana yarım dön-
dü: «Bu sabah, Douglas MacGillivray'den bahsettin. Onun hesa-
bına mı çalışıyorsun yoksa?»

— «Ulu Tanrım! Hayır.»

— «Merak ettim de. Bir sebep bulmaya çalışıyordum. Her hangi bir sebep. Yani seninle, Deveux Sokagında olan olay arasında bir bağ.»

— «Sebepe bu olamaz.»

— «Öyle görünüyor. Eh Doktor, aklına aniden bir şey getirse, lütfen, bana da bildirin.»

Love, büyük bir samimiyetle; «Peki,» dedi. Şimdi elinde bir ipucu yokken, başka yerde nasıl ipucu bulabilirdi?

— «İyi öyeyse. Bu akşam eve bir polis bırakayım. Belki, bazılarının aklına, işe devam etmek gelir. Sanmıyorum ama, iyi şeydir ihtiyatlı olmak. Biliyorsun. Kendi hesaplarına yapmadılar bu işi. Aldıkları emir gereğince hareket ediyorlar. Kimden emir aldıklarını da öğreneceğim. Yarın sabah 8.30 da meydana olursan, sana söz verdiğim yeri bulabilirim. Daha iyi misin?»

— «Hayır. Tam tersi.»

Birer Bacardı daha içtiler. Sonra bir daha, bir daha, Davul sesleri yükselip hızlandı. Sonra birden bıçakla kesilmiş gibi tümü sustu. Mehtabın altında deniz kar beyazlığında bir çarşafı andırıyordu.

Adanın ilerisinde, üç millik karasuları sınırının dışında büyük bir yat seyrediyordu. Mataforalara asılı beyaz bir sürat teknesi sallanıyordu boşlukta. Oyuncaktan farkı yoktu yatın. Omurgası da pırıl pırıl parlıyordu ay ışığının altında.

Büyük salonda, Garcia, camlı kapının yanında bekliyordu. İşler karışacak olursa, kaçmak için yer hazırlıyordu kendine. Hiç beklemiyordu böyle bir seyahati. Luis'in teyple işi vardı. Ya da bu sefer korktuğu için bahane etmişti bunu Luis hep iyi haberler vermek isterdi. Kötü haber getirenlerin olmadık işler gelirdi başlarına. Başkalarının ceremesini hep bunlar öderdi. Garcia, Luis'in bu konuda çok akıllı olduğunu düşündü.

İçerisi son derece lükse döşeliydi. Yerde kalın beyaz halılar, istenmeyen seslerin gelmemesi için, kırmızı kalın kumaşla kaplı duvarlar, siyah bir sessizliği dağıtıyordu etrafa. Piring lambanın ışığı Garcia'nın zayıf yüzüne, dar omuzlarına, üzerindeki ucuz elbiselere vurdu. Gözleri sert esen rüzgârda, sönmek üzere olan bir kibritin alevi gibi parlıyordu. Sinirden ve korkudan kuruyan dudaklarını sık sık yalıyordu.

Esas vaziyetinde durmuş, ayakları terlemiş, ellerini kâh sıkıp yumruk yapıyor, kâh gevşetip açıyordu.

Odanın öbür tarafında, en azından beş santimlik kalın bir camla örtülü ve tek bir ayak üzerinde duran masanın ardında, geniş, rahat bir koltukta başka bir adam oturuyordu. Adamın yüzü gölgeler içindeydi.

Şişman bir adamdı. Ama öyle fazla şişman değildi. Soluk gri kaşmir elbisesi, vücudunun asıl iriliğini göstermeyecek bir şekilde, ustaca dikilmişti. Kucagında oturup mırıldayan Siyam kedisi, mavi gözlerini bir an Garcia'ya diktikten sonra başka tarafa bakmaya başladı. Sanki böyle humbüllara harcanacak vakiti yoktu hayvanın.

Adamın, tombul, soluk, manikürlü elleri tepesinde fildişinden bir Hint savaşı bulunan bir bastonun üzerinde birbirine kavuşmuştu. Kamarot onları yalnız bırakana kadar ağzını açık ses etmedi. Ancak, karşısında duranın nefes alışından ne derece sinirli ve heyecanlı olduğunu anlayınca konuşmaya başladı.

Derin bir sesi vardı adamın. Derin bir kuyudan gelen yankılardı sözleri âdetâ. Yıllarca evvel çok iyi bir hatipti. Partisi hep onu çağırırdı mitinglerde konuşturmak için. Bazı bilgisiz dinleyiciler kendisinin Hitler'in hasmı Roehm kadar yi bir konuşmacı olduğunu söylüyorlardı ama, çok daha iyiydi o.

Roehm'in, homoseksüel olması, onun erken devrilmesine sebep olmuştu. Oysa kendi hâlâ ayaktaydı. Bir savaş, bir mağlûbiyet görmüş ve arkadaşlarının ve düşmanlarının yargılamalarına şahit olmuştu. Ne olmuştu o adamlar? Ölmüşlerdi. Schiller ne kadar haklıydı şu mısraları yazdığı zaman: «*Nit der Dummheit kämpfen Götter selbst vergebens.* — Budalalıkla umutsuz bir şekilde, sadece Tanrılar boğuşur.»

Evet, eski büyük ve güzel günler geçmiş gitmiş, unutulmuştu artık. Oysa o, yeni bir isim altında, insanlık sevgisi konusunda yeniden ün kazanıyordu. Yaşlılık üzerine ihtisas yapmış Romanyalı Doktor Oeriu'nun özel iğneleriyle tedavisinden başka, her hafta dondurulmuş olarak kendisine gelen arı krâşesinin yaptığı balmumu sayesinde hiç hissetmiyordu yaşını.

Göğüs geçirerek karşısında tirtir titreyen budalaya baktı. Sırsıklam olmuştu, korku terinden. Nasıl da ekşi kokardı korku ve perişanlığın teri. Ters bir şeyler olmuştu. Başarısızlığı hemen meydana vururdu bu koku. Çekoslovakya'da iken Heydrischden öğrenmişti bunu. Halk istediği kadar inatla yalan söylesin. Gerçeği söyleyenlerin önüne hiç kimse geçemez. Doğruluğunu

nasıl da ispat etmişti. Peki ama doğru neydi evvelâ? Bunu Pilate bilmedikten sonra kendi nasıl bilebilirdi? Yeniden çekti içini. Düşme gıcırdadı hafiften. Akıntı değişmişti. Denizde olduklarını yalnız o gıcırtıdan anlıyorlardı.

— «Demek yatı kolay buldun?» Sesi bir gümbürtü gibiydi.

— «Evet efendim. İyi tarif ettiler.»

— «Elbette. Peki, ne öğrendin bakalım? Kim bu İngiliz doktoru? Hiç bir karışıklığı var mı bu işe?»

Garcia ağırlığını bir ayağından öbürüne aktardı. Sanki taşıyamıyacağı kadar ağırlaşmıştı vücudu.

— «Sadece bir turist, efendim,» dedi umutsuz bir sesle. «Zararsız bir kimse.»

— «Dünyadaki belâların çoğuna zararsız kimseler sebep olurlar,» diye beriki cevap verdi. «Senyora Alcantara ile konuşmasını duydum. Ya kadın işin farkına vardı, ya da Doktorun haberi vardı. En önemlisi biri veya öteki, ne yapılması gerektiğini biliyor.»

— «Ben Senyora Alcantara'nın tamamen zararsız olduğuna inanmıyorum. Bu yüzden, doktorun da zararsız olduğuna inanmak bir sebep teşkil etmez. Söyle bakalım, İngiliz ordusunda hizmet etmiş mi hiç?»

— «Evet, efendim. Doktorlar yullığında ettiği yazılı.»

— «Çarpışmış mı benim gibi Almanlara karşı?»

— «Hayır efendim. Doğuda görevliydim. Birmanya'da.»

— «Yaa!»

Bu işe üzülmüştü. Düşmanına karşı daima elinde yeterli bir sebep olmasını isterdi. Nasıl yumuşak güneş ışığı, bir per-tavsızdan geçip, nokta halinde, bir cismi tutuşturacak kudrete sahipse, o da aynı şekilde hareket etmeyi isterdi.

— «Dışarda mı?»

Garcia'nın korkudan ödünü koparan an gelip çatmıştı işte. Luis'in bu işe karışmamasını daha iyi anlıyordu şimdi. Kim başına belâ sarmak isterdi.

— «Kendisi... şu anda burada değil.»

— «Demek burada değil.» O halde adamın korkusu bundan ileri geliyordu.

— «Ne demek istiyorsun? Sana verdiğim emir gereğince, onu gemiye getirmeye söz verdin. Nerede kendisi? Öldü mü?»

— «Hayır, efendim. Altı adam tuttum, onu yakalamaları için. Yere çöktükleri zaman polis çıkageldi.»

— «Sonra?»

— «Onu kurtarıp benim tuttuğum adamları yakaladılar. Yö-
nün öbür tarafından seyreliyordum.»

— «Görüldün mü?»

— «Hayır, efendim. Uyur taklidi yapıyordum.»

— «Bu rolü oynamana lüzum yoktu. Demek ki senin za-
rarsız doktorun bir şeyden şüphelenip polise haber vermiş. Ma-
sum olduğuna nasıl inanıyorsun anlamıyorum. Belki de seninle
bir anlaşmaya varmıştır. Daha kârlı bir anlaşmaya. Bizimkin-
den parası daha bol bir anlaşmaya.»

— «Hayır, efendim. Katiyen yok böyle bir şey. Sizi temin
ederim.»

— «İnanıyorum sana, Garcia. Elbette yapmazsın böyle bir
delilik. Ashında, ben o Doktorla tanışıp, ne yapmak istediğini,
kimin hesabına çalıştığını, bu işe karışıp karışmadığını öğren-
mek istiyordum. Ama artık, kibar davranacak vaktimiz kalmadı.
Daha tesirli usullere başvurmak lâzım. Daha Avrupalı usullere.
Temizle onu Garcia!»

— «Yani?»

Garcia adamın ne demek istediğini, çok iyi biliyordu ama,
işe bu derece karışmış olduğunu, gereğince anlaması şaşırmasına
sebep olmuştu. Bütün bunlara sadece Havana'ya dönebilmek için
katlanıyordu. Yol kesmek, adam dövdürmek için adam kirala-
mak, adam kaçırmak, ufak tefek işlerdi. Kendisine orospu ya-
taklarında aldattığı insanları hatırlattı bu. Resim çekerdi giz-
lice. Ve müşteri negatife, kıza vereceği paranın belki on mislini
bir günahı adam öldürmek. «Öldürmeyeceksin!» diyordu Tanrı
öderdi. İş anlaşmasıydı bunlar. Ne daha eksik, ne daha fazla.

Ama cinayet bambaşka bir şeydi. Korkunçtu. Affedilmez
on emrinde. Çocukluğunun ihtiyar papazını, din konusunda öğ-
rendiklerini hatırladı. Anasının pudra, şehvet, ter kokan dağ-
nık odası, tanımadığı erkeklerin inip çıktığı merdivenden sonra
serin, günlük kokularıyla ne güzel olurdu kilisenin içi.

Jstelik birini öldürmüştü bile. Motordaki kıızı vurmuştu.
Hem de tanımadığı, hayatında görmediği birini. Ve aradan yirmi
dört saat geçmeden, bir kişiyi daha mı öldürmek zorunda kala-
caktı? Ona, vuracağı kızın vatanının düşmanı olduğunu söyle-
mişlerdi. Savaş olsaydı böyle birini ortadan kaldırmakla, kah-
ramana çıkardı adı. Bol miktarda esrar ve Rom içirmişlerdi. Ka-
bul etmişti, kabul etmek zorundaydı, ihtiyacı vardı bu adamlara.

Ama, İngiliz olmasına rağmen, motordaki adamlar en ufak
bir tartışma bile geçmemişti arasında. Şimdi onu öldürmesi is-

teniyordu. Neden? Başka bir hâl çaresi yok muydu? Yahut bu işi başka birine yaptıramazlar mıydı? Daha kaç kişi öldürmesi istenecekti kendisinden.

Hiç katılmak istemiyordu böyle işlere. Ulu Tanrım, nasıl kaçabilirdi bundan?

Öbür adam bir yaz gecesinin yumuşaklığı ile konuşuyordu.

— «Polise burada olan zehir kaçakçılığı, sonra bundan iki ay evvel, kendini öldüren, İngiliz sosyetesinin genç çocuğundan bahsetmedin- Polis bunları bilecek olursa hiçbir yere gitmene izin vermez. Ayrıca bu gün vurduğun kız hakkında kolayca, daha fazla bilgi de toplayabiliriz. Kurşunun kalibresini öğrenmek, onlar için zor değil. O kurşunu atan tüfek odanda bulunmuş olsa, ne olur halin Garcia? Ben bunu Müfettiş McGregor'a kolaylıkla söyleyebilirim.»

— «Şimdi bana son bir iş daha göreceksin. Buna karşı ben de susacağım, Garcia. Ayın sonunda da Havana'da olacaksın. Ama geri dönmek istersen, bir daha Nassau'dan dışarı adımını bile atamazsın. Anlıyor musun?»

— «Anlıyorum, efendim.» Garcia bu lafları, sanki başkasının ağzıyla söylemişti. Dudaklarından dökülen kendi sesi değildi âdeta.

— «Çok güzel. Artık seninle iş bitene kadar konuşmayacağız. Sonra radyo ile haber verirsin. Haberleşme saatlerini ev dalga uzunluğunu biliyorsun.»

— «Peki ama, ya beceremezsem... yani doktorun işini göremezsem? O zaman ne göndereceğim, efendim?»

Şişman adam güldü. Ağzında bir altın diş pırıldadı. «Hiç bir şey göndermiyeceksin, Garcia, hiç bir şey. O zaman biz sana bir şeyler göndereceğiz.»

Ellerinden birini bastonun üzerinden çekerek kediye okşamaya başladı. Kedi mırıldandı. Tırnaklarını adamın elbisesine geçirdi hafifçe, sonra birden onun omuzuna çıkarak patalarını temizlemeye başladı.

Garcia, kedinin balık iğneleri kadar keskin tırnaklarını düşündü. Düşündükçe, aklına korkunç şeyler geliyordu. Bir an evvel bu korkulu odadan çıkmak istiyordu, gece mi, gündüz mü bilemiyordu insan. Perdeler her zaman kapalıydı. Ne kadardır buradaydı, bilmiyordu. Zaman mefhumunu kaybetmişti. Geriye dönüşünü düşledi. Küçük motoru, çırpıntılı suların üzerinde sektire sektire gidiyordu. Sıçrayan sular üstünü başını ıslatıyor, işaret ışıklarını kollayan gözleri yoruluyordu ama, ne de olsa,

bu Allahın belâsı yerden çok daha iyiydi orası. Eli boynundaki haça gitti. Onu aldığı gündən bu yana neler geçmişti başından. Ve eğer bir cennet varsa, orası, çocukluğunda olduğundan çok daha uzaklardaydı şimdi.

— «Hepsi bu kadar mı, efendim?»

Beriki başıyla tasdik etti:

Garcia, camlı kapıyı sessizce ardından kapadı. İyi ışıklan-dırılmış koridora çıkınca terini silip yürüdü. Birkaç adım attık-tan sonra durdu. Terkedilmiş bir sessizliği vardı yatın. Sanki dalgalarla konuşuyordu. Ayaklarının ucuna basarak geri döndü, duvara yapışarak dinlemeye başladı. Evet, elinde hiçbir koz yoktu. Çabalamadan durumunu düzeltemezdi. Hali zaten daha berbat olamazdı ki.

Şişman adam, hâhalde radyo telefonla konuşuyordu. Garcia cevap veren bir ses duymuyordu. Garcia, Almanca bilmezdi ya, bazı kelimeleri anlardı. Anasının sürüyle Alman müşterisi vardı. Hele savaş yıllarında. Bazı kelimelerin fonetik bakımdan İspan-yolca ile yakınlıkları vardı. Ama neler zirvalıyordu adam? Med ve cezri değiştirip, durumu değiştirecekti. Herhalde söylediklerini çok komik bulmuş olmalı ki, güldü. Garcia daha evvel hiç işit-memişti onun güldüğünü. Belki şaka yapıyordu birisine, belki de yanlış işitimişti Garcia.

Adam birden konuşmasını kesti. Telefonun çıkardığı mini-cik zil sesi, gerekli ihtardı Garcia için. Ayağlarının ucuna ba-sarak oradan uzaklaşıp güverteye çıktı.

.....
Odanın içindeki adam telefonu yerine koyup, sağ elini, açık duran bir çikolata kutusuna uzatıp, bir tane seçti. Kâğıdını so-yup, ağzına attıktan sonra, ipek bir mendille sildi, ellerini. Si-yam kedisi ise sanki bir dinamo yutmuş gibi hırıldıyordu.

Yürürken dirseği, masa lâmbasının abajuruna çarpınca ada-mın karanlıkta saklamayı tercih ettiği yüzü bir an için aydın-landı. Korkunç bir şekilde yanmış deri, buruşarak inanılmaya-cak şekiller almıştı. Ölü bir cenin kadar çirkindi bu yüz. Pem-be derin yara izleri, et çukurlukları, yer yer dikiş izleri doluydu her tarafı.

İnsan yüzünün, bitmemiş, kaba taslak bir müsveddesiydi. Hiçbir zaman da bitmeyecekti.

Kara gözlüklerinin ardında, gözlerinin olması gereken çu-kurlar ise boştu. Yaşayan bir ruhun görmeyen pencereleri...

F : 4

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Covent Garden ve Whitehall, Londra, Bahama Adaları, Nassau

Covent Garden'deki Senboy ve Ransom Meyva Şirketinein saati dokuzu gösteriyordu. Çift katlı pencerelere asılı, alüminyum lifli perdeler, aslında iki kat yukarısını dinleyecek kuvvette düzenlenmiş, dinleme cihazlarıydı. Sıyrılmış bir kemik gibi boştu caddeler. Mayıs rüzgârı, yerlerdeki boş sigara paketlerini, karamela kâğıtlarını, ufak karton kutuları önüne katmış, savurup duruyordu. Bir kedi, sıkıntıdan kamburunu çıkardı. Bir sokak köpeği umutla boş bir sandviç kutusunun üzerine seyirtti. Cam sileceğine sarı bir park ceza kâğıdı sıkıştırılmış, Morris Minor arabanın terkedilmiş bir hali vardı. Kafasına dört köşe selofan kâğıdını, baş örtüsü gibi sarmış bir zenci, kahve kapısının önüne gelince burnunu ovuşturdu. McGillivray: Acaba İngiliz baharı adamı üsütiyor mu? diye düşündü. O da, kendi gibi, şu anda, daha sıcak iklimli bir yerde olmak istemez miydi? Nereliydi acaba? Jamaika'lı mı, Barbados'lu mu, Nassau'lu mu?

Ana Pazar Binasına doğru giden yolun kaldırım taşlarına karşı binanın sütunlarına, saatine, güvercinlerden korumak için gerilmiş tek ağına baktı. Ama bu defa MacGillivray'a hiç bir şey zevk vermiyordu. Sağ elinin ayası ile başının arka tarafını ovdu. Hep böyle yapardı yorgun, düşünceli, sıkıntılı olduğu zamanlar. Şimdi ise hepsi biraraya gelmişti.

Sabah altıdan beri buradaydı. Bu saat haftanın bütün günleri için çok erken, pazar günü için ise cinayet sayılırdı. Rangoodan, çok gizli bir haber bekliyordu. Hayatı önemi olan şifrenin bazı kısımları, kopyede eksikti. Bir radyo istasyonundan öbürüne giderken havada kaybolmuş olabilirdi.

Şifre çözme subayları, makinelerin başında, yer altındaki havalandırma tertibatlı odalarında harıl harıl çalışıyorlardı ama, hiç bir şey kayıp kısmın yerini tutmuyordu. Ne olduğunu anlamak için yarım saat, yahut daha da fazla beklemesi gerekcekti.

Nefret ederdi beklemekten McGillivray. Hayatının uzun bir süresi, casuslarının haber getirmesini, yahut tamamlanmış koca bir bilgi mozaığının son parçasını aramak, bir şüphelinin itiraf etmesini beklemekle geçmişti.

MacGillivray, uzun boylu, şakakları kırışmaya başlamış, kızıl saçlı bir adamdı. Devamlı şüpheciliği, ağzının iki yanında

pergelle çizilmiş gibi, muntazam ve derin çizgiler bırakmıştı. Öylesine çok, vahşi ölümler görmüş, öylesine kahraman adamları haber toplamak için görevlendirmişti ki, çoğu zaman gelen haberlere hükümeti inandıramamışlardı. Hayatında bir olaya ne şaşırırdı, ne de hayal kırıklığına uğrardı. Şaşırarak lükstü onun için. Aldığı para ise lükse harcanacak kadar fazla değildi.

Zaman zaman, işinden, kendinden, hattâ canından bile bıkar-
dı. Şimdi de böyle bir günüydü işte. Gene de son derece itina
ile giyinmişti. Topçu albaylığı zamanındaki gibi pırıl pırıldı
ayakkabıları. Sırtı da esas vaziyetindeymiş gibi dimdikti...

Kraliçe Hazretlerinin Gizli Servisinin DI.6 Kısmının ikinci
şefi olduğu halde, Brompton Foad'da bir kat alacak parası ol-
mamıştı hiç bir zaman. Meyva ithâl ve ihraç ettiğine inanan
karısı, sadece, kocasının belirsiz iş saatlerine akıl erdiremiyor-
du. Bunların dışında başka derdi yoktu. Ama şimdi bu kaybo-
lan şifre gurupları iyi bir dert sarmıştı başına.

Hem bu kadar çok, hem bu kadar önemli şeyler nasıl kay-
bolabilirdi? Sinirli bir şekilde geri dönerek, Birmanya kirazının
kökünden yapılmış pipolarından birini yakarak, ellerini iyice
ceplerine daldırdı.

Gelen telgrafın öğleye kadar çözülmesi gerekiyordu. Baş-
vekil bir kabine toplantısı yapacaktı ve şefi, Sir Robert L.....,
Başvekilin söz vermişti, haberin saatinde orada olacağına dair.
Önemli, siyasi bir mesele buna bağlıydı. Aden'deki stratejik, ih-
tiyat kuvvetlerinin bir kısmı, İran Körfezinin daha yukarısına
mı çekilecekti, yoksa bütün kuvvetler toptan Aden'den mi ay-
rılacaktı?

Mesaj, Aden'de hazırlandığı halde, bütün önemli haberler
gibi, hiç ilgisi olmayan şehirler ve memleketler üzerinden çekil-
mişti. Evvelâ Durban'a onaltı petrol kuyusu açma işinde kolay-
lık gösterilmesini isteyen bir rica şeklinde; oradan Kalküta'daki
bir çay yetiştiricisinin evlilik yıldönümünü tebrik şeklini almıştı.
Rangoon'a elden düşme A.E.C. otobüslerinin satış teklifi olarak
gitmiş, oradan da Senboy ve Ransom Meyva İthâl ve İhracat Fir-
masına, kutulanmış Mango ve Paw-paw konservesi teklifi şek-
linde yollanmıştı. Bunların hepsi ilgi çekiciydi ama bu anda hiç
biri işine yaramıyordu.

Kapısı kibarca vuruldu.

— «Girin,» dedi arkasına bakmaya lüzum görmeden.

Yıllardır sadakatle sekreterliğini yapan Miss Jenkis, elinde
bir tepsi, içeri girdi. McGillivray ona sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

dı. Kadın başını salladı: iki yana.

Çekmesini çıkarak, üzerinde, su için bir geyik resmi olan, çekerli gevrek paketini çıkardı. Her zaman sevgi duymuştu geyiklere karşı. Acaba şu anda, geyikler görseler haline acır mıydı onun?

Miss Jenkins kahvesini doldurunca, MacGillivray kadına üçgen şeklinde bir gevrek ikram etti. Beriki başını salladı. Bu her gün yapılan bir işti. Her ikisi de bilirdi sonucu. Öyle olduğu halde, sanki ilk defa imiş gibi tekrar edilirdi. Kendi öfkesiyle acı kahveyi yudumladı ve hiç bir şey söylemedi. Miss Jenkins'in kabahati yoktu, kahvenin berbatlığında. O da otomatik kahve makinesinden dolduruyordu termosu. Elinden geleni yapmıştı kadıncağız.

— «Burada kalmanıza lüzum yok,» dedi. Zavallı, onun hesabına o kadar uzun saatler çalışırdı ki, bir pazarını daha zehir olmeye hiç hakkı yoktu. MacGillivray, nerede ve nasıl yaşadığını düşündü sekreterinin. Acaba annesi ile birlikte, uzak banyölerden birinde mi oturuyordu?

Özel bir hayatı vardı: muhakkak. Ama, sabırlı detektifler inceleme yapmışlardı bu konuda. Bütün adamları kontrol altındaydı. Hatta kendisini bile gözlediklerinden şüphesi yoktu. İyi ama, detektifleri kim kontrol ediyordu? **Quis Custodiat custodes?** İlgî çekici bir noktaydı bu. Fırsat düşünce Sir Robert hakkında, ne kadar az bilgisi vardı. İnşallah sekreteri de kendisi açmalıydı, bu konuyu. İnsanın bu kadar yakın çalıştığı kişiler hakkında fazla bilgi sahibi değildi. Kadının başını sallaması o anda bütün düşüncelerini dağıttı.

— «Hayır, Albayım. Teşekkür ederim ama, yapacak bazı işlerim var. Sir Robert'in, daircesinden telefon ettiler. Kendileri bu sabah sizi görmek istiyormuş.»

MacGillivray, Batı'ya saldırı yapmak isteyen bir düşman olsaydı, muhakkak, pazar sabahını seçerdi. Bütün daireler yirmi dört saatliğine kapalıydı.

Pazarları telefonlar yetersizdi; kilit noktalarını teşkil eder kişiler, golf sopaları ellerinde top kovalarlardı. Hitler bütün önemli hareketlerini hep hafta sonlarında yapmıştı. Sırf bu sebepten, Japonlar, Pearl Harbour'a ve Singapore'a, düşmanları geç vakitlere kadar uydukları pazar günleri saldırmışlardı.

— «Bekliyez miymiş bu iş?»

— «Hayır. Yaveri çok acele olduğunu söyledi.»

MacGillivray yarı içtiği fincanı masanın üzerine bıraktı.

En iyisi gidip görmektir. Sir Robert'i. Eninde sonunda nasıl olsa olacaktı bu iş.

— «Nerede kendi?»

— «Dairesinde.»

MacGillivray ters ters «Büyük değişiklik doğrusu,» dedi. Değişiklik sözleriyle, Sir Robert'in bin dönümlük çiftliğini kastediyordu. Acaba, adam bir gece kalmış mıydı Londra'da. Şefinin sabahın erken saatlerinde yola düzülen Bentley Continental arabasını gözlerinin önüne getirdi. MacGillivray:

— «O halde gidip göreyim onu. Bu arada kayıp grupları bulursarsa, bana telefon et lütfen,» dedi. «Bulamazlarsa, saat onbuçukta burada olurum.»

Tüvid şapkasını başına geçirdi, binanın yan merdivenlerinden inerek, siyah Ford Consul arabasına bindi. Ya her hafta arabasını değiştirir, ya da başka numaralar takıp bazı ilâveler yapardı. Fazla bir yan lâmbası, oto-klüpleri markaları gibi. Hatta bir seferinde, iğrenmişine rağmen ön cama ufak bir iskelet asmış, bir kere de arka pencerenin önüne siyah bir panter yerleştirmişti.

Bütün bunlar kendisini izleyenlere güçlük çıkarmak içindi ya, arasına da, acaba kendimi mi aldatıyorum? diye düşünürdü. Bir seferinde hangi renk ve ne marka araba kullandığını unutmuş ve Edgware istasyonundaki park yerinde, gecenin geç saatlerine kadar beklemek zorunda kalmış, nihayet son arabanın kendisine ait olması gerektiğini anlamıştı.

Boş sokaklardan sürdü arabasını, Trafalgar Meydanı'na geldiği zaman, o saatte bile akıllı kişilerin, güvercinleri beslediği gözünden kaçmadı. Arabayı durdurup indi. Savunma Bakanlığı'nın mavi serj üniformasının göğsünde Birinci Dünya Savaşının şeritleri scimus madalyaları sallanan tek kollu kaptıcısı, kimlik kartını gösterdikten sonra içeri girdi, üçüncü kata çıktı.

Bu koridordaki odaların numara yoktu kapılarında. Yalnız herbiri ayrı renge boyanmıştı. Amber rengi bir kapıyı vurup içeri girdi. İçerde tatil yapan bir toprak ağası gibi giyinmiş genç bir adam vardı. Muhafız subaylarından biri olmalıydı. MacGillivray'ı görülgörmez genç hürmetle ayağa kalktı, bir düğmeye bastı.

— «Albay MacGillivray, sizi görmeye geldi, efendim,»

— «İçeri yollayın,» diye emir verdi bir ses.

Odanın dibindeki kapının üzerinde bulunan yeşil ışık iki defa yandı. MacGillivray, içeri girdikten sonra, kapı ardından

elektrikle kilitlendi. Konuşma bitene kadar kapıdaki ışık yanacak, kapı da kilitli kalacaktı.

Odanın içerisinde, Sir Roberts toprak ağalığı oynuyordu. Aslında da toprak ağasıydı zaten. Şık elbisesinin sol yeline ipek bir mendil tıkmıştı. Bir aylık güneş banyosu iyice yakmıştı yüzünü.

MacGillivray, «şimdi oyunda üç kişi olduk,» diye öfkeyle düşündü. Karşısındakinin bakışlarından da, tek züğürdün kendisi olduğunu anlıyordu.

Sir Roberts, ayağa kalkmadan, eliyle yer gösterdi muavinine. Tepeden turnağa, cici beyler gibi giyinmişti. Kolunda altın bir Rolex saati vardı.

Boynunda ise, ucunda tek gözlüğünün sallandığı ipek bir kordon asılıydı.

— «Pazar günü seni buraya getirdiğim için özür dilerim,» dedi, ama sesi hiç de inandırıcı değildi. «Dün akşam şehirde kaldım, bir Alay yemeği vardı. Bu sabah buraya uğrayınca, garip bazı şeylerle karşılaştım.»

— «Öyle mi?» dedi, beriki kibarca, Demek garip bir şeyle karşılaşmıştı hazret. Asıl gariplik onun Mayıs ayının bu pazar sabahı, İskoç dağlarında, yahut malikânesinde değil de, burada ki deri koltukta rahatça oturmasıydı.

— «Rangoon'dan gelecek mesaj hakkında mı, efendim?» diye sordu. «Guruplar, hâlâ kayıp. Yeniden kontrol ettiriyorum her şeyi.»

Sir Robert: «Hayır, mesele o değil,» dedi. Sanki bu meseleyi tamamen unutmuştu. Aslında unutmuştu gerçekten. Şahsi gelirleri büyük olan kişilerin, genellikle hafızaları zayıf olurdu. Bu kural hiç değişmezdi. «Üç değişik yerden üç ayrı rapor geldi. Burada buldum. Garip. Sen ne çıkarıyorsun bundan bakayım?»

Masanın üzerinden, elektrikli makine ile yazılmış, üç pembe kâğıdı, MacGillivray'ın önüne sürdü. Üzerinde ne paragraf ayırımı, ne tarih, ne adres, ne de imza vardı. MacGillivray fazla ilgilenmeden baktı kâğıtlara.

Şifre guruplarından, mesajları kimlerin gönderdiğini biliyordu. Birincisi, yarım mesai yapan eski bir subaydı ve Scilly adalarında bir otel işletiyordu. İnnes'dı adı. İkincisi, Bermuda'da Seyahat acentesi gibi çalışan, kendi öz ajanlarından biriydi. Üçüncüsü ise, Nassau'da McGregor adında bir komiser tarafından çekilmişti.

Üçünü de çabucak okudu. Onun anladığınca, garip olan hiç bir taraf yoktu bunlarda. Belki de bu sabah, akli gerektiği kadar derine nüfuz edemiyordu.

Her üç mesaj da, batıya doğru yol alan, bir denizaltının hı-zından, rotasından ve geceleri su üzerinde seyrettiğinden bah-sediyordu. Scilly adalarındaki İnnes tekneyi mehtaplı bir gecede Amirallik dairesinin gece—dürbünü ile gözlemişti. Bermuda'da-ki Turner, terk edilmiş bir fenere yerleştirilmiş radardan öğren-miştir bunu. Yarı çapı yüz mil olan bir sahada, denizaltındaki ve üstündeki gemileri gösterecek kuvvette bir radarı bu. Mc-Gregor ise daha alaycı bir tarzda, haberi, yarım düzine motoru-nu turistlere, ton balığı avı için kiralayan başka bir ajandan al-dığını bildiriyordu.

Her üç mesajda ortak olan taraf, denizaltının omurgasının ar-ka tarafında, kafes gibi bir direk veya kule taşıdığı idi. Bunun dışında hiç bir işaret yoktu. Ne numara, ne de bayrak.

MacGillivray'ın yüzünden bir şey çıkaramadığını anlayan, Sir Robert muzaffer bir şekilde sordu : «Eee, ne diyorsun ba-kalım bu işe?»

— «Sadece şekli biraz garip bir denizaltı, efendim. Bu konu-da teknik bilgim yok. Amerikan olabilir, belki bizim veya Ka-nadalıdır. Son zamanlarda gayet garip aletler kullanıyorlar teknelerde. Radar, Sonar cihazları gibi, Kafes belki de böyle bir şeydir.»

— «Evet, evet,» dedi Sir Robert. Sanki test yapıyordu kar-şındakine. «Hiç şüphe yok. Ama sen de bunun aynı denizaltı olduğunu kabul ediyor musun?»

— «Bana öyle geliyor, efendim.»

— «Kurnazlığa kaçma,» diye homurdandı Sir Robert. «Sen-den bir şey imzalamamı değil, sadece fikrini istiyorum. Sen de biliyorsun aynı denizaltı olduğunu, ben de biliyorum. Hatta Bahriye İstihbarat Dairesine sordum. Bu tarife uyan sadece, tek bir denizaltı varmış. Batı Alman donanmasına ait bir tekne. İl-tihâl yapacak hiç sebep yok ortada. Gerçekten normal-ama ki-cında taşıdığı Eyfel kulesi neyin nesî?»

— «Pemi ama,» dedi MacGillivray. Sesi sabırlıydı. «Gariplik neresinde bunun?»

Sir Robert, ayağa kalktı, sağ elinin baş ve işaret parmak-larını, sol bileğine götürüp altın saatinin bileziğini hafifçe gev-şetti, pencerenin yanına giderek, çift katlı camdan dışarı bak-maya başladı. Bir süre aşağıdan geçen insanlara, peşpeşe takılı

otobüslere, atlarına şeker yediren Muhafız Alayının süvarilerine baktı, sonra tiksiniş gibi geri döndü: Tanrım, diye düşündü. Ne biçim bir ayak takımıydı bu günlerde Londra'yı dolduran. Şu anda çiftliğinde olmayı ne kadar istiyordu. Burada bir hafta sonu rezaletin ta kendisiydi.

Yavaş sesle konuştu: «Hatırlıyor musun? Bundan iki hafta evvel, Kuzey denizinde yapılan NATO manevraları sırasında bir kaza olmuştu.»

MacGillivray: «Söyle böyle,» dedi. Aslında hiç bir şey hatırlamıyordu. İki hafta evvel akli fikri, Vladivostok'tan bir türlü gelmeyen çok gizli bir sırta takılmıştı. Kuzey denizinde yapılan gülünç ve rezilâne manevralar hakkında, bir uzman olmasını kendisinden nasıl bekleyebilirlerdi? Aslında ondan istenenlerle bildiği şeyleri göz önüne alsalar, üç misli para vermeleri gerekirdi kendisine... O kadar para alsa, nasıl yaşayacağını biliyordu. Hemen dağlara bakan, açık bir arazide bir ev alırdı kendine. Hayalinde düşündüğü sürüyle köy, kasaba vardı. «Pazartesi», diye geçirdi aklından. Hemen bir mülk alacaktı kendine. Bu düşünce, neşesini geri getirdi. Aslında, belki de ömür boyu, kira evinden kurtulamıyacaktı. MacGillivray, hayatının yarısını, casusluk, korkunç ve gerçek hayallerini kovalamak, diğer yarısını da buna benzer bir hayal düşlemekle geçirirdi. Bulamıyacağı bir evi aramak. Böyle bir yer bulsa bile, evvelâ alacak parası yoktu. Olsa bile, başını gevirip geçerd. Aksi halde hiç bir zevki kalmıyacaktı hayatta. Ama Sir Robert, yeniden konuşmaya başlamıştı. Sir Robert hep konuşurdu zaten. Ne zaman düşünmek istese, dili çözüldü adamın.

MacGillivray: «Pek iyi anlamadım, efendim,» dedi. «Kulağım biraz...»

— «Oğlancı kulağına da senin,» diye hırladı Sir Robert. Kabul ettiğinden daha da telaşlıydı. Aslında böyle kelimeleri kullanmaktan çok çekinirdi.

— «Aklın nerelerde yine? Rongoon meselesine mi takıldı, yoksa gene o kahrolası evlerini mi düşünüyorsun? Tekrar ediyorum ne söylediğimi; bir yük, ya da başka bir gemi... Şimdiye kadar kimsenin farkına varamadığı bir gemi, Bahriyeye ait bir tekneye çarpıp, bütün mürettebatı ile batırıyor. Her türlü radarı ve Allahın belası elektronik âletleri olan günümüzün gemileri, nasıl olur da bu geminin farkına varmazlar, onu da Allah bilir?

«Olay, sabahın erken saatlerinde oluyor. Havada kesif sis

var. İşin en garip tarafı, şilebin sırta kadem basması. Belki çarpışmanın farkına varmadı. Daha evvel de böyle olaylara şahit olduk. Ayrıca batan tekne bir türlü bulunamıyor. Görülen sadece, bir yağ tabakası ile su üstünde yüzen bir takım hırdavattan ibaret. Tekne belki de Kuzey denizinin en derin çukurlarından birine gömülmüştür.»

Sustu.

— «Evet, sonra?» Öteden beri, Sir Robert'in kendisine ip ucu verip, sözde onu heyecanın son zirvesine çıkardığını, sanmasının, adamı nasıl sevindirdiğini bildirdi.

— «Evet, sonra,» diye yankı yaptı Sir Robert'in, galip gelmiş kişilere has sesi. «İşte bu tekne Alman denizaltısı, Sheedund'du. Böyle acayip direği olduğu bilinen tek gemi. Ayrıca, manevralara katılan tek denizaltı.

«Ortada enteresan bir durum var, MacGillivray. Bir Alman denizaltısı, bütün mürettebatı ile batıyor. Aramalara rağmen batık bulunmuyor. Bonn'da ölen gemicilerin adına bir tören tertipleniyor. Bütün NATO devletleri, kahramanlara taziyetlerini bildiriyor. Resmî bir araştırma açılması emrediliyor ve şimdi, olaydan sadece iki hafta sonra aynı denizaltı —bu tarife uyan başka denizaltı olamaz— evvelâ Scilly adaları yakınında görülüyor. Sonra Bermuda'dan geçip son olarak Nassau'da bir daha çıkıyor meydana. Hadi bakalım, elinden geliyorsa ver cevabını, ha?»

MacGillivray, başını salladı iki yana. Günü değildi bu gün.

— «Mesele sadece bu değil,» diye Sir Robert devam etti. «Yarım düzine kadar ceset karaya vuruyor. İçlerinden iki tanesinin kafatasları korkunç şekilde paralanmış. Sert bir şeyle vurulmuş olmalı. Resimlerini gördüm.

«Dün gece, Bahriye İstihbarat Müdürü, toplantının şeref misefiriydi. Yanında da ben oturuyordum. Bana bir cesedin daha bulunduğunu söyledi. Boğulanların cesedi ergeç çıkar su yüzüne. Serdümenin cesediymiş son çıkan. Birkaç yerinden birden vurulmuş. Belki de bu, alelade bir deniz kazası değildir. Başka bir şeydir belki.»

— «Ne gibi?»

— «Biz de bunu bulacağız işte. Bakalım bu denizaltı ne işler görüyormuş.»

Söyleyecek hiç bir şeyi olmadığı için sırf durumu kurtarmak gayesiyle MacGillivray, kâğıtları önüne çekerek, yeniden okudu. McGregor'un raporunun altında, yine onun tarafından

yazılmış, daha evvel gözüne çarpmayan başka bir kâğıt vardı. Onu da okudu.

332/509/125 bilgi edinmek için stop
Burada Thomas Newboorgh'a ait villa
Beechwood'da kalan ve tatilini geçi-
ren Somerset Bichop Combe'lu İngi-
liz bekimi Doktor Jason Love D. M.
nin dostu olduğunu iddia ediyor stop
Burada tanınmıyor bilinen Mexico
City'ye seyahat edeceği stop-Cubalı
Bir kız sahilten ateş edilerek
vurulduğu zaman Doktor da aynı
teknedeymiş Stop Aşağıdaki olay
lar daha sonra rapor edildi Stop
Bahsi geçen altı kabadayının
hücumuna uğrayıp polis tarafın-
dan kurtarılıyor Stop Kabadayı-
lar sorgu sırasında adamı ismi
verilmeyen bir yata götürmek
için onar dolar aldıklarını
söylüyorlar Stop Böyle bir
yatla irtibat temin edilemedi
Stop Lütfen bahsi geçenin ger-
çekten D. M. nin dostu olup ol-
madığını bildirin Stop Biöf
yapabilir Stop Sicili temiz mi-
dir yoksa bir işe karışmış mı-
dır stop.

— «Bu bizim, Tahrana ve Şahnagar'a gönderdiğimiz dostu-
muz, Dr. Love, olmalı,» dedi MacGillivray. «Aynı yerde oturan,
aynı isimde başka bir doktor olamaz.»

Sir Robert kâğıdı önüne çekerek, yazıyı yeniden okudu. Kaş-
ları çatıldı. Dr. Love ile onun İran ve Himalayalarda başından
geçenleri hatırlamıştı.

— «Sen kendi hesabına cevap ver,» dedi. «Benim arkada-
şım filân değil. Bana kalırsa, Bishop Combe denilen yerde hiği-
nin üstüne otursaydı. Bizimle hiç bir ilgisi yok ayrıca.»

Birden başını kaldırdı. Korkunç bir düşünce saplanmıştı ka-
fasına.

— «Yok değil, mi Mac?»

— «Benim bildiğim kadarına göre, efendim,» dedi MacGillivray, «Ama ne olursa olsun, neden Nassau'ğa dövsünler onu? Belki de bizden olduğunu sanmışlardır. Karışık bir iş değil mi?»

— «Çok,» dedi, Sir Robert. Sesinde acı bir istihza vardı. «Ama sen hâlâ denizaltı hakkındaki fikrini söylemiş değilsin.»

MacGillivray, o umutsuzluğunun içinde hemen hemen, şeynin söylediklerini tekrarlamak zorunda kaldı.

**

Kafaları traşlı Birmanyalı Budist Rahipleri ellerindeki altın tokmakları, piring gongların üzerine indiriyor, oldukça başanlı bir iş beceriyorlardı. Vuruşlar, Love'un kafasına parçalanmış sesler halinde geliyordu.

Sesten uzaklaşmak için öbür tarafına döndü, gözlerini açtı. Çalar saat kendi gürültüsünün öfkesinden olacak, titreyip duruyordu olduğu yerde. Love uzanıp saati susturunca, eli altın tokmaklı rahipler de kayboldu. Yediyi gösteriyordu saat. Başka bir gün. Her geçen gün, iyi, daha iyi oluyorum, demiş, Emile Coue. Doğru mu, yalan mı? Kuyruklu yalan hem de. Her geçen gün bütün gerçekleri ile beterin beteri oluyordu.

Love doğrulup oturduğu zaman, telefon çalmaya başladı. Herhalde hastalık budalası bir hastası, vücudunda dalaşan ağrı-lardan şikâyetle başlayıp, gününü gün edecekti yine. Hayır. McGregor'du telin öbür ucundaki:

— «Demek sabahı ettin?» dedi.

— «Hemen hemen. Ama beni asıl rahatsız eden sabahlar.»

— «Hep öyle değil midir? Saat dokuz uçağında Miami'ye sana yer ayırttım. Haber vermek için telefon ettim. BOAC 707. Bermuda'dan geliyor. Miami'de Aeravenos de Mexico, uçağına aktarma yapacaksın. İyi bir ilişki. Belki düşmanların vardır diye, yerini, Clark adına ayırttım. Açık hatta fazla konuşmayalım. Başından ilginç olaylar geçerse, bana bir sesleniver. Numaramı biliyorsun. Belki dönüşte görüşürüz.»

— «Belki,» dedi Love. «Teşekkür ederim.»

Bavulu hazırladı. Ebenezer'in harika kahvaltısının karşısına çıkmak için sadece traş olup yıkanması gerekiyordu. Sonra yeniden hissedecekti insan olduğunu. Pek olmasa bile ağır aksak o tarafa gidiyordu işte.

— «Taksi ister misiniz, efendim?» diye Ebenezer sordu.

Love, «Evet» anlamına başını salladı. Oturduğun sürece a-yağa kalkma. Yatabildiğin sürece de sakın oturma. Bir kafa sal hayrı yetiyorsa, sakın konuşma. Doktorlar dahil, işte herkes için güzel bir tavsiye.

— «Gidip arayalım, efendim.»

— «Lütfen.»

Bir çok bekârlar gibi onun da zaafı vardı. Meselâ, bir tane-nesi: Uçak alanına geç kalmamak. Biletin üzerinde, yarım saat evvel bulunun mu yazıyor. O bunu bir saate çıkarmak isterdi. Lâstük patlar, yol tamir için kapalı olurdu filân.

Taksi geldi. Dört farlı bir Ford Galaxie. Şoförün her iki dünya ile ilgisi vardı. Ayrasından bir fildişi haç sallanıyordu. Ufak bir transistörüü radyoyu ise, alet kadranına, seioteyp ile tutturmuştu. Ufak tefek bir adamdı. Gözlerinde altın çerçevesi güneş gözlükleri, sırtında bolca bir alpaka ceket, ayaklarında ise üzeri delikli ayakkabılar vardı.

Love, arkaya yerleştikten sonra, Ebenezer'in avucuna bir banknot sıkıştırdı. Beriki bir profesyonel kibarlığı ile paraya bakmadan cebine indirdi.

— «Hava alanına kaç dakikada varınız?»

Windsor Field'e gidiyorlardı.

— «Belki yirmi dakika tutar, efendim. Bu saatlerde yollar tenha olur.»

Adanın merkezini geçtikten sonra evler seyrekleşmeye, baş-ladı. Yol gittikçe bozuluyor, orta kısımlarında çimenler göze çar-ıyordu. Sağda Cunningham gölünü ve Oaks Field'i geçtiler. Mil yoner olan ve 1943 yılında bir cinayete kurban giden Sir Harry Oak'ın kaatili hâlâ bulunamamış, cinayet çözülememişti. Karşı-dan gelen kamyonların üzeri hasır şapkalı yerli ırgatlarla doluy-du. Hepsi bir ağızdan neşeli kalipsolar söylüyorlardı. Arada sı-ra da bir iki otomobil geçiyordu. Yol, artık bir iane kumbarası gibi bomboş olmuştu.

Birdenbire, şoför arabayı yolun sol tarafı çekip şarampola indi. Artlarında bir toz bulutu kaldırmışlardı. Adam kontağı ka-padı. Araba, sanki teşekkür edermiş gibi bir titredi. Kalkan toz şimdi üzerlerine bir kum fırtınası gibi iniyordu.

— «Ne oldu?»

— «Benim kabahatim, efendim,» diye şoför açıkladı. «Patro na depoyu doldurmasını söylemiştim. Unutmuş. Bağajda bir te-neke benzinim var, efendim.»

İndi. Love, önemli bir şey olmadığını anlayınca rahatladı.

Acelesi yoktu daha. Bir sigara yaktı. Havada uçan toz taneleri ni seyre başladı. Bagaj kapasının açılıp kapandığını işitti. Sonra şoför pencerenin yanına girdi bu sefer de ne oluyordu?

— «Çıkıp bana biraz yardım eder misiniz, efendim? Elim rahatsız. Tenekenin kapasını açamıyorum.»

— «Elbeyle.»

Love, kapıyı açtıktan sonra, bacaklarını dışarı uzatıp arabadan indi.

— Nerede?»

— «Şurada.»

Şoförün sesi, Mi-teli gibi tizdi. Alnında ter birikmeye başlamıştı Love'dan iki metre uzakta, elinde 35 lik bir Luger'le duruyordu. Nasıl kullanacağını da biliyordu, vaziyetine bakılırsa.

Love birden şaşkına döndüğü için sordu: «O nesi öyle? Ne oluyor? Benzin tenekesi nerede?»

Şoför: «Teneke filân yok,» dedi, «Kaldır bakalım ellerini havaya.»

Love ellerini kaldırdı. Luger'in namlusu gayet kolay ikna ediyordu insanı. Love ellerini kaldırdı ama, bu arada dirseklerini vücudunun iki yanına yapıştırmayı da ihmal etmemiştir.

— «Ne istiyorsun? Para mı? Pasaportu mu?»

Adam, kafasını yan tarafa çarpılttı. «Uzaklaş bakalım arabadan!»

Sesi, ahenksiz, sakindi şimdi. Kesin kararını vermiş kişiler duruşluğu seziliyordu sözlerinde. Love, «Demek beni öldürecek?» diye düşündü. Kendisini arabadan uzaklaştırmak istemesinin sebebi, kurşunun kapıda iz bırakmaması içindi. Pekî, ama kendisini neden öldürmek istiyorlardı? Her halde sebep, bir gece evvelinin aynıydı.

Love, çevresindeki taşlık, tenha araziye baktı. İnsan gömmek için burası geçekten iyi seçilmiş bir yerdi. Gömleğinin altında, kuyruğunun diken diken olduğunu hissetti. Kendi cenazesine, bir Ford Galaxi ile, gideceğini hiç aklına getirmemiştir. Şimdi de düşünmek hiç hoşuna gitmiyordu. Vakit geçirmek için sordu: «Neden yapıyorsunuz bu işi?»

Bir arabanın aynı yoldan geçme ihtimali pek azdı ama, yağanak ihtimali daha da azalmıştı şu anda. Bulunduğu yerden yoldan yoldan geçen vasıtaların sesi bile işitilmiyordu. Hem kulaktan, nem gözden uzaklardı.

— «Dediklerimi, yap!» Şoför yeniden sert konuşmuştu. «Bütün günümü, sana ayırmaya niyetim yok.»

Bu için içinden sıyrılamazsam önümde koca bir ebediyet vardı. Sonra ebediyet fazla uzun geldi kendisine. Bir adım yana gekilirken, kalçası ile de kapıya sürtündü hafifçe.

— «Çabuk ol!»

Love, sakın bir sesle sordu: «Nerede durmamı istiyorsun?» Başını sağa sola çevirerek, adama, hareket etmek istediğini belli etmeye çalışıyordu.

Adam, hafifçe sol tarafa çevirdi. Arabanın önünü işaret ediyordu.

— «Oraya,» dedi, «Oraya.»

Adamın gözleri, saniyenin onda biri, Love'un üzerinden ayrılınca, Love sol ayağını kaldırdı, olanca gücüyle kapıya indirdi. Çukur ve etrafın sessizliğinde, hızla çarpan kapı, bir atlama gibi ses çıkarmıştı. Love sağ tarafa kaçarak, sol dirseği ile savuşturup, adamın bileğini bükte, silâhı ondan alırken, sağ dizini de hızla kaldırarak adamın mide boşluğuna yerleştirdi.

Şoför, dört ayak üstü yuvarlandı yere. Love adamın açık göz lük çıkmamasından emin olmak için, onu gurtlağından tutarak ayağa kaldırdı, sol yumruğunu da olanca gücüyle şoförün çenesine indirdi. Yere yığılan adam bir daha kınamadadı. Love, doğrularak adalelerini oğuşturdu.

Kavgada şoförün gözlükleri düşmüştü. Baygın suratı, üzerinde tek bir harf bulunmayan boş bir kâğıdı andırıyordu. Hiçbir şey söylemiyordu Love'a. Love da o adamı hayatında bir kecek olsun görmemişti. Bir daha da görmek istemiyordu. Onun ceketini açıp, ceplerini yokladı. Boştu. Yalnız gömleğinin sol cebi üzerine, kırmızı iplikle, Garcia ismi işlenmişti. Love üstünü başını süpürdükten sonra, yerde yatan baygın şoförü sürüyerek arabaya getirdi, arka tarafa attı. Sonra yerden Luger'i aldı kontrol etti. Dolu mu, diye. Doluydu. Emniyete alıp cebine koydu tabancayı. Sonra direksiyonun başına geçti.

Kontak anahtarı yerindeydi. Love arabayı çalıştırdıktan sonra, yola çıkarak meydan işaretleri görününceye kadar sürdü. Arabayı, milyonerlerin özel uçaklarına ayrılmış meydan kapısının önüne park ederek dışarı çıktı. Bavullarını aldı. Luger'i, torpido gözüne bıraktı. Arabanın bagajında eski bir pardösü vardı. Onu alıp, gözden uzak olsun diye, Garcia'nın üzerine örttü, sonra Terminal binasının tuvaletine girdi. Ceketini çıkarıp tozlarını silkeledi, elini yüzünü yıkayıp saçlarını taradı, salona dönüp, hava yollarının bankosundan tarafa yürüdü. Daha

bir hayli vakti vardı. Onu da McGregor'a telefon etmekle değerlendirebilirdi.

— «Her zaman ki arayanın,» dedi. Müfettiş cevap verince. «Millet de bizi, birbirimize aşık sanacak. Gömlek cebinin üzerinde Garcia yazılı bir adam beni bu sabah bir Ford Galaxie'ye bindirdi. Meydana getirmek için. Ben, gerçek taksi sandım. Çağırılmışım bir tane. Ama görünüşe göre beklediğim araba değilmiş.

— «Yolda, sapıp bir çukurluğa girdi, aşağı inmeme söyledi. Niyeti beni vurmakmış.»

— «Peki, vurdu mu?»

— «Hayır, Vakit bulamadı.»

— «İyi, kendi nerede şimdi?»

— «Meydanda. Arabanın arka tarafında baygın yatıyor. Bel ki birini yollayıp aldursan iyi edersin. Uçağım birkaç dakikaya kadar kalkmasa, beklerdim ama, vakit yok.»

— «Hallederim ben. Arabanın numarası kaç?»

— «Bilmiyorum, Bronz rengi bir Kalixie. Herhalde içinde baygın adam yatan tek arabadır. Tahancası da torpido gözünde.»

— «Teşekkür ederim, Doktor. Umarım ki, seyahatinizin geri kalan kısmı daha sakın geçer.»

— «Amin diyelim,» dedi Love, telefonu muhatabından evvel kapattı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mexico, Mexico City ve Durango

Mavi dumanlı tepelerin arasındaki Mexico City'nin beton binaları, yolları, parkları ve gölleriyle havadan çok güzel bir görünüşü vardı. Love'in bindiği Aeronaves de Mexico 707 uçağı, süzülerek inişe geçti, dev bir kuş gibi piste kondu.

Love, rahatca arkasına yaslanmış, merdivenin uçağa yanaştırılmasını bekliyordu. Görünmeyen mekanizmaları, anlayamadığı bir dille, başıra başıra emir veriyordu. Yolcular, sabırsızca sıraya girmişlerdi. Sonra uzun bir tünelden geçerek meydan binasının, sütunlu salonuna girdiler. Güneş parlıyordu ama sıcak yoktu. Hatta hava biraz serindi de. Love onun yükseklikten ileri geldiğini düşündü.

Bir evin üzerindeki ışıklandırılmış levha saati gösteriyordu. 13.50. Altında ise neonla «**Bien venido a Mexico,**» yazılıydı. Lo-

ve, bu hoş geldiniz, temennisinin samimi olmasını diledi içinden. Nassou'da başından geçenlerden sonra, gerçekten biraz dost luğa, tatlılığa muhtaçtı. Meksika eşyaları satan bir dükkânın vitrininde, bakır bilezikler, işlemeli kayışlar, seramikler vardı. Bir tepsiin içindeki, siyah hamam böcekleri dikkatini çekti. Her biri, bacağından ince altın bir zincirin üzerindeki madalyona bağlıydı. Yaşayan süsler, şümdi bir tane alın, yaşayacağını, hareketlerini, büyümesini, ölmesini seyredin. Evet Meksikaya sefa gelirsiniz. Love, bavullarının gelmesini bekledi, sonra dışarı çıkıp bir taksi çağırdı. Sarı arabanın üzerinde siyah karakterler vardı. Şöföre, Baner Oteli'ne çekmesini söyledi.

Ana yollar, gerçekten geniş ve gösterişliydi. Dört gidiş, dört geliş yolu vardı her birinde. Kavşaklarda kırmızı ışık, yeşile döndüğü zaman altında «Dur», «Geç» diye yazılar da görünüyordu. Baner otelinin bahçesindeki yuvarlak bir havuza her yandan sular döküldüğü halde havuz bir türlü dolmuyordu. Love çocukluğunda, matematik öğretmenlerinin verdiği su sızdıran banyonun kaç saatte dolacağına dair meselelerini hatırladı.

Havuzun yanında, ihtiyarın biri tahta bir kutunun üzerine oturmuş, önünde duran başka bir kutunun üzerine yaydığı palmye yapraklarının ortalarına, dilimlenmiş taze ananaslar dizmişti. Satmadığını kendi yiyordu. İki türlü kâr ediyordu, diye düşündü Love. İki tarafı da yazı veya iki tarafı da tura olan, hileli paralara güzel bir örnek. Kazanç yoksa bile yiyecek şey var di ortada.

Müracaat masasının ardındaki memur, Love kâğıtları doldururken.

— «Haa, vet Mister Love,» dedi, «Size bir mektup bile geldi.»

— «Bana mı?»

Love şaşırmişti. Boy aynasında büyük kahverengi bir zarfı açan kendi hayalini gördü. Okumaya başladı:

«Aziz Senyor Love,

«Üzülerek Size, Bağ Bozumu Yarışı tarihinin birkaç gün ileri alındığını haber vermek zorundayız.

Hemen yapılması gereken seçimler yüzünden—yarış tarihi tespit edildiğinde böyle bir ihtimal yoktu— Polis müdürü, bilhassa yarışın birkaç gün geri bırakılmasını rica etti. Bizler de bazı kötü niyetli siyasi kişilerin bu fırsattan istifade etmek isteyeceklerini düşündük. Bunun dışında seçim sonuna kadar, kalabalığın ilgisini çekecek her türlü eğlen-

celer de ertelenmiş durumdadır. Bu haberi İngilteredeki evinize telgrafla bildirdim. Mektubu yazmamın sebebi, haberi almazdan yola çıkmış olabileceğinizi düşünmemden ileri geliyor.

Çok uzaktan geldiğinizi bildiğim için, bu gecikme beni gerçekten üzdü. Seçimler çarşamba günü yapılacağına göre biz de yarışı cumartesi günü yapmaya karar verdik.

Bu arada, Siz İngilizlerin dediği çözüm yolunu buldum ben. Sizi Mazatlan'daki evimde misafir etmek isterim. Mektuplaşmalarımızdan sizin Cord meraklısı olduğunuzu biliyorum. Benim de bir Cord 812 Phaeton, bir de, karoseri Murphy olan Dusenbergen tenezzüh arabam var. Belki bunlar ilginizi çeker. Eğer size bir hizmetim dokunabilirse, emrinizdeyim. Kardeşçe selâmlarımla, Pietro Gomez.»

— «Allah kahretsin,» diye Love mırıldandı. Meksikada seçim yapıldığını bile bilmezdi. Sebebi de okuduğu gazetelerin böyle haberlere önem vermemeleri, ya da kendisinin böyle şeylerle ilgilenmemesiydi. Mademki buradaydı hiç olmazsa zamanını değerlendirip bir şeyler görmeliydi. Yeni Üniversite, Milli Antropoloji Müzesinde yirmi ton gelen Aztek takvimi, Xochimilco'nun yüzen bahçeleri gibi. Hatta, Gomez'in davetini bile kabul edebilirdi. O kadar kötü değildi yani işler.

Müracaat memuru ilgiyle sordu: «Kötü bir haber mi, efendim? Size bir yardımım dokunabilir mi?»

— «Evet, dokunabilir. Senyor Alcantara'nın oda numarası nedir? Bir paket getirdim kendisine.»

— «Senyor Alcantara'nın mı? Bir dakika, efendim.»

Memur, gözlüklerini takıktan sonra, kayıt defterine bakmaya başladı. Sonra odasına giderek orada defterleri karıştırdı. Özel mesajlar aradı ve buldu sonunda.

— «Buldun, Senyor. Ama korkarım ki, Alcantara bu otelde değil.»

Love: «Burada olması lâzım,» dedi. «Birkaç saat evvel karısını gördüm, bana bu paketi getirmemi rica etti.»

— «Kendisini bekliyoruz, efendim. Yanlış şu anda şehirde değil.»

— «Nerede peki?»

— «Durango'da. Avenida del Sol'da, Casa del Sol adında bir villâda kalıyor.»

— «Nerede bu Durango?»

— «Buradan bir kilometre kuzey-batıda bir şehir, efendim.

F : 5

Durango eyâletinin merkezidir. Maden merkezi. Sırf demirden. bir dağ var orada. El Cerro della Mercade derler. Sırf maden. Çok garip bir şey.»

— «Gerçekten öyle,» dedi Love. Hiç bir şey öğrenmese, coğrafya öğreniyordu.

— «Nasıl gidilir oraya?»

— Otobüsle. Yahut uçakla. En süratlisi uçak elbet. İsterseniz, bilet ayırtalım size. Sabah erken hareket ederseniz, öğle yemeğini Durango'da yersiniz. Ayırtalım mı?»

— «Bir düşüneyim,» diye Love cevap verdi. «Mademki memleket coğrafyasını konuşuyoruz, bana Mazatlan'ın nerede olduğunu söyleyin.»

— «Batı sahilinde, efendim. Durango'dan 200 kilometre ötedir. İsterseniz bir tur bileti ayırtalım size. Hiçbir ilâve masrafı yok.»

— «Bunu da düşünürüm,» dedi Love.

Odasına çıktıktan sonra, banyo yaptı, üzerini değiştirdi, pencereden dışarı bakarak düşündü. Önünde boş üç günü vardı. Bunlardan birini Durango'da öldürebilirdi. Ondan sonra batı sahiline giderek, Pietro Gomez'in arabalarını görür ve geri dönerdi. Hiç olmazsa, seçim süresince, baş şehirde olmak sıkıntısından kurtulurdu böylece. Mexico City'nin eğlenceleri, dönüşünü beklileyebilirdi.

Müracaata telefon ederek, memura, kendisi için Durango'ya gidecek olan ilk uçakta yer ayırtmasını ve daha evvel söylediği tur biletini de ayarlayarak, Mazatlan'a da gitmesini de sağlama-sını bildirdi. Memur az sonra telefon ederek, ertesi sabah altıda kalkacak uçakta kendisine yer ayırttığı gibi, Durango'nun en güzel ve temiz oteli olan Posado Duran'da da oda tuttuğunu bildirdi.

Sabahın ilk ışıkları ile yıkanan sokaklarda giden araba, Love'i uçak alanına götürüyordu. Yükseklik yüzünden, hava iyice soğuktu. İnsan büyük bir buz kalbının yanında nefes alıyordu âdeta. Aynı hâtura eşyası satan mağazanın vitrininde, zincirlerin ucundaki hamamböcekleri açtıkça içinde kıpırdanıp duruyorlardı. Herhalde uykusuz bir gece geçirmişti zavallıcalar. Birçok uçak şirketlerinin lâmbaları yanmamıştı daha. Mexico City hava alanı hiç de hareketli değildi bu saatlerde.

Dört motorlu küçük bir uçak, pistin üzerinde motorlarını ısıtıyordu. Evvelâ, Torreon'a uçacak, oradan Durango'ya aktar-

ma yapacaktı. Uçak dolu değildi. Yarım düzine kadar yolcu sigara içerek çene çalışırlardı. Tombul bir hostes koyu kahve ve bisküvi ikram etti. Altlarındaki çöl gibi çırılcıplaktı bisküviler.

Güneş Aztek resimlerindeki gibi ortalığı kavuruyor, gökyüzü de kırılmış bir yumurtanın sarısını andırıyordu. Çölden sonra küçük tepeler, evler, bahçe duvarları, ağaçlar görülmeye başlandı. Gittikçe sıklaştılar. Eski evlerin güneş ışığında parlayan camları Love'a göz kırpyordu âdeta. Çöl ortasındaki Torreon şehri havadan bakınca insana başı ve sonu yokmuş hissini veriyordu. Yerden görünüşü daha ilgi çekiciydi. Başları öne eğik birkaç eşek parka yayılmış, otliyordu. Love, Durango'ya gidecek uçağı, terminal binasının Fas mimarisi tarzında yapılmış verandasında bekledi.

Durango'ya gidecek uçak daha da küçüktü. Dört yerine iki motorluydu. Love, daha uzağa gidecek olsaydın, sonunda galiba kendim uçmak zorunda kalacaktım, diye düşündü. Ondan başka iki yolcu daha vardı uçakta. Dizlerinin üzerine, hava tutmasında bulantı için verilen kese kâğıdı olan umutsuz bir kadınla, bademciklerinden rahatsız bir adam. Üzerinde buruşuk bir elbise, ayaklarında da timsah derisinden siyah beyaz ayakkabılar vardı. Plâstik bir muhafazanın içinde ikinci bir elbise, yan tarafa asılmıştı. Sarı dişlerine uyan, sarı camlı gözlükler takmıştı. Nefes alırken, ciğerlerinden ılık sesleri geliyordu.

Uçak havalanır havalanmaz, kadın gürültülü bir şekilde öğürmeye başladı ve bütün yol boyunca da kese kâğıdının ne kadar faydalı olduğunu ispat etti diğer iki yolcuya. Pilot bölmesini, yolcu bölmesinden ayıran kapı aralıksız çarptı durdu. Her açılışta bir sürü âlet çarpıyordu Love'ın gözüne. Nihayet Durango'nun demirli kara topraklarının üzerine gelip, inişe geçince, Love, gerçekten yolculuğun bittiğine sevindi.

Eski bir taksi, umutlu sesler çıkarak, küçük meydanın kapısına yanaştı. Dışarda, âletleri tozlanmış bir Mariaçi orkestrası, tümü nefesli bakır boruları yanaklarını şişire şişire üfleyip, ölüleri bile ayağa kaldıracak bir parça çalıyordu. Kesekâğıtlı kadın bile mutlandı. Mariaçi bandosu Love'ın yaşının bir sürü yılını alıp götürüvermişti bir anda.

Love, damı sarı bir De Soto taksiye binip, şoföre, kendisini Posado Duran Oteline götürmesini söyledikten sonra arkasına yaslandı. Yere ayak bastığı için sevinçliydi.

Şoför ayağını gaz pedalına bastıkça, arabanın altından gevşemiş parçaların türlü çeşit sesleri geliyordu. Garip bir man-

zarası vardı çevrenin. Bütün tepelerin üzerinde pas izleri vardı. Ötede beride, cam durgunluğundaki su topluluklarının üzerine vuran güneşin yansıttığı ışıklar, Love'ın gözlerini kamaştırıyordu. En yüksek tepenin üzerinde, mavi gökyüzüne zıt, siyah bir haç yükseliyordu. Beyaz, sabah bulutları geçiyordu etrafından. Sonra ana bir yoldan şehre girdiler. Yol boyunca kavisli elektrik direkleri, palmyeler, kaktüsler görmeye başladı.

Posada Duran, Fas tarzında, bir avlunun etrafını çeviren bir yapıydı. Orta yerdeki süs havuzunu yalınayak bir adam temizliyor, derinliği yirmi otuz santimi geçmeyen suyun içinde, tombul kırmızı balıklar, kibirli kibirli yüzüyordu.

Love otele kaydoldu. Kendisine 12 numaralı odayı verdiler. Birinci katta köşede, avluya bakan bir odaydı burası. Tavan son derece yüksek, ve yapının diğer kısımları gibi verniklenmiş tahtadandı. Otel odasından fazla bir kiliseyi hatırlatıyordu. Love edek elbisesini astıktan sonra, yemek yemek için aşağıya indi.

Yükseklik organizma üzerine etki yaptığından Love kolay hazım edemiyordu yediği yemeği. Müracaat masasına giderek «Casa del Sol'un nerede olduğunu sordu. Paketi bir an evve! verip, Mazatlan'a gitmeyi düşünüyordu. Demek yeniden bir Cord görecekti. Ayrıca Murphy karoserli bir Dusenbergen tenezzüh arabası hiç görmemişti daha. İngiltere'de bu modelden kalmamıştı.

— «Büyük bir ev mi, Senyör?» diye memur sordu. Bu arada kürdanla dişlerini karıştırıyor, ikide bir kıymetli bir şey buldum mu gibilerden çöp parçasına bakıyordu.

— «Bilmiyorum,» dedi Love. «Zannederseniz Senyör Alcantara adında biri oturuyor orada.»

— «Çok bol olan bir isimdir o Senyör,» dedi memur, ilgisizce. «Casa del Sol, adında da bir sürü ev var burada. Ama içlerinden sadece bir tanesi, yabancılar tarafından tutulur. Bir haftalığına, iki haftalığına, ya da aylığına kiralarlar. Siz de yabancı olduğunuza göre, belki de aradığınız o evdir Senyör. Otel-den çıktıktan sonra, anayoldan aşağıya doğru epey yürüyeceksiniz. O sokak, ana caddeyi keser. O sokak üzerindeki evi bulmanız zor olmayacak.»

İkinci üzeri güneşli ama, soğuk bir rüzgâr esmeye başlamıştı. Love nefes aldıkça, burun deliklerinin kuruduğunu fark ediyordu. Orta yaşlı bir adam, antika denilecek kadar yaşlı bir kocakarının oturduğu, kaba bir tekerlekli iskemleyi iteliyordu yol boyunca. Kadının derisi öylesine ölü ve buruşuktu ki, bir kaplumbağa ensesini andırıyordu. Hayatın toplandığı boncuk iri-

liğindeki, parlak kara gözleri, kötülüğün timsaliydi âdetâ. Adamın nesiydi acaba? Anası ya da kaynanası mı?

Love, açık dükkânların önünden geçti. Kiminde tepeleme meyva yığılıydı, kiminde de çiğ, işlenmiş etler, sucuklar asılıydı.

Ana caddenin adı Avenida 20 Kasım'dı. Bu ihtilâlinin tarihiydi. Love bu kadarını biliyordu ama, ne zaman ve hangi ihtilâl olduğunu çıkaramıyordu.

Rüzgâr, yüzünü kumla tuzluyordu sanki. Amber renkli tüyleri, pas rengine dönmüş köpekler, güvensiz gözlerini, ondan tarafa çeviriyor, yanlarından geçip gidene kadar da kuyruklarını kısıp korkuyla bekliyorlardı. Bayram günüydü herhalde. Beyaz gömlekli çocuklar ellerinde bayraklar, çiçeklerle donatılmış haçlar olduğu halde geçit resmi yapırlarken, cezaevinin, uzun sarı duvarına yaslanmış, Amerikalılar gibi giyinmiş askerler de gelip geçenleri seyreliyorlardı. Çelik damlı nöbetçi kulelerinde de, eli makineli tüfekli nöbetçiler vardı.

Dükkânlardan bazıları, tahta kepenklerini büyük bir titizlikle kapatmaya başlamışlardı. Sokağın üzerinde birbiriyle kesişen teller mavi gökyüzünü sanki lokma lokma bölmüştü. Love, yürürken artık tarihe karışmış sayısı hiç de az olmayan eski Amerikan arabalarına rastlayınca, kendi Cord'u için orada yedek parça aramaya karar verdi. Birinci ve yedek vitres takımına ihtiyacı vardı. Orjinal modelin en zayıf tarafıydı o parçalar. O eski arabalar hâlâ hareket edebiliyorlarsa, muhakkak birkaç Cord da bulunmalıydı burda. Hatta belki, artık unutulmuş arabaların markalarından bile bulabilir, Sommerset'deki evinin holünü süsleyen koleksiyonuna katardı bunları.

Kafası onlara takıldığı için, az kalsın Avenida del Sol'u ıskı geçecekti. Ana yolu kesen bu sokağın boş arsalarında çürümeye bırakılmış eski araba karoserleri ve kaktüs ağaçları vardı.

Yol kenarındaki evler tek katlıydı; üzerlerine çimento dökülüp kırık cam ve şişe parçaları saplanmış, yüksek duvarlarla çevriliydi. Case del Sol, caddeden sapıldıktan sonra, üçüncü evdi. O da Arap mimarisi tarzında yapılmıştı. Kemerli bir verandası, bahçesinde de bir havuzu vardı. Ağır demir bahçe kapıları kapalıydı.

Love demir parmaklıklardan içeri baktığı zaman üzerinde partial hâki pantolon ve gömlek olan bahçıvan elindeki küçük çapayı, çiçek tarhlarının arasında toprağa, sanki kendisine kötülük etmiş gibi vuruyordu. Kapının yan tarafında metal bir levha üzerinde, bir güneş resmi, altında villanın ismi ve bir de

zıl düğmesi vardı. Love, parmağını dayadı düğmenin üzerine. İn-ce bir ızgaradan duyulan kadın sesi bir şeyler söyledi İspanyol-ca. Love kadının konuşmasını bitirmesini bekledi. Sonra eğile-rek ızgaraya hitaben konuştu İngilizce:

— «Senyor Alcantara'ya bir paket getirdim,» dedi.

— «Tengo un paquete para el Senor Alcantara,» diye bu sefer İspanyolca tekrarladı. Cebindeki İspanyolca cümleler kita-bından toparlamıştı bunu.

Bir sessizlik. Metal sesi. Sonra saklı motorların gürültüsü duyuldu, kapının kanatları kendiliğinden açıldı. Love kısa yolu geçip verandanın mermer merdivenini çıktığı zaman mavi iş elbisesi giymiş, belinde bir düzine anahtar asılı, orta yaşlı bir kadın kendisini bekliyordu. Evin kâhyasıydı herhalde. Ağzı dolusu İspanyolca bir şeyler söyledi. Beriki başını salladı. Kadın herhalde onun İspanyolca bildiğini sanmıştı.

— «No hablo Español,» dedi Love.

Elini kaldıran kadın: «Uno momento,» diyerek eve girdi. Ayakları çıplak olduğu için hiç ses çıkarmıyordu yürürken. Biraz sonra, yanında, esmer, siyah saçları kafasına iyice yapışmış, genç bir adamla geri geldi.

— «Buyurun,» dedi genç İngilizce.

Love: «Günaydın,» dedi. Sanki kapı kapı dolaşan bir seyyar satıcı gibi müşterisine yaklaşmak istiyordu. «Adım Love - Dr. Jason Love. Senyor Alcantara'ya bir paket getirdim. Nassau'daki karısından. Bir kitap.»

Genç, gözlerini pakete indirdikten sonra, yeniden Love'ın yüzüne baktı.

— «Bir kitap,» diye tekrarladı. Sanki bu kelimeyi ilk defa duymuş ve beğenmişti. «Senyor Alcantara için: Sanmıyorum ki» sustu, ilâve etti sonra: «Şimdi burada olup olmadığını bilmiyo-rum. Ama belki birazdan gelir.»

— «Gelip gelmemesi önemli değil benim için. Kendisine bu kitabı getirdim.»

— «İngiliz misiniz?»

— «Evet.»

— «Mexico'ya ilk gelişiniz mi?»

— «Evet, ilk gelişim.»

— Kendisine söyledim. Teşekkürler. Nerede kalıyorsunuz? Lâzım olursa aramak için.»

Love: «Posado Duran'da,» dedi Kitabı uzattı. Genç adam pa-keti alıp adrese baktı evvelâ. Sonra kulağına götürüp bir süre

dinledi. Sanki içinden birtakım seler duyacağını sanıyordu.

— «Allahausmarladık Senyor.»

Genç adam eğilerek selâm verdi. Kadın içeri gidip kapıyı kapattı. Love dış kapıya giderken bahçıvan kafasını kaldırıp bakmadı bile. Kapılar kendi kendine açılıp ardından kapandı. Şimdi, günün geriye kalan kısmını geçirmek kalıyordu. Sabah uçağı ile Mazatlan'a hareket ederdi.

Eski, sekiz silindirli bir Packard geçti önünden. Sonra bir A Ford, arkasından çok nadir bulunan bir Hispano. Gerçekten çok nadide arabalar vardı burada. Belki de buranın temiz ve kuru havası, arabaların paslanmasını, çabuk bozulmasını önliyordu.

Dört yol ağzına geldiği zaman ne yöne gideceğini düşünmeye başladı. Bilmediği şehirlerde, genellikle, burnunun doğrusuna gitmekten hoşlanırdı. Tıpkı antika aramaya çıkmış meraklılar gibi. Hiç olmadık yerlerde ne kıymetli şeyler bulmuştu. Örneğin Nice-Cannes yolu üzerindeki bir kahvenin arka bahçesinde bir Isotta Fraschini'ye rastlamıştı. Başka bir sefer, Kuzey İskoçya'da gezerken Wick yakınlarındaki bir çiftlik ambarında üzerinde hâlâ orijinal beyaz boyası bulunan, çok seyrek rastlanır 1929 modeli bir Mercedes SSK ile burun buruna gelmişti.

Kendi Cord'u için parça bulsa da bulmasa da, günü geçirecekti. Durduğu yerde vakit geçirmek için nefis bir çare daha düşündü ama, imkânsızdı bu.

Trafik ışıklarının değişmesini beklerken, arkasından gelen ufak tefek adam yaklaşmıştı yanına. Lâstik ayakkabı giydiği için duymamıştı Love onun gelişini.

Adam: «Affedersiniz, Senyor.» diye söze başladı. «Por favor.»

Love: «Ne istiyorsunuz?» diye sorduğu zaman «Acaba ne biçim bir acıklı hikâye dinleyeceğim?» diye düşünüyordu.

— «Buranın yabancısısınız, değil mi Senyor?» Küçük adam sualine, başka bir sualle cevap vermişti.

— «Evet.»

— «O zaman, ben, José Manuel, hizmetinizdeyim. Durango'da görülecek çok şey vardır. Nefis bir yemek, sonra ikindiyi geçirecek bir arkadaş filân?»

Love: «Hayır, teşekkür ederim.» dedi. «İhtiyacım olan arkadaşlara malikim.» «Düşmanlara da» diye geçirdi içinden.

Işık değişince, karşı kaldırıma doğru yürümeye başladı. Adam bir adım ardından geliyordu, hâlâ.

— Nasıl yardım edebilirim size? Buralıyım ben. Babam da buralı. Amerikalısınız, değil mi?»

— «Hayır. İngilizim.»

Karşı tarafa geçmişlerdi. Şimdi hangi tarafa gitmesi gerekiyordu? Love iç güdüsüyle adama döndü:

— «Nasıl yardım edeceğimi söyleyeyim sana. İngiltere'de, eski bir Amerikan arabam var. Cord marka. Ona yedek parça arıyorum. Belki bildiğin bir araba mezarlığı vardır.»

Adam ürkmüş bir pervanenin kanat çırpışı gibi gözlerini kırptırdı.

— «Tabii biliyorum. Buradan iki blok ötede.»

— «Bana yolu gösterirsen, gerçekten memnun olacağım.»

— «Benim için zevk olur. Şu taraftan lütfen.»

Yürüyüp yan bir sokağa saptılar. Kadınların kucaklarında kıızılderili kilimlerine veya battaniyelerine sarılı çocuklar vardı. Yükseklik, Love'da çarpıntı yapmaya başlamıştı.

— «Daha çok uzak mı?»

— «Hemen burada, Senyor.»

Yeniden bir avluya döndüler. Sağ taraftaki tahta kapının ardında, bir eski araba mezarlığı vardı. Love bir duraklayıp, karışında yatan hazineye baktı.

Bir meraklının aklını başından alacak şeyler vardı bu hurdalıkta. İşte Jaguar Mark 10 arabasını otuz yıl bekleten eski bir Graham radyatörü. Yanında 110 Talbot'un projektör ışığında Rotax farları, çift ekzozlu bir Marendaz Special, Sunbeam Dawn, bir Bugatti radyatörü, Horch, ve nihayet şekli bir tabutu, ön tarafı ise bir balina burnunu hatırlatan Cord.

Tam kendisi içindi bu. Love esikten ayağını atar atmaz, Manuel, sinirli bir şekilde eteğini çıktı.

— «İşte burası, Senyor. Ama evvelâ gidip sahibini görmek lazım. Benim arkadaşımıdır. Senyor Kernau. Eviindedir şimdi.»

— «Sen git gör,» dedi Love. «Ben burada kalacağım.» Oradaki arabaların iyi durumlarını anlatacak olsa, İngiltere'de kimse inanmazdı kendisine. Gözleri ile görmemiş olsa kendi de inanmazdı ya. Ben burada beklerim.»

— «Hayır, hayır, olmaz Senyor. İmkânı yok. Onu evinde görmeniz lazım. Adeti böyledir.»

— «Pekâlâ,» diyen Love'ın yüzü burusmuştu. «Gevezelik etmiyelim.» Durango'da sadece bir gün kalacaktı. Onu da herhangi bir "Senyor"la konuşarak değil, bu arabaların arasında ge-

cirmek istiyordu.

Gözü bir V.12 Lagonda'ya ilişti. Kırmızı bir Fiat Ballila'nın yanında duruyordu. Mezarlık değil, müzeydi burası.

— Yemin ederim bir dakika bile sürmez. İngilizleri çok sever. Kendisi de Avrupa'dan gelmedir. »

José Manuel yeniden yol göstermeye başladı. Elli metre sonra, bir duvar kapısından geçtiler. Bahçenin ardındaki evin pencerelerinde demir süsler vardı. Şekilleri hiç de yabancı gelmedi Love'a. Birden hatırladı. Aynı süsleri Casa del Sol'da görmüştü. Demek arka girişiydi burası. Hurda araba mezarlığı sahibinin burada oturması garip bir tesadüftü.

İki metre uzunluğunda sopa tutan, Mexico'lu bir bekçi, ipten örülmüş bir kilimin üzerinde uyukluyordu. Birden ayağa kalkıp Manuel'i selâmladı. Seri bir şekilde İspanyolca konuşmalar aralarında. José, zili çaldığı zaman, bekçi kapıyı kapadı.

Love'a, ön kapıyı açan kadın çıktı karşılarına. Birkaç dakika evvel karşılaştıkları halde, kadın, doktoru tanımamazlıktan geldi. İçerisi loştu. Cam bir duvardan dışarı baktı. Bir havuz, kırmızı balıklar, kamış kötükler ve bir masa. Senyor Kernau çok başarılı bir hurdacı olmalıydı. Belki de, eski araba biriktirmek merakı vardı.

Kadın bir kapıyı vurup sürgülü kapıyı yana doğru itti. Odanın duvarları açık yeşil kenevir kumaşla kaplanmıştı. Dört beş de maroken koltuk vardı içerde. İsveç yapısı, yarım daire şeklinde bir masa, ardında döner bir koltuk. Masanın üzerinde iki telefon, gümüş küçük bir direkte de Meksika bayrağı vardı. Arkadaki büyük pencereyi örten jaluzilerin arasından güneş sızıyordu odaya. Love ikindi güneşinin altında masmavi görünen uzaktaki dağlara baktı.

Kapı sürgülerin üzerinde kayarak kapandı. Love, Manuel'in yüzüne baktı. Adamın yanaklarına bir titreme gelmişti. Hasta mıydı acaba? Yoksa bir sinir tiki miydi bu? Herkesi memnun etmek isteyen, büyük adamların dünyasında; küçücük bir adam.

Sol tarafta bir kapı açıldı, içeriye iki adam girdi. Dikkatle, sanki önemli bir iş yapıyormuş gibi kapıyı kapadılar. Orta boylu, orta yaşlı, kısa kır saçlı ve inanılmayacak kadar geniş omuzluydular. Soluk yüzleri asıktı, Balmumundan bir maske gibi... Bunlar eski hurda araba satan kimseler olamazdı. O türü Somerset'ten gayet iyi tanırdı. Yeniden Manuel'e baktı Love. Bu sefer adamın elleri görünür bir şekilde titremeye başlamıştı. Ne oluyordu bu herife? Bayılacak mıydı yoksa?

Birinci adam masanın başına oturdu. İkincisi, sağ tarafta,

ayakta duruyordu. Ellerini ardına bağlamış, Love'ın yüzüne dikmişti gözlerini.

José Manuel, hiç birşey söylemeyince Love kendi kendini tanıtmak zorunda kaldı.

— «Siz herhalde, Senyor Kernau'sunuz. Ben de İngiltere'den, Dr. Love.»

Masanın ardındaki adam başını salladı:

— «Biliyoruz.»

— «Nasıl bilebilirsiniz?»

— «Uşağa söylediniz adınızı. Oradan biliyoruz.»

— «Şu halde Senyor Alcantara'yı da tanıyorsunuz herhalde?» Adam, hayır anlamına, başını iki yana salladı.

— «Hayır. Ama siz ona bir kitap getirdiniz. Çok ilgilendirdi bu beni. Senyor Alcantara'nın sıhhati de ilgilendirir beni. Hat-tâ ona ait her şeyle ilgilendirim. Bu yüzden arkadaşınıza - başıy-la José'yi işaret etti - sizi buraya getirmesini söyledim.»

— «Öyle mi? Halbuki o bana buraya araba mezarlığının sa-hibini görmeye geldiğimizi söylemişti.»

Masanın ardındaki adam, sanki, sırtmasına, yılda bir izin veriliyormuş gibi ağzı kulaklarına varana kadar sırttı' Oysa cenaze levazımatçıları bile kendilerine göre, birtakım, ko-nuk hikâyeleri vardı.

— «Mümkündür,» dedi. «Şayet Meksika çanak çömleği, ya-hut kızıl derililerin yaptıkları oymalar ve tahta heykeller gör-mek isteseydiniz, hattâ güzel bir kızla tatlı saatler geçirmek isteseydiniz bile...» Adam sözün burasında, başıyla José'yi işa-ret etti: «Dostumuz, sizi, gene de bana getirecekti. Sizi hayâl kırıklığına uğrattığım için özür dilerim Dr. Love, ama eski ara-baların konumuzla hiçbir ilgisi yok.»

— «Peki, bütün bunların sebebi nedir?»

Kernau, sâkin bir sesle: «Biz de bunun sizin tarafınızdan açıklanacağını umuyoruz,» dedi.

Eğilip çekmelerden birini çekerek Love'ın getirdiği paketi çıkardı.

— «Beraberce açalım mı, Doktor?»

Dr. Love kızmaya başlamıştı: «Nasıl isterseniz öyle yapın,» dedi. Ne biçim işler dönüyordu burada? Öfkeli, öfkeli, Manuel'e baktı. Oysa beriki, bakışlarını ondan kaçırıyor, doktorla gözgöze gelmek istemiyordu.

Kernau, gümüş bir kâğıt bıçağı aldı, evvelâ ipleri kesti, kitabı masanın üzerine koydu. Sonra kalın kapağı açarak ışığa

tuttu. Sanki arasından dışarısını görmeyi umuyordu. O işi bittikten sonra kitabı iki ucundan tutarak silkeledi. Yelpaze gibi açılan sayfaların arasından kar taneleri gibi birkaç kâğıt parçası masanın üzerine düştü. Demek kitap kurtları da olan bitenlerden nasiplerini almaya başlamıştı artık. Love bu işe bağış sevindi. Bu kadarını hesaplamamıştı doğrusu.

— «Şimdi gelelim, konumuza. Nedir bu kitap, Doktor?»

— «Daha evvel de söyledim. Senyor Alcantara'ya, karısı tarafından yollanan bir kitap. Çok ender rastlanan bir baskı. Kıymetli büyük olabilir.»

— «Kıymet kişiye göre değişir.»

— «Allah aşkına bırakın vezirler yumurtlamayı. Boş yere birbirimizin zamanını alıyoruz. Durango'da geçirecek sadece yarım günüm var, onu da boş yere burada harcamak istemem.»

— «Biraz daha sâkin olun. Aceleyle hiç lüzum yok. İşimizi daha bitirmedik Doktor. Kitabın içinde başka ne var?»

— «Hiç bir şey olmadığını daha evvel söyledim ya! Neden sahibine bırakmıyorsunuz onu?»

Kernau yeniden kitabı açtı. Yumuşak bir şekilde elini evvelâ deri kapağın, sonra da kitabın sırtı üzerinde gezdirdi. Sonra bir operatör inceliği ve dikkati ile, cilt iplerini kesmeye başladı. Cildin arka kısmı yerinden çıkınca onu evvelâ yumuşattı elleriyle. Sonra, cilt iplerinin yaptığı çıkıntılardan meydana gelen kabarıklıklar yukarı gelmek üzere, arka kısmı yerleştirdi masanın üzerine.

O iş de bittikten sonra adam en üst çıkıntıyı kesmeye başladı. Ortaya çıkan cilt ipinin bir parçasını, cımbızla alıp dikkatle, masanın üzerine yerleştirdi. İkinci kabarıklığı kestiği vakit, gözleri kısıldı. Onun içinden bir parça tel ile, kibrit başı büyüklüğünde bir de kapsül çıkmıştı.

Zafer kazanmış bir komutan tavrıyla, «İşte,» dedi. «İşte Senyor Alcantara'nın kitabı almak istemesindeki sebep ortaya çıktı, Doktor.»

— «Nedir o?»

— «Ne olduğunu bilmeniz lâzım.» Donuk mavi gözleriyle Love'ın yüzüne baktı. «Bir dakika bekleyin.»

Gümüş bir sigara kutusunun içine, küçük tel parçası ile kapsülü, dikkatle yerleştirdikten sonra:

— «Eh, artık rahatça konuşabiliriz,» dedi. «Sizin de bildiğiniz gibi, bu minik âlet bir vericidir. Karşılıklı bütün konuştuklarımızı, hattâ bütün evin içinde ne konuşulursa, bir hafta

süreyle göndermeye devam eder. Gönderilen mesajlar ise, iki üç kilometre uzaklıktaki bir alıcı tarafından alınır. Ama bu maden kutunun içinde oldukça zararsızdır.»

— Şimdi ben, birinin, benim evimde konuşulanları dinlemek istemesine pek fazla şaşmıyorum ama, merak ettim nokta, bu işe neden tatile çıkmış bir İngiliz doktoru aracı olsun? Ayrıca adamın asıl merakı eski ve kullanılmış arabalar.»

Konuşmasına ara verdi. Love:

— «Nelerden bahsettiğinizi anlamıyorum. Size bütün bildiklerimi anlattım Nassau'da, Senyora Alcantara benden kocasına bir kitap götürmemi rica etti. Bütün bu dinleme, meselelerinin benim için ne bir önemi var, ne de anlamı.»

Sonra birden, kadının, yakasındaki çiçekle nasıl ilgilendiğini, elektrikli mikseri nasıl açtığını hatırladı. Belki o çiçeğin de içinde buna benzer bir verici vardı. Belki de kadın kendisini, bu vericiyi yerine vardırarak bir kurye diye kullanmıştı. Peki ama, bütün bunların sebebi neydi?

Kernau, karşısındaki adamın yüzündeki bocalamayı farketmişti.

— «Söyledikleriniz gerçekten inandırıcı,» dedi, «ama şu anda aklınızdan birtakım başka düşüncelerin de geçtiğinin farkındayım. Geçmişinizi inceledik. Somerset'de gerçekten bir Doktor Love var. Belki bu adam sizsiniz, belki de değil. Bizce önemli değil. Bizim asıl bilmek istediğimiz, neden burada olduğunuz ve sizi buraya kimin gönderdiği?»

Love: «Söyledim ya,» dedi. Kendini Kafka'nın kişilerinden biri gibi görmeye başlamıştı. Yahut da birinci perdede neler olduğunu bilmeden, ikinci perdede sahneye sürülmüş bir oyuncu gibiydi. Başına daha başka belâlar açacak sözlerin ne önemi vardı?

— «Anladım. Demek inat ediyorsunuz? Şu halde fikrinizi değiştirmek gerekecek. Şimdi, bir daha sorayım: Kimin hesabına çalışıyorsunuz?»

Love omuzlarını silkti. Devam etmek mânasızdı.

Kernau başıyla arkadaşına işaret etti. Adam yaslandığı duvardan doğrularak masanın yanına dolandı, ellerini iki yanına sarkıtmış, buz gibi gözleriyle Love'a bakıyordu; kısa boyluydu, muntazam kırpılmış siyah bir bıyığı vardı. Love'ın önüne gelince ellerini kavuşturdu. Duruşunda, elbiselerinin biçiminde, pantolon paçalarının genişliğinde Love'a yabancı gelmeyen bir şeyler vardı. Love geçmişini hatırlamaya çalıştı. Böyle elbisesi,

böyle duran bir adamı daha evvel nerede görmüştü acaba? Sonra, savaş içinde gördüğü dünya havadisleri filmlerini hatırladı. Bir balkondan duran Hitler ve generalleri, aşağılarından geçen binlerce tankı ve kaz adamları ile yürüten birliklerini selâmlıyordu.

— «Almansınız sizi!» dedi. Yüksek sesle düşünmüştü sanki.

Kernau, dirseklerini masaya dayayıp, parmak uçlarını değdirdi birbirine.

— «Birbirinizi tanımamız daha derinleşecek mi acaba?»

— «Hiç olmazsa doğru istikamete atılmış bir adım. Size, kitap hakkında bütün bildiklerimi söyledim. Şimdi müsaadenizi rica edeceğim. Yapılacak bir sürü önemli işim var.»

Bunları söylerken sadece hurda arabaları düşünüyordu.

— «Bu işe bu kadar karıştığınıza göre, daha önemli bir şey olmaz Doktor,» dedi Kernau, sonra, sol eliyle saçlarını düzeltti. Aynı anda beriki elinin dış tarafını, Love'm boynunun yanına indirdi. Bu darbe vurulduğu tarafı anide felce uğrattı. Bir anda Love'n her tarafını bir acı kapladı. Masanın üzerine eğildi. Kernau hesaplı bir şekilde sağ elini kaldırarak, Love'ı gırtlığından yakaladı. Baygınlık, kırmızı bir dalga halinde sarıldı Love'ı.

— «Yüzüne bir şey olmadı, değil mi?»

— «Hiç bir şey olmadı, Senyor,» diyen Manuel başını iki yana salladı.

— «İyi,» dedi Kernau. Eski günleri hatırlamıştı. Karşısındakinin ayağına veya dizine vurmak için özel surette yapılmış, burnu çelik Nazi ayakkabıları. Kargaşalık. Kalabalığı dağıtmak için gelen polis atlarının arasından kaçmak! Ah! Münih! Ne güzel günlerdi onlar!

Ayağa kalktı, diğer iki adam, Love'ı dışarı çıkarırlarken hiç yardım etmedi. Berikiler, Doktorun boyunbağını çözdüler, ceketini ve gömleğini çıkarttıktan sonra, bileklerini bağladılar.

Kernau, örtüsü çiçekli bir koltukta, Love'n yanında oturuyordu. Bir sigara yaktı. Manuel üzerinde bardaklar, dilimlenmiş limon, tuz ve Meksika rakısı Tequila bulunan bir tepsiyle geldi. Kernau bir kadeh yuvarladıktan sonra, yeniden doldurdu kadehini.

Kısa boylusu bir iskemle alıp sete çıktı. Pantolonunun cebinden küçük bir pertavsız çıkardı. Gözlük camı kadar bir şey. Sonra adeseyi, Love'm çıplak göğsünden yarım metre uzaklıkta tuttu. Adese ışınların bir noktada toplanmasını ayarladıktan

sonra, gözlerini kısarak bakmaya başladı.

Love, baygınlığı arasında etine burgun gibi giren bir ağrıyı hissediyordu. Ateş gibi yanıyordu vücudunda bir nokta. Kimildamak istedi. Beceremedi. Ellerini oynatmak istemesi de aynı başarısızlıkla sonuçlandı.

Yorgun yorgun gözlerini açtı. Güneşti yakan. Bu kadar acıya sebep olan şeyi görmek için başını doğrulttu. Göğsünün üzerindeki ılık noktasını gördü. Etten duman bile çıkmaya başlamıştı. Ne olduğunu sormak istedi ama, ağzı bir türlü, kelimelere şekil veremiyordu. Vücudu tek büyük bir yanıkta sanki. Nihayet dudakları bir kelimeyi seslendirdi: «Neden?»

Kernau kibarca cevap verdi: «Konuşmanız lazım Doktor. Nedeni bu!»

Öbür adam merceği çekti. Acı bir an dinip yeniden devam etti. Işıkların toplandığı nokta pembe bir şekilde şişmeye, ikinci bir nabız gibi atmaya başlamıştı.

— «Konuşursanız, hem sizin, hem de bizim için çok iyi olur,» dedi Kernau. Sanki günlük bir iş konusunun tartışmasını yapıyordu. «Size işkence etmek gerçekten zevk vermiyor bize. Bilmek istediğimiz sadece sizi buraya kimin gönderdiği.»

Love: «Söyledim ya,» dedi yavaşça. «Bir kadının kocasına kitap getirdim.» Artık, adamın ismini bile hatırlamıyordu. Tek hatırladığı, bir iğne gibi vücudunu delen ağrıydı. Eti yeniden yanmaya başladı.

— «Çekin bu rezil şeyi be!» dedi sonunda, «Beni canlı canlı yakıp kurban edebilirsiniz ama, bilmediğim bir şeyi nasıl söyletebilirsiniz.»

— «Böyle bir şeyi de isteyen yok zaten Dr. Love,» dedi Kernau. «Sadece ne iş yapıyor, kimin hesabına çalışıyorsunuz? Kim yolladı sizi buraya?»

Love, bıkkın bir sesle: «Aman Allahım!» dedi, «Acaba söylediklerime ne zaman inanacaksınız. Söyledim ya bildiklerimi.»

Kısa boylu adam soran gözlerle, Kernau'a baktı. Beriki başını sallayınca mercek bu sefer Love'ın göbeğinin üzerine indi. Yanma hissi üçüncü defadır başlıyordu. Sanki zalim bir ağaç köklerini etinin içine daldırmıştı Love'ın. Love, karnış iskemleyle bağlı vücudunu gerdi. Bağlar kuvvetliydi Mhrak noktasından bir santim kaçmak istese, karşısındaki adam da onunla birlikte hareket ediyordu. Ardından dökülen suların sesi geliyor, başının üzerinden de ikinci bulutları geçiyordu.

— «Bildiklerimi söyledim,» diye tekrarladı. Aynı anda ku-

laklarına bir zil sesi geldi. Kapı iki uzun, bir kısa çalınmıştı. Ayaga kalkan Kernau: «Dur,» dedi. Beriki merceği cebine soktu.

— «Nereye saklıyayım bunu?»

— «Mahzene. Daha sonra konuşur. Herhalde artık şaka etmediğimizi anlamıştır. Ben kapıyı açmadan, sen götür. Ne kadar az insan görürse o kadar iyi.»

Sonra, Love'a döndü: «Karar vermek için biraz vaktiniz var. Herhalde yardım edersiniz bize. Bu sizin için de daha az ıstıraplı olur.»

Avluyu geçip koridora çıktı. Kısa boylu adam bağları çözerken durdu:

— «Aklını başına topla Doktor. Öyle judo numarası filân yapmaya kalkma, canın yanabilir. Verstehen Sie?»

Love anlıyordu. Adam gömleğini, ceketini, boyunbağını ondan tarafa attı.

— «Al bunları da benimle gel.»

— «Ya reddersem?»

— «Reddedersen mi?» diyen adam sırttı.

Love ellerini ağzının yanına boru yaparak bağırmaya başladı:

— «İmdat! İmdat!» Oysa sesi sadece duvarlarda boş yankılar yaptı.

Adam bir tavsiyede bulundu: «İstediğin kadar bağır. Ama şunu hatırla ki, Londra'da değiliz. Burada ise, fazla İngilizce konuşulmaz. En iyisi boşuna nefes tüketme. Haydi bakalım, başla yürümeye.»

Love bir ara ani bir hücumla geçmeyi düşündü ama, karışındaki öyle bir şeye hazırlıktı. Ayrıca vücudu da bir bal-
yozla dövülmüşcesine ağrıyordu. Ya yaşlanmaya, ya da akıllanmaya başlamıştı herhalde.

— «Yürü,» diyen adam başıyla sürgülü kapıları işaret etti. Love ağır ağır yürüdü. Her attığı adımda canı yanıyordu. Roller belki değişir, diye düşündü, ama öyle bir şey olmadı. Koridorun sonu, üzerinde plâstik bir kompozisyon olan duvarın dibinde bitiyordu. Muhafızı elini kaldırarak tavanda bir yere basınca, duvar, yağlanmış rulmanların üzerinde kayarak açıldı. Ardında, demir korkuluğu olan bir merdiven karanlıklara doğru iniyordu.

Kapıyı gösteren adam: «İçeri,» dedi.

Love durakladı. Beriki ona doğru bir adım atınca, Love olanca gücünü sağ elinde toplayıp, adamın midesine bir yumruk in-

dirdi. Hiçbir tepki olmadı adamda. Sadece nikotinden kararmış dişlerini göstererek sırttı.

— «Sonra, iade ederim bunu sana, şimdilik şunu kabul ediver!»

Ayağı, bir yılan dili çabukluğunda uzanıp, Love'ın bacağı'nın incik kemiğine indi. Ve Love kaybetti kendini. Paldır küldür merdivenlerden aşağı yuvarlanırken, öteki, gömleğini, ceke-tini ve boyunbağını fırlattı arkasından.

Love, bir an kımıldamadan merdivenin dibinde yattı. Bir yerinin kırılıp kırılmadığından emin değildi. Gözlerinin önün-de sadece yıldızlar uçuyordu. Bir an sonra onlar da kaybolunca ayağa kalktı. Ötesini berisini, kırık çıkık var mı diye yokladı. Başı ve boynu fena halde ağrıyordu. Vücudunda bir iki tane ikinci derece yanığın dışında, tabiat ananın kendisini yarattığı gi-biydi. El yordamıyla gömleğini bulup giydi. Sonra ceketini ge-çirdi sırtına. Boyunbağını bulamayınca vazgeçti o işten. Eğil-mek, başının ağrısını daha da artırıyordu.

İlk basamağa oturdu. Zifiri karanlıktı etraf. Pencere olma-dığı halde hava tertibatı vardı. Çimento ve gaz koktuğuna göre bina eski olamazdı. Ayağa kalkıp, korkuluğa tutunduktan sonra ayağının ucu ile döşemeyi yokladı. İçine düşebileceği bir çukur olabiliirdi. Zemin sağlamdı. Eğilip elledi. Tozluymuş yer. «Keşke bir fencirim olsaydı» diye düşündü. Yahut bir çakmak, hattâ bir kibrit...

Doğruduğu vakit bir hisirtti duydu. Ses köşeden geliyordu. Saçları diken diken olup, yüreği hızla atmaya başladı.

Bir cevap alacağını umut etmeden sordu: «Kim var orda?» Sesi, kalın duvarlar arasında yankı bile yapmadı.

Yeniden bir hisirtti duydu. Birinin nefes aldığını işitiyordu. Demek bu mahzene bir başkası ile birlikte gömülmüşlerdi? Kim-di acaba hücre arkadaşı?

Ayağa kalkıp duvara yaslandı. Nefesini tutup kendisine doğ-ru gelen ayak seslerini dinlemeye başladı..

BEŞİNCİ BÖLÜM

Brezilya kıyıları dışındaki Delgueda Cumhuriyeti

Sabah güneşi pencere pervazının gölgesini, karşı beyaz ba-danalı duvara bir haç gibi düşürdü. Kendisini itham ediyordu ç haç sanki. Weissmann'ın yatağı, odanın köşesinde ve sabah gü-

neşinin sınırları dışındaydı. Uykusu kıt bir adamdı. Öyle olduğu halde battaniyeyi, kül rengi, yaşlı, yıpranmış yüzünün üzerine çekerek «Acaba şu anda dünyada benim kadar yaşlı, benim kadar yıpranmış bir kimse daha var mı?» diye düşündü.

Yıllardır buradaydı. Hattâ bir nesil yetişmişti geldiğinden bu yana. Öyle olduğu halde, her sabah uyandığında, kendi kendine nerede olduğunu sorardı evvelâ. Bu beyaz badanalı oda, bu dört duvar. Oysa çıkmek üzere olan bu küçük cumhuriyetin iktisadi durumunu bir kalemde düzeltebilecek kadar zengindi. Servetine erişebilseydi tabii. Erişmek, erişilemek. Ne kederli bir kelimeydi bütün dillerde bu. Duvardaki haç onu alıp gerilere, içerisi günlük kokan bir kiliseye götürdü. Kitzbuhel kilise çocuk korosunda şarkı söylerdi. Kızağa binilirdi âyinden sonra. Geniş sağrıları pırıl pırıl atlar çingırak sesleri arasında kızakları çekiş giderken, sabah havasında nefes almak insanın canını acıttı ama, kim aldırırdı böyle şeylere? Gençti o zamanlar.

Gözlerini açtığı vakit yeniden ihtiyarlamıştı. Dört beş metreydi odası. Kesinlikle bilirdi bunu. Bir German titizliği ile defalarca ölçmüş ve penceresi olan duvarın sekiz santim dışa çıkmış olması her seferinde, son derece kızdırmıştı onu. Hiç olmazsa, kaderini değiştiren geleceğini belirsiz kılan bir sonuca çıkelenme vesilesi oluyordu bu duvarın muntazam olmaması. Yatağının üzerinde Demir Salıp nişanı asılıydı. En değerli hatırası da oydu. 1943 yılının ocak ayında verilmişti kendisine. SS toplama kamplarının idaresindeki başarısı yüzünden.

Her bacağında, karıncalara karşı korunmak için su tenekesi bulunan, iskemlenin üzerinde, hâki talim elbisesi asılıydı. Üniversiteye en yakın olanı bu yıkanmaktan solmuş ceketti.

Oturup sakallarını ovuşturdu. Kertenkelenin biri köçeye kaçtı. Sürüngelemlerin bile bir yerleri var» diye geçirdi içinden. Pencere, yüksek olduğundan gökyüzünden başka bir şey görmüyordu. Çocukluğunda nasıl da güneşin yerine kar yağmasını isterdi. Oysa yirmi yıldan beri sadece iki defa görmüştü karı. Yılın geri kalan kısmında iki mevsim vardı. Günde on iki saat güneşin eksilmediği ilkbaharla, yaz, yağmurdan bir gecede derilerin bile küflendiği yağmur mevsimi.

«Bir gün daha» diye düşündü. «İyi ve mutlu yıllardan bir gün daha uzak, mezara, bir gün daha yakın.»

Yatağın üzerine oturarak, ağır ağır, bacaklarını ip halının üzerine sarkıttı, sağ kolunun dirseğindeki bir sivrisinek ısırtığını kaşıyıp, tozların kurşunî renge soktuğu çevreye baktı. Sarı

hoş gibi hissediyordu kendini. Üzerinde korkunç bir ağırlık vardı. İklimin tesiriydi bu. Yıllardanberi bir türlü alışamamıştı buraya. Kendinden, buradan, geçmişi düşünmekten, başka neler olabiliyordu. Düşlemekten bıkmıştı artık.

Tek ayağının bir yelpaze gibi açılmış parmaklarına baktı. Düşlerin içinde, uzun bir süre öylesine kaybolmuştu ki, sakatlığını bile hatırlama getirmemişti. Geceleri sık sık o korkunç an girerdi rüyalarına. Hitler'in yardımcısı Bormann'ın ardına diz çökmüş, yanında Gestapo Şefi Johannes Rattenhuber ve Führer'in özel pilotu Hans Baur. Diğerleri Berlin, Rus bombalarının yağmuruna tutulmuşken, sürünerek sığınaktan çıkmışlardı. Artılarında kıvrılarak çıkan bir duman ve yanan et kokusu vardı. Hitler ve Eva Braun'un kül olmaya başlıyan cesetleri.

Ya önllerinde?

Dışarda kopmuş tellerin, şişmiş cesetlerin doldurduğu bir sokak vardı. Öbürleri, sığraya sığraya karşıdaki bira fabrikasının duvarına erişmiş ve duvarı atlayıp gözden kaybolmuşlardı. Kimi metro, kimi de kanaldan tarafa kaçmıştı.

Weissmann arkada kalmıştı. Şimdi bombardıman daha ağırlaşmış, yanan binaların hararetinden yollar basılabilecek kadar kızmıştı. Kararını verdiği zaman rüyalarını sona erdiren ve onu kan ter içinde uyandıran demir seslerini duymuştu .

Başını kaldırdığı zaman bir posta kutusunun yarığı kadar geniş bir çizgiyle göz göze gelmişti. Bir tankın gözetleme deliğiydi bu. Ve kendisine bakan bir Rus askerinin gözleri. Buz gibi bir çift sert göz, yıllardan, binlerce gecelerden beri yüzüne bakardı. Deler geçerdi o bakışlar kendisini.

Öylesine vakıdan görmüştü ki, en ince ayrıntısına kadar her şeyi hatırlıyordu. Fenerlerin yanındaki askerler, paletlerin çelik pırılıtsı. Kamuştan bir balık oltası gibi sallanan anten. Sonra kendisini itham eder gibi eğilen iki namlu. Yirmilik bir top ve bir makineli namlusu, soğutma delkleri.

— «Hayır! Hayır!» diye bağırıyordu Weissmann. «Dost! Dost!»

Makineli ağızından alevler saçarak takırdamış, o bağıra bağırarak yere serilirken tank olduğu yerde bir dönüş yaparak yolun art tarafında gözden kaybolmuştu.

Rottenhuber ve Baur yakalanmışlar, Bormann ise kaçmaya muvaffak olmuştu. Vurulduktan sonra, harabelerden çıkan askerler, onu çeke çeke bir duvar dibine götürmüşlerdi. Sonra bir patlama daha hatırlıyordu. Gerisi karanlıklara gömülüydü.

Kendine geldiği zaman bir samanlıkta yatıyordu. Kuruyan

kanın kokusu dolmuştu burun deliklerine. Kimıldadığı zaman, sağ bacağına bıçakla saplanıyormuş gibi bir acı duymuştu. Elini uzattığı zaman, diz kapağından aşağısı yoktu. Demek biri bacağı kesmişti, burnuna dolan da kendi kanının kokusuydu.

Başını yan tarafa çevirip ağlamak istemişti ama gözyaşları kurumuştu artık. Kuru kuru içini çekip artık orada olmayan ayağının ağrısını duydu bir süre. Olan biten hakkında bilgi edinmesi için yıllar geçmesi gerekmişti. Çok şeyler öğrenmişti ama o zaman bir şeyden haberi yoktu.

Örneğin, o zamanlar, kendi gibi aranan adamların, Almanya'dan hangi karışık yollarla kaçtığını bilmiyordu. Kendisine bakan çiftçi iyileştiği zaman ona Avusturya'ya geçmesini oradan İtalya üzerinden Cenova'ya giderek Arjantin'e giden bir gemiye binmesini salık vermişti. Ama kaçış fiyatı çok yüksekti. Her şey, Cenevre'deki «Credit Suisse» nin gizli kasa numarasına bağlıydı. Donanmadan kaçmış denizaltı mürettebatı sadece gidiş için milyonlarca mark istiyordu. Üstelik kendisini o çiftliğe getirip saklamak için hayatlarını tehlikeye atmış olanları da mükâfatalandırmak gerekiyordu.

Weissmann hepsini ödemişti. Onun için önemli olan tek şey kurtuluşu ve hayatıydı Kendisi gibi kaderin başka yolcuları da vardı. Tanımadıkları adamlarla anlaşmalar yapmışlar, dolambaçlı yollardan köşk, tahlisiye sandalları, kâh denizaltılar, hâ kâh kurtaran salları üzerinde yolculuk etmişlerdi.

Gübre arabaları, marşandiz vagonları ile istasyonlara varmışlar, kimi üzerine çalınmış Amerikan elbisesi giyip başkasının evraklarını kullanmış, kimi dağ başlarındaki manastır papazlarının Hristiyan sevgisinden yararlanarak kübbeler tedarik etmiş, bazan papaz, bazan tariki dünya, hattâ rahibe kılığında yola düşmüşler, hattâ bazıları bunu üzerinde hava delikleri açılı, çiçeklerle örtülü tabutların içinde yapmışlardı. Sonunda, soluk, zayıflamış, yaralı, hasta, akıllılık edip, servetlerini değişik yerlere sakılamamış olanların dışında, parasız, bitik bir şekilde Arjantin'e varmışlardı. Ne kadar olmuştu bütün bunlar olalı? Yirmi yıl mı, yoksa bir ebediyet mi? Zaman sadece onu ölçecek cihazlar varsa ölçülebilirdi. Olaylar, bir yıl dönümü, bir oğulun düğünü, bir kardeşin ölümü gibi. Oysa bu neviden kilometre taşlarından uzak bir yabancıların içindeydi. Bakılacak sadece ilerisi vardı. Geride ise sadece nedamet ve sürgünlük yılları kalmıştı.

1947'de Arjantin'e geldiği zaman kendisi için gizlice yapılmış takma bacağı uzandı. Ağır, rahatsız edici bir bacaktı bu.

Sirtına ve sağlam sol dizine ağırlar veriyordu ama yine de işine yarıyordu işte.

Avucuna biraz talk pudrası dökerek, sağ dizini ovaladı. Sonra büyük bir dikkatle takma bacağın yuvasını tozlardan temizledi, kuşanıp, eskilikten kopacak kadar incelmış bel kemerini bağladı. Bir süre, başı ellerinin arasında oturup sadece radyo haberlerinden dinlediği ve artık keşfedemeyeceği bir dünyanın anılarını kovmaya uğraştı kafasından. Sonra kalkıp giyindi. Yıllar önce güne, soğuk bir duş yapıp, ısıtılmış havulurla kurulanmadan başlamazdı. Bir süre temiz olmanın güzelliğini düşündü. Sonra ayağa kalkıp ağırlar içinde kapıya yürüdü, emniyet tertibatı olarak kullandığı beton bloku yerinden kaldırdı, kapının sürgülerini açtı.

Evi yarım ay şeklindeki küçük koyu çeviren kulübelerden biriydi. Arkada dağlar, tarih öncesi canavarları gibi yükseliyordu. Acaba kimler yaşıyordu orada ve burası o yükseklikten nasıl görünüyordu? Kapının ardından koltuk değneğini alıp toplantı odasına doğru yürüdü. Yolda karşılaştıklarıyla selâmlaşıyordu. Aynı yaşta adamları hepsi de. Geçmiş yaşıyan, geleceğe inanan kişiler. Dostları, düşmanları, hattâ aşkları bile vardı ama, hiç birinin eskisi kadar önemi yoktu artık. Sadece ödünc alınmış bir zamanı yaşıyan kişilerdi. «Kaçanın ismi sahibinden evvel ölür.» dözü doğru olsa gerekti.

İsimleri, İsraililerden başka herkes için unutulmuş, ölmüştü. Onlar ise, bilimsel, tükenmez bir hırsla çalışıyorlardı. Amerikalılar, İngilizler, Fransızlar, Ruslar, artık onları unutmuştu. Tek Yahudilerdi unutmayanlar. Kayıpları fazla olmuş, çok çekmişlerdi çünkü. Ne satın alınabilir, ne haraca bağlanır, ne de yola sevk edilebilirlerdi. İntikam hissi canlı bir şeydi Yahudilerdi. Yaşlanırlardı ama bu hisleri daima genç kalırdı. Toprak ateş gibi sıcaktı, oysa bu düşünceler Weissmann'ı üşütürcesine ürpertti.

Weissmann, kulübenin kapısında durup etrafına bakındı. Ardında yükselen yamaçlarda onların evleri vardı. Çift sıra dikenli teller ve ağızlarından salyalar akan bekgi köpekleri ile yabancıardan korunurdu buraları. Hükümet, onları tehlikeden uzak tutmak için içeri sokmadığını iddia ediyordu ama, dikenli tellerin ardında korunmak da, pek o kadar huzur verici bir şey değildi.

Weissmann masaya oturdu. Etraf dezenfekte edilmişti. Her şeyin, kendi hayatı gibi, kişiliksiz bir hali vardı. Küt parmak-

lı, Bavyeralı bir görevli, alüminyum bir tabaktaki omleti önüne koydu. Başka bir el, bir fincan koyu kahve sürdü. Yeşile çalan bir dilim etmek de tabağın yanındaydı.

Beyaz cübbeli, kırmızı, etli yüzlü, aralarındaki en azgın homoseksüel olan Rahip ayağa kalktı, istavroz çıkardıktan sonra: «Tanrım,» dedi. «Bize bu ihsan ettiklerinden dolayı sana candan teşekkürler ederiz.»

Weissmann, göz ucuyla, çevresindeki insanları süzdü. Hangi ihsanlardan dolayı ve neden Tanrıya şükürler etmeleri gerekiyordu?

Evet, hayatta olmaları bir gerçektir ama, ya içinde bulundukları şartlara ne demeliydi? Hayat sadece, yemek, hazmetmek ve gübre yapmaktan mı ibaretti? Sonra uyumak, ikide bir ölümleri düşlemek, onların ithamları karşısında, ter içinde uyanmak, Auschwitz, Belsen ve Dachau tecrit kamplarının sıra sıra kavaralarını hatırlamak yaşamaksa ölüm çok daha iyi bir şey olmaydı.

Yanındaki adam, düşüncelerini okumuş gibi, selâmladı Weissmann'ı.

— «Yeni bir gün.»

— «Her zaman öyle değil mi?»

— «Ne söyleyeceğine karar verdin mi?»

— «Ne söyleyeceğime mi?» diye tekrarladı. Adamın ne demek istediğini anlamamıştı. Sonra neyi unuttuğunu hatırladı.

— «Tanrım,» dedi boğulur gibi. «Saat dokuzda cenaze var, değil mi?»

— «Mezar kazıldı bile.»

Weissmann: «Zavallı Manfred,» dedi.

Birden iştahı kaçtı. Yarı bitirdiği tabağı ileri sürüp, acı kahveden bir yudum aldı.

— «Demek kırk üç kişi kaldık.»

— «Evet, geçen sene iki kişi öldü, bu sene de bir. Eğer kırkbeşte diğerleri gibi dayanabilseydi, bugün her birimiz birer Mercedes 600'ü ve İsviçre'de de parası olacaktı. Oysa burada neyiz var? Sadece bu Güney Amerikalı orospu çocuklarının üzerinde oturmamıza izin verdikleri bir toprak parçası. İki yüzlü deyyuslar!»

— «Burada onların bayağı, rezil, kokmuş askerlerini eğitim polislerine ders veriyor, bir hoka yaramaz istihbarat servislerini yola sokmaya uğraşıyoruz. Buna karşılık bize verdikleri ne? Eichmann gibi, Yahudiler tarafından kaçırılmamak için ctraftı-

mızı telle çevirip başımıza bekçi köpekleri diktiler. Ama dışardaki baskı ciddi bir şekilde biraz artsa, topumuzu birden teslim etmekte bir dakika bile tereddüt etmezler. Yahut bizden faydalanamayacaklarını anladığı anda işimiz bitiktir.»

— «Yahudiler hiç bir zaman o kadar akıllı olamazlar,» diye masanın ilerisinde oturan biri lafa karıştı. Çıkkı elmacık kemikli, yanaklarında kabile işareti gibi iki düellodan kalma kılız izleri, kır sert saçları vardı. Prusyalı olduğu her halinden belliydi.

Weissmann bir şey söylemiş olmak için sordu: «Böyle düşünmene sebep ne, Axel?» Bunun tartışmasını kaç kere yapmışlardı. Her şeyin tartışmasını, yıllardır yapıyorlardı. Herkes, herkesi tanıır, düşlerine, yalanlarına kadar bilirdi. Özellikle yalanlarını.

— «Mengele'yi yakalayamadılar,» dedi. Sanki bütün mesele bununla bitiyordu. Joseph Mengele, savaşın son iki yılında Auschwitz tecrit kampının ser tabipliğini yapmıştı. Bir anda binlerce Yahudiyi gaz odalarında öldürmekten başka damarlarına fenol, hava, hattâ benzin sıkarak öldürmüş, sonra da gayet ustalıkla sırta kadem basmıştı.

İsrail ajanları yıllarca uğraştıktan sonra Mengele'nin Paraguay'daki İta şehrinin dışında ikinci sınıf bir otelde kaldığını tesbit etmiş ve Batı Alman hükümetine haber vererek yargılanmasını istemişlerdi. Oysa Alman asıllı Paraguay Cumhurbaşkanı General Strossner ki, ordusunun başına eski SS subaylarını geçirmişti. Almanya'ya bir ultimatom vererek Mengele'yi istedikleri takdirde Batı Almanya ile bütün siyasi ilişkilerini keseceğini bildirmişti.

O zaman, Eichmann gibi onu da kaçırmak istemişlerdi ama eski bir parti üyesi olan otel müdürü vaktinde haber vererek Mengele'nin otelin arka penceresinden kaçıp ormanda kaybolmasını sağlamıştı.

Evet, kaçmıştı, hangi geleceğe? Haritada gösterilmeyecek kadar ufak bir Güney Amerika köyünde, en ufak çıtırdıdan korkup yabancılardan ürkek karanlıktan bile koyu gölgelerin dehşetinde bir kaç yıl daha yaşamak mıydı hayat? Kaçmaya değer miydi bu?

— «Evet, yakalayamadılar ama, yakalasalardı belki de daha iyi olurdu. Ömrümüzün sonuna kadar böyle kaçarak yaşayamayız.»

Axel bir şey demedi. Tartışmanın sonu hep böyle sonuçla-

nırdı. Bu meseleyi halledecek tek şey ölmek veya yakalanmaktı. Weissmann, bir İngiliz şairinin mısraını hatırladı. «Çanlar şarkının sonunu çaldığı zaman, Günler her zamankinden daha uzundur.»

Birçokları için çalan çan dün akşam bir kere de Manfred için çalışmıştı işte. Kurşunı bir battaniyeye sarılı cesedi, en yüksek rütbeli subay olan Weissmann'ın kısa bir konuşmasından sonra, toprağa verilecek ve kader arkadaşları cesedinin üzerini örtenekti. Dachau'da, insan kemiklerinden yontma bıçak sapları, tutamaklar, zarf açacakları yapan Binbaşı Schrfft kuru bir tahtanın üzerine mezarın yeri belli olsun diye, bir gamalı haç ile ölenin adını kazmıştı.

Kapının önüne çıkan Weissmann koya baktı. Ne söyleyebilirdi? Bura hükümeti kendilerini buraya getiren üç eski denizaltıyı muhafaza etmelerine izin vermişti. Yıllar önce Peron'un adamları gemilerin silâhlarını sökmüşlerdi ama... Diesel motorları, elektrik dinamları, aküleri duruyordu hepsinin. Balık tutmak için kullanıyorlardı bunları. Kulelerin üzerine tahta direkler yapmışlardı. Yelken açmak için...

Yaşadıkları topraklara tatlı mısır, biber ve buğday ekiyorlardı. Geri kalan ihtiyaçlarını karşılamak için de hükümet yaptıkları hizmetlere karşılık onlara ufak birer maaş bağlamıştı. Ne zaman biraz para isteseler, kendilerine hemen burada yaşadıklarına şükretmeleri hatırlatılırdı. Dünya yüzünde onların geçmiş gibi olanları saklıyacak fazla memleket yoktu. Belki de bu yüzden gerçekten müteşekkir olmaları gerekiyordu.

Savaşın sonra hayat Arjantin'de gerçekten çok iyiydi. Evvelâ Yahudilerin 1948'e kadar kendi dertleri olduğundan eski düşmanlarını arayacak zamanları yoktu. 1954'de Peron iktidardan düşüncü eski Nazi'lerin bir kısmı, Bolivya'ya, diğerleri ise Brezilya ve Paraguay'a dağılmışlardı. İçlerinden bir kısmı ise çalınmış pasaport satın alıp Meksika'ya geçme tehlikesini göze almış, oradan da Amerika'ya gitmişlerdi. Gelen haberlere göre de, hepsinin hali vakti yerindeydi. Weissmann, Almanya'da kalsaydı belki daha başarılı olurdu. Yahut Mısır veya Suriye'ye geçebilirdi. Eski silâh arkadaşları oralarda hâlâ büyük bir samimiyetle karşılaşıyordu. Zira, Araplar belki de onlardan fazla Yahudi düşmanıydılar.

Ama nasıl bir hayat olurdu bu? Şam'ın veya Kahire'nin ara sokaklarında bir Arap ismi ile yaşamak, faydasız olduğu anda da hayatını tehlikeye atmalı. Ayrıca hiç bir fırsat da olmamış-

tı. Sadece hayalde kalan şeylerdi bunlar.

Weissmann, düşüncelerini bir kenara iterek kulübesine gitti. İçeri girdiği zaman, her tarafı terden yapış yapış olmuştu. Yatağın üzerine oturup cebinden bir resim çıkardı. Otuz yaşlarında bir oğlan. Soluk kâğıttan gülümsüyorlardı kendisine. Sonra mahalli gazeteden kesilmiş bir ölüm ilânını okudu: «**Sevgili kocam... İyi babamız JACOB WEISSMANN... bizleri...** Acaba hiç kendisini düşündükleri oluyor muydu? Bunca yıl sonra karşılaşmalar adları ve dillerinden başka hangi ortak tarafları vardı acaba?»

Dokuza beş vardı saat. Bir çan çalmaya başladı. Rahip dinleri ne olursa olsun aıdırmadan vaaz verir, diğerleri ise, sanki kendilerine cennette bir yer ayırtmak istemiş gibi bu âyinleri izlerlerdi.

Weissmann hasır şapkasını başına geçirip küçük banyoya girerek ellerini yıkadı. Şu titremenin bir önüne geçebilseydi. Son haftalarda her zamankinden fazla titriyordu elleri.

Ellerini kurulayıp, kiliseye doğru yürüdü. İki SS generali, Fransa'daki müdürü ona yol vermek için iki yana açıldılar.

En son gelen rahip oldu... İçeri girdiği zaman hepsi ayağa kalktılar. Kilisenin için ölü kokuyordu. Böyle bir iklimde Manfred'in de gömülmesi geç kalınmıştı.

Rahip: «Dostlarım,» dedi «göçen arkadaşımız için âyine başlamadan evvel içimizdeki en yüksek rütbeli subayımız, Tümen komutanı Weissmann, sizlere birkaç kelime söyleyecek.»

Weissmann hiç bir şey yazmadığı için yürekte konuşuyordu. «Efendiler,» diye söze başladı. «Uzun aylardan beri bu göreve üçüncü defadır çağırılıyorum.»

«Ne ben sizi rahata kavuşturacak bir şey söyleyebilirim, ne de aynı şeyi sizler bana diyebilirsiniz. Rahip efendinin alınmasını rica ederim.

«Almanya'dan kaçtığımız zaman gençtik. Bir kuşak ve terakki devri geçti aradan. Biz zaman denen nehrin kenarında bekledik ve her geçen yıl sayılarımız biraz daha azalmaya başladı. Bu böyle devam ederse sonunda dua edecek bir tek kişi kalacak, o da yok olduktan sonra kimse kalmıyacak geriye.

«Efendiler sizlere, Vatanımızda bir gün birleşeceğimize dair umut verici sözler söylemek isterdim. Ama, sizler de bu durumda böyle bir şeyin imkânsız olduğunu benim kadar biliyorsunuz.

«Şu anda, Şark Cephesinde Tümen komutanlığı yapmış

arkadaşımız Wolfgang Manfred artık aramızda değil. Mükemmel bir kişiliği vardı ve usta bir satranç oyuncusuydu. Kendisine yürekten acımıyorum. Çünkü ölümle cezası son buldu. Belki de ölüm rahibimizin bize inandırmak istediği gibi bir son değil, sadece bir başlangıçtır.»

Başını eğdi, üzerinde kara sincklerin bulut halinde uçuştuğu battaniyeye sarılı ölüyü selâmladıktan sonra yerine oturdu. İstediklerini söylememişti ama söylese ne fark edecekti. Rahip âyine devam etti.

Sonra içlerinde daha genç olanlar ölüyü masanın üzerinden alarak yeni mezara koydular.

Atılan toprak sesleri arasında Rahibin konuşması duyuluyordu: «Toz toza, toprak toprağa karışır... Tanrı verir, yine Tanrı alır...»

Aklı âyinde değildi papazın. Yandaki koyda yıkanan köylüyü görmüştü. Boğum boğum adaleleri pırı pırdı güneşin altında. Eski ateş yeniden tutuştu kanını. Öğleden sonra buluşacaklardı. İlk sefer mi olacaktı bu? Ne glyecekti acaba? Düşüncelerine öylesine dalmıştı ki, söylediklerinin farkında bile değildi.

Axel, Weissmann'ın kolunu çekti.

— «Bak,» dedi soluyarak «Koya bak. Ben mi hayal görüyorum, yoksa gerçek mi?»

Şu anda Weissmann, Manfred ile Viyana'da satranç oynayıp Löwcnabru birası içiyor ve Strauss'un nefis bir valsini dinliyordu. İnsan genç olduğu sürece maviydi Tuna.

— «Ne diyorsun?» dediği zaman başını kaldırmaz, koya bakıyordu.

Durgun denizin üzerinde uzun bir karaltı gittikçe yükseliyordu. Derken dizeğin üzerinde dalgalanan Federal Alman Cumhuriyetinin bayrağını gördü. Denizaltının arka tarafında şimdiye kadar görmediği bir kule vardı. Savaşın sonundan beri rastlamamıştı böyle bir şeye.

— «Alman,» dedi. Sesi tahmininden de yüksek çıkmıştı. «Bizimkilerden.»

Dua edenler Lâtinceyi bir anda unutup bakışlarını koydan tarafa çevirdiler. Çukuru dolduranlar, ne yapmaları gerektiğini anlamak için, Rahib'e değil de, Weissmann'a baktılar. Yüzleri terden ayna gibi olmuştu. Belki de gördükleri sadece bir hayaldi.

— «İşi bitirin evvelâ» diye Weissman emir verdi. «Sonra

gider, ne olduğunu anırsız hep beraber.»

Axel'e döndü: «Sen önden git, ne olmuş, anla.»

Daha evvelki kesin emirlerinden hiç farkı yoktu. Axel bütün Almanlar gibi emir vermekten fazla almaktan hoşlandığı için vakit geçirmeden koydan tarafa seğırtti. Zira emir almanın vermek kadar sorumluluğu olamazdı hiç bir zaman.

Kimse ilgilenmiyordu mezarla. Rahip birkaç kelime daha mırıldandıktan sonra, cemaatin, «Amin» demesini bekledi. Böyle bir ses duymayınca da siyah kaplı İncilin kapağını hızla kapattı. Herhalde denizaltının gelişi ikinci vakti genç köylüyle buluşmasına engel olmazdı.

Denizaltı tam olarak suyun yüzüne çıkmıştı artık. Güvertede insanlar koşuyordu. Kuledeki subay dürbününü mezarın başındaki kalabalığa çevirmiş bakıyordu.

Rahip: «İşimiz bitti.» dedi.

— «Öyleyse gidelim.»

Küçük kafilе sahile doğru yola düştü.

— «Yeni Alman bayrağı olduğundan emin misin?» diye iri yarı bir adam heyecanla sordu. Polonya'da, toplama kampı komutanlığı yapmıştı. «İsrail bayrağı olmadığına emin misin?»

— «Elbette,» dedi ama içini bir korku kapladı, midesi büzüldü. Daha evvel de birçok denizaltılar sahte bayrak altında seyretmişti. Bir taşla bu kadar aranan adamı toplamak İsrail için ne büyük bir başarı olacaktı. Savaş içinde yaptığı plânlara ne kadar benziyordu. Otto Skorzeny'nin Mussolini'yi kurtarmasını o plânlamış, İngiliz ekonomisini bozmak için paraşütle İngiltere üzerine sahte para atmıştı.

Biraz evvel ömrünü burada geçirmenin kötülüklerini düşünürken şimdi aklı birden yakalanmaya, mahkeme edilmeye ve mahkûm olmaya takılmıştı. Hem de yabancı bir ülkede yüzbinlerce yabancı tarafından itham edilerek yargılanacaktı.

Hep beraber sahile toplanmış, allakbullak olmuş şaşkın yüzleri ile denizaltıyı seyreliyorlardı. Sahile varan dalgalardan istemiyerek kaçtılar. Hava dayanılmazacak kadar sıcaktı. Subay dürbünü indirip transistörlü bir megafonu dudaklarına yaklaştırmıştı.

— «Sind Sie Deutsch?» Sesi yüz metre öteden gayet net geliyordu.

Evet, Almandılar ama bunu itiraf etmeleri doğru olur muydu? Nasıl etmezlerdi ayrıca. Gemidekiler kendilerinin kim ol-

duğunu bilmese bu kadar yaklaşırlar mıydı? Sadece tımtıracı bir soruydu.

— «Evet,» diye bağırdı Weissmann. Ellerini ağzının yanına boru gibi yapmıştı.

— «Size Almanya'dan haberler getirdik. Sahile çıkmak istiyoruz.»

Ne istiyorlardı onlardan? İzlerini nasıl bulmuşlardı bir defa? Onları geri götürüp mahkeme etmek için bir tuzak mıydı? Sorular birbirini kovalıyordu kafasında. Denizaltı hepsini alacak kadar büyük değildi ama, belki açıklarda bekleyen başka bir gemi vardı. Belki hepsini değil de sadece ele başlarını, suçu en fazla olanları istiyorlardı.

Silahlı oldukları muhakkaktı. Kendilerinin ise korunacak bir durumları yoktu. İsteseler bir çıkarma yapabilirlerdi. En iyisi bir iki kişinin gelmesine izin vermektir. O zaman ani bir atak yapamayacakları gibi gelenleri ellerinde rehin olarak da tutabilirlerdi.

— «Sade üç kişi gelebilirsiniz,» diye bağırdı. «Üç kişiden fazla sahile çıkamazsınız. Sizi iskelede bekliyoruz.»

Eliyle sandıklardan, ağaçlardan, kendilerinin yaptığı iskeleyi işaret etti.

Subay: «Sadece üç kişi geleceğiz,» diye cevap verdi.

Megafonu indirerek kontrol odasına emirler vermeye başladı. Açılan bir delikten kauçuk bir sandal çıkarıldı güverteye. İki bahriyeli sandalı şişirip denize indirdiler, ufak bir motor taktılar arkasına.

Subayla iki adam bindiler. Sivil giyinmişlerdi. Sıcaktan korunmak için keten elbise vardı üzerlerinde. Gözlerinde ise altın çerçeveli güneş gözlükleri. Ne gibi bilinmez bir emir getiriyorlardı acaba?

Subay küçük motoru çalıştırdı, tekne ağır ağır onlardan tarafa yaklaşmaya başladı. Deniz bir orospunun gülümsemesi kadar sakindi, diye düşündü Weissmann. Her türlü tehlike saklı olabiliyordu bu sükûnetin ardında.

Denizaltının su üzerinde kalmayıp, yeniden dalması bu ziyaletin gizli ve tehlikeli olduğuna bir işaretti. Adamlar Almanca konuşuyorlardı ama, bu bir şey ifade etmezdi. Altı milyon Yahudi öldürmüşlerdi, hâlâ hayatta olan Alman Yahudileri vardı. Sonra işittiğine göre, İsrail'de, Yahudiden başka başka her millete benziyen insanlar vardı. Başka hangi milletin böylesine bir

intikam hırsı olabiliirdi? Ayrıca büyük sebepler de mevcuttu intikam almaları için.

Subay motoru durdurup ip attıktan sonra karaya çıktı. Sol kolunun altında su geçirmez bir torba vardı. Selâm aldı. Weissmann karşılık verdi. Belki yirmi yıldan beridir ilk defa selâm alıyordu. Şimdi bile elini uzatarak Nazi selâmı almamak güç geliyordu ona.

— «Buranın komutanı siz misiniz, efendim?» diye subay sordu.

Yüzü son derece soluktu. Weissmann herhalde uzun zamandır su altında kaldıklarını düşündü. Dudakları ince, ağzı ufacıktı. Yüzünde fare kapanını hatırlatan bir şeyler vardı. Weissmann fazla aldırış etmedi buna. Hisleri onu yanıltabiliirdi.

«— En yüksek rütbeli subay benim,» dedi. «Siz kimsiniz ve ne istiyorsunuz?»

— «Sizinle çok önemli bir konu hakkında konuşmam gerekiyor.»

— «Kimsiniz,» diye, Weissmann tekrarladı. Yerinden kımıldanamıyordu.

— «Bonn'daki Batı Alman hükümetinden geliyorum.»

— «Burada olduğumuzu nereden öğrendiniz?» Yüzündeki çizgiler canlanmış gibi hareket olmeye başlamıştı. Subay cevap vermeden önce bir süre yüzüne baktı.

— «Bu konuyu konuşacağımız, yalnız kalabileceğimiz bir yere gidersek, size herşeyi açıklayım, efendim.» Kolunun altındaki torbaya dokundu.

— «Bu iki kişi kim?» Weissmann gelenlerin soluk benizlerini hiç beğenmemişti.

— «Meslekdaşlarım, efendim. Dış İşlerinden.»

— «Gemi neden daldı?»

— «Dikkati çekmek istemediğimiz gibi karaya çıkma izrimiz de yok.»

Subay üniformasının ceketini açtı. Ne belinde, ne koltuk altında silâh olmadığı gibi patalonu en ufak bir silâhı belli edecek kadar dardı.

— «Ya arkadaşlarınız?»

— «Onlar da silâhsız efendim.»

— «Pekâlâ,» dedi Weissmann. Kararını vermişti. «Toplanma salonumuzda ne söylemek istediğinizi dinleriz.»

İki grup halinde bayırı çıkmaya başladılar. Biraz arkadan gelenler bu yeni misafirleri dikkatle süzüyorlardı. Weissmann

biraz sonra adamların nefessiz kaldıklarını farkettiler. Ya uzun zaman su altında kalmışlardı, ya da idman yapmamışlardı. Belki de her ikisi...

— «Bana adınızı söylemediniz!»

— «Hermann Kinde: Üsteğmen.»

Sivillere döndü:

— «Bu Herr Grossschmith, bu da Herr Heissner.»

— «Anladım,» dedi Weissmann. «Benim adım da Jacop Weissmann.» Biraz duruladı. «Eski Tümen Komutanı.»

Subay hiç şaşırmamış bir sesle: «Biliyorum,» dedi. «SS'lerin Levazım Karargâhında Gestapo'nun size verdiği ziyafeti hatırlıyor musunuz?»

Weissmann birden dehşet içinde kaldı. Elbette hatırlıyordu. Himmler, Heydrich, çefi Kaltenbrunner, bütün toplama kamplarının komutanı Pohl. Evet, başarılı görevinden dolayı 1943 yılında bir ziyafet verilmişti şerefine.

Kokteylden evvel evsahipleri onu mahzene indirerek çelik kasaları açmış, binlerce altın külçesini göstermişlerdi ona. Esirlerden alınan altın eşyalardan eritilmişti bunlar. Diğ. dolgusundan yüzüğe kadar akla ne gelirse.

Bu teftiştten sonra yukarı yemek salonuna çıkmıştı. O zamanlar için nefis bir ziyafetti doğrusu. Hatırladığına göre, SS'lerin o ilk bankası hesabı yüz milyon markı geçiyordu.

— «Hattâ, size ne içtiğinizi de söyleyebilirim,» dedi Subay. «Bir Reisling. Tamam mı?»

— «Evet, ama siz bunları nereden biliyorsunuz? Kimsiniz?»

Subay: «Oraya geliyorum zaten,» dedi. «Sandığıma göre, Herr Manfred de burada. Bir zamanlar Mauthausen, kampındaydı. İki Hollanda Yahudisinin gelir gelmez vurulmasını emretmişti. Kafalarını beğenmiş, kâğıt ağırlık yapmak istemişti. Ayrıca çok güzel dişleri vardı iki gencin de. Herr Manfred'i de görmek isterim.»

— «Göremezsiniz,» dedi Weissmann. «Dün öldü. Mezarı da burada işte.»

Biraz evvel örttükleri küçük tümseği işaret etti. Havada duran eli hâlâ titriyordu. Adamın kendisine söylediklerini çoktan unutmuştu ama, diğerleri unumuyorlardı bir türlü. Ve asla unutmayacaklardı.

— «Yazık,» dedi subay. «Kendisine oğlundan bir haber getirmiştim.»

— «Nerede çalışıyor?» diye başka bir adam sordu. Gözleri

birbirine yakın, nalet bir adamdı bu. Boynunda bir haç asılıydı. Oğlumun arkadaşıdır. Asım Decker.»

Subay büyük bir rahatlıkla cevap verdi. «Sizi de tanıyorum, Herr Decker. Auswitz kampının idare heyetinde görevliydiniz. Kimyagersiniz. Göreviniz ölenlerin kemiklerini eritip gübre, yağlarından da sabun yapmaktı. Oğlunuz Essen'de çalışıyor.»

— «Hakkımda ne düşünüyor? Biliyor mu hayatta olduğumu?»

— «Odasında, üniformalı bir resminiz var çerçevelenmiş. Babası ile son derece övünüyor. Hele son savaşta yaptıklarıyla. Hayatta olduğunuzu duyunca çok sevinecek.»

Decker: «Tanrım.» dedi «Benim küçük Baldur'um.»

Elleriyle yüzünü kapayıp ağlamaya başladı.

— Ya, karım?»

— «O da iyi. Hâlâ Münich'te oturuyor. Eski evinizin yakınlarında.»

Daha fazla dayanamayan Weissmann, sordu: «Bütün bunları nereden biliyorsunuz?»

Kinder koltuğunun altındaki torbayı işaret etti:

— «Hepsi burada,» dedi.

Her kafadan bir ses çıkmaya başlamıştı artık: «Ya benim karım? Oğlum? Babam?»

Weissmann: «Efendiler sakin olun,» dedi Weissmann. Sesi sertti. «Düşünce okuma seansı yapmıyoruz.»

Toplanma salonunun yolunu gösterdi. Masaların arasından geçerken kendi ter kokusunu duydu. Korkudan ekşi ekşi kokuyordu.

Tahta sırayı gösterdi: «Oturun,» dedi.

Denizaltından gelen adamlar baş masaya oturduktan sonra, ellerindeki torbaları önlerine koydular.

— «Kimsiniz, konuşun bakalım!»

Kinder: «Yeni Alman donanması subaylarındanız,» dedi. Aynı zamanda, yanındakileri işaret ediyor, ama gözlerini Weissmann'dan ayırmıyordu. «Özel bir göreve seçilip buraya gönderildim.»

Konuşmasına ara verdi, dudaklarını yaladı.. Sinirli olduğu belliydi. Weissmann adamın dilinin, beyaz ve paslı olduğunu farketti.

— «Buraya Dışişleri Bakanlığının emriyle geldim. Birçoklarının, kimliği ve nerede olduğunuzun listesi var bende. Hepinizin değil ama bulabildiğimiz kadarının. Akrabalarınızdan ha-

berler getirdim. Tabii, gene bulabildiklerimizin.

— «Bonn Hkûmeti vatandan bu kadar uzak kaian sizlerin hislerinizi gayet iyi anlıyor. Hele vatanımız ikiye ayrıldıktan sonra. Hamburg'dan buraya özel bir görevle geldim. Bu beylerle birlikte size bir teklifimiz var.»

Yeniden sustu. Bunu fırsat bilen Weissmann konuştu bu sefer:

— «Daha fazla devam etmeden beni dinle, Kinder,» dedi. Rütbesinin ne derece yüksek olduğunu belirtmek istencesine karşısındakinin rütbesini söylememiştii. «Hayatımız ve geçmişimiz hakkında çok fazla bilgiye sahipsiniz. Alman donanmasından olduğunuzu söylüyorsunuz ama, sözünüzden başka elle tutulur bir deliliniz yok. Sonra arkadaşlarınız kim? İsrail ajanlarından ve tehditlerinden korkmak için gerektiği kadar uzun bir süre baskı altında yaşadık.»

Kinder anlayışla başını salladı:

— «Özür dilerim, efendim,» dedi kibarca. «Birden kendimi kaybettim.» Muşamba torbayı açarak bir sürü evrak çıkardı. Bazıları Göük harfleri ile yazılmıştı ama çoğunun elektrikli daktilolarla yazıldığı belli oluyordu. Her birinin altında da Batı Almanya Hükûmetinin resmi mührü vardı.

Kâğıtları Weissmann'ın önüne sürdü. Beriki parmaklarıyla yokladı. Görünüşleri sahte değildi. Kâğıdı ışığa tutup baktı. Kartal arması vardı. Bu kendisini iknaa yetti. Bazı kelimeleri silinmiş yazıyı okumaya başladı: «İlgili kişiye duyurulur ki... garanti... taraf edilen üzerinc... bu vesikayı taşıyan Alman donanmasından Üsteğmen Hermann Kinder... bugün emri almıştır...» Sonra Dışişleri Bakanının okunamıyan imzası ve Bonn Hükûmetinin resmi mührü.

Weissmann okumayı bitirip kâğıdı katlayınca Kinder kendisine kimlik kartı ile iki kart daha uzattı. «Bu benim, bunlar da arkadaşlarımm kimlik kartıları.»

Weissmann kartlardaki resimlerle karşısında duranların yüzlerini karşılaştırdı. Aynı kişiydiler. Ne tuhaf şeydi, insanların söze inanmayıp da kâğıtlara inanması. Sanki hiçbir kâğıdın taklidi olamazdı ve sanki insan baskı tekniğinin ne kadar ilerlediğinden habersizdi.

Bu sefer sesi daha dostça çıkıyordu: «Peki sizi buraya getiren sebep nedir Kinder? Bahsettiğiniz teklif ne?»

— «Ana vatandan bu kadar uzun süre ve bu kadar uzak olmanıza rağmen, bir çok kişilerin bize hâlâ Nazi gözüyle baktık-

larını biliyorsunuzdur. Bu yüzden, bazı hikâyeler, bazı devletler tarafından kendi yararları üzerine, fazlaca mübalâğa edilerek bir ayırlık yaratmak için etrafa yayılıyor.»

Konuşmasına ara verip kâğıtları karıştırmaya başladı. Konuşmanın en güç yerine gelmişti herhalde. Yıllarca süren şüphacilikten kırılgan olan yaşlı yüze baktı.

— «Sizin de dediğiniz gibi, evlerinizden, ana vatanınızdan, yirmi yıldan fazla bir zamandır uzaktasınız. Bu tecrit edilmiş toprak parçası üzerinde günlerinizi bir de İsrail tehlikesinin korkusu içinde geçiriyorsunuz. Biz sizi bulduktan sonra onlar da kolayca bulur. Güney Amerika'da misafir kaldığınız ülkelere yararlı olmaktan çoktunc hayatınız yeni baştan tehlikeye girmiş olacaktır.»

Yeniden sustu.

— «Bize, biraz da bilmediğiniz şeylerden bahsedin, Kinder.» dedi Axel. «Herhalde buraya kadar bize politika dersi vermek için gelmediniz. Teklifiniz nedir?»

— «Buraya özel bir görevle geldim. Rio'ya uçakla çok daha kolay gelmişlerdim aslında. Ama İsrail ajanlarının paşime düşme tehlikesi vardı. Bu yolu seçmemizin sebebi bu. Her yerde adamları var. Hattâ ben, zaman zaman hükümetimizin içinde bile Yahudi ajanları olmasından korkuyorum. Onun için bu zor yolu seçti bizzat bizdikler. Böylece kimse izleyemedi beni.»

— «Efendiler, bazı şartlar altında — gemiye dönmeyen burada bırakacağım vesikalardan da anlayacağınız gibi, — hükümet size vatana dönüşünüzü garanti ediyor.

— «Yeni isimlere hattâ gerekirse yeni çehrelere sahip olacaksınız. Bu teklifi kabul ettiğimiz takdirde emeklilik hakkınız tarafsızca gibi geride kalmış bütün maaşlarınızı da alacaksınız. Yani 8 Mayıs 1945 den bu yana toplanan maaşlarınızı.»

Weissmann: «Şartlar nedir?» diye sertçe sordu. Gerçek olmak için fazla güzeldi herşey. Ama karşındakiler de gerçek kişilerdi.

Kinder parmakları ile kâğıtları düzeltti.

— «Hükümetimizin yeni bir düşüncesi var. Reklamcılar buna Almanya'nın rüyası diyorlar. Oysa karşınıza beklenmedik anda çıkan bir fırsat, bütün bu düşüncelerin değişmesine sebep oldu. Bunun için de sizlerin yardımına ihtiyacımız var.»

Weissmann inanmamış gibi, «Bizim mi?» diye sordu. Almanın ya da hangi aklı kıt adamın, yıpranmış, tükenmiş, ihtiyaçların yardımına ihtiyacı olabilirdi?

— «Evet, efendiler! Sizin yardımınıza ihtiyacımız var. Yıllarca uğraşmalardan sonra, ilim adamlarımız, plânktonların ticari önemini bulmuş ve bu konudaki çalışmalarını ilerletmiş durumdalar. Plankton, bildiğiniz gibi, balıkların başlıca gıdasıdır. Mavi bir balina iki yıl içinde 20 metreye büyüyüp, 50 ton ağırlığa erişirse, bu demektir ki, plânktonlarda teksif edilmiş gıda maddeleri mevcuttur. İlim adamlarımız da, planktonu deniz suyundan ayırma usulünü keşfetmiş durumdalar.»

«Savaş yıllarında, Göttingen'li profesör Richard Harder plânktondan yağ elde etmişti.

«Sonra, 1943'te bir Amerikan devriye botu torpillenmiş bir geminin mürettebatından üç kişiyi Güney Atlantik'te kurtardı. Bunlardan ikisi Hollandalı, biri Amerikalıydı. 67 gün sal üzerinde çiğ balık yiyip, deniz suyu içerek yaşamıştı bu adamlar.

«Bundan bir kaç yıl evvel de, Fransız bilgini Dr. Alain Bom bard, küçük bir tekneyle Atlantik'i geçerken, bütün gıdasını çiğ balık ve plankton teşkil etti. 65 gün süren yolculuğu sonunda plânktonun insanı besleyeceğini dünyaya ilmen ispat etti. Bir metre küp sudaki gıda maddeleri, aynı miktar toprakta bulunan gıda maddelerinin iki yüz mislidir.

«Bu sebeplerle, bir çok milletler ticari yünden, plânkton toplama yarışına girdiler. Herşeyden evvel lezzetli bir gıda maddesi bu. Karides ezmesini hatırlatıyor. Ayrıca bitip tükenmesi de imkânsız bir kaynak.

«İngilizlerin, Trinidad'da bir Mikrobiyolojik Araştırma Enstitüsü var. Ayrıca Edinburgh'da, da Okyanus Araştırma laboratuvarları mevcut. Amerikalılar da bu konuya çok önem veriyorlar ama, biz Almanlar hepsini geçmiş durumdayız. İşte ben, sırf bu bahiste sizin yardımınızı istemek üzere buraya kadar geldim.»

— «Peki biz burada ne yapabiliriz?»

— «Ben de konuyu oraya getiriyorum efendim.. Plânktonlar en fazla Kutup denizleri ile bu kıyılarda bulunuyor. Kutuplara yakın yerlerde plânkton toplamak imkânsız ama, buradan kolaylıkla elde edilebilirler. Bize yardım ederseniz tabii, sadece yardım etmek isterseniz!

— «Nasıl?» Bunu Axel inanmaz birsesle sormuştu.

— «Şu anda plânktonlar bir teknenin ardına monte edilen bir âletle toplanıyor. Objektifi açık bir sinema makinesine benziyor bu cihaz. İçinde filim yerine, bobinlere sarılı ipek şeritler var. Ön taraftan giren su arka taraftan çıktığı zaman, plânk-

F : 7

tonları ipek şeridin üzerinde bırakıyor.

«Ama çok ağır bir metod bu. Beş santimetre kare ipeği dörmek için denizde beş mil dolaşmak gerekiyor. Elinizde bulunan eski denizaltılardan yararlanabilirsek, belirli bir derinlikte, geniş ağlar vasıtası ile istifademiz büyük olur.

«Sonra yüzen fabrikalar kurulacak. Plankton toplayan gemilerden aldıklarını konserve yaparak donduracaklar.»

— «Peki dediginiz gibi, bunun hayal olmadığı nasıl ispatlanacak?»

— «Hükümet, dünya patentini aldıktan sonra, binlerce ton kutulanmış planktonu, Doğu Afrikada açlık tehlikesine mâruz devletlere, Hindistana, Pakistana ve Kongoya yollıyacak. Böylece dünyanın fikri değişecek, Almanya hakkında. Bizlere sadece asker bir millet, değil, yüzbinlerce insanı kurtaran, insansever bir ülke gözüyle bakacaklar. Ama bu ilk denemeleri gizli yapabilmek için, Okyanusta denizaltılara ihtiyacımız var. Kendi teknelerimizi yollasak, kısa bir süre sonra ne yaptığımız meydana çıkacak ve bütün plân suya düşecek. Ama sizin eski denizaltılarınızın bir gece denize açılmasından kim şüphe edebilir? Doğru değil mi?»

Wissmann: «Galiba öyle,» dedi. «Balık tutmak için kullanmamıza izin veriyorlar. Herşeyden evvel silâhsız oldukları için zararsız haldeler.»

— «Ama telsizleriniz var.»

— «Evet, Telsizleri alakoymamıza bir şey demediler. Ayrıca tekneler dalaabilirler de.»

Kinden: «Çok iyi,» dedi. İşler umduğundan da çok daha iyi gitmeye başlamıştı. «Yani karanlıktan sonra dalıp görünmeden sayılabiliyorsunuz.»

— «Evet. Cıvarda dinleyici cihazlar yoksa dalabiliyoruz.»

— «Olsa da ne olur? Denizaltında bir şey olduğunu anlarız ama mahiyetini çıkaramazlar meydana. Gün doğarken de iyi bir avla, geri dönersiniz. Yanılmıyorsam, tarihin en önemli gece balık avını sizler yapacaksınız.»

— «Ve siz de ciddi olarak, bizim geri dönmemizi sağlayacaksınız, öyle mi?»

Weissmann'ın şüpheliği, sesinden belli oluyordu.

— «Size kısaca anlattım. Öyle görüldüğü kadar basit değil. Hatta çok güç bir şey. Ervelâ, ayrı yönlerde ve değişik derinliklerde tam bir sessizlik içinde daleceksiniz. Mutlak telsiz sessizliği. Daha önceden kararlaştırdığımız bir anda, size Almanya-

dan özel olarak getirdiğimiz V.L.F. vericisi ile haber vereceğiz. Peşinen söylüyorum, eski denizaltılarla, akıntılı sularda dalış yapmak hayli güç olacak ama, vatan uğruna bu değer.

— «Bonn'da bir görevli savaştan sonra bazı SS subaylarının kaçmak için denizaltılardan istifade etiklerini hatırladı. Acaba bu sorunuza cevaplandırır mı komutanım?»

Weissmann, başını salladı ama daha tam manâsiyle inanmamıştı.

— «Her halde bu gelişinizin bizim için ne büyük bir sürpriz olduğunu anlamışsınızdır. Bu yüzden evvelâ vesikalarınızı inceleyip iliştirmiş olan kişiler hakkındaki bilgilerinizi dinleyeceğiz.»

— «Elbette,» diyen Kinder evrakları Weissmann'ın önüne sürdü. «Cevabınızı ne zaman alabilirsiniz?»

Weissmann: «Yarın bu saatte,» dedi. Sonra saatine baktı. «Bu iş bazılarımız için çok tehlikeli olabilir. Aramızda tartışacağımız bir sürü konular var. Herhalde siz de anlarsınız bunu.»

— «Elbette.»

— «O halde, Wiedersehen. Ben bacağım yüzünden, gerektiğinden fazla yürümüyorum, ama arkadaşım sizleri sahile kadar götürür.»

Axel gelenleri sandala götürdü. Misafirler gözden kaybolur kaybolmaz, toplanma odasındakiler, evrakların üzerine saldırıp kendi isimlerini aramaya başladılar.

Weissmann kapıya giderek, gidenleri seyretti. Gelenlerin sandalı sahilten açılınca, denizaltı da su yüzüne çıkmaya başlamıştı. Nasıl da dakik hesaplanmıştı her şey. Alman titizliği her hareketle belli oluyordu. Ne güzel bir şeydi yeniden vatana, evine dönmeyi düşünmek.

Birden kulaklarında inek çingiraklarının sesleri, Münich sokaklarında bira fiçileri yüklü arabaları çeken iri kadanaların toynak sesleri çınladı. Hiç tanımadığı bir adama, «Merhaba» demek, bir tabak lâhana turgusunu yeniden tatmak.

Adamlar denizaltıya çıktılar, tekne bir balina gibi sulara gömülürken, Weissmann, gözleri dolu, hâlâ vatanını düşünüyor-du.

Sonra, karşısında, sadece pırl pırl bir deniz kaldı. Ve imkânsız rüyaların, insanın kafasını dağılayan ateşi...

ALTINCI BÖLÜM

Durango, Mazatlán ve Meksika

Love, duvara yaslanarak, üzerine doğru gelen ayak seslerini dinledi. Nefes alma devam ediyordu. Ne oluyordu etrafta? Neydi bu yürürken nefes almayan, nefes alırken de yürümeyen nesne?

— «Kim var orada?» dedi yavaşça. Nefes gene durmuştu. Bir kadın sesi İngilizce cevap verdi: «Siz kimsiniz?»

Love'in tayin edemediği, hafif bir aksan vardı kızın konuşmasında. Amerikalı veya İngiliz değildi. Avrupalı olmalıydı. Pek fazla bir anlam taşımıyordu. İnsanları tanıma konusunda ama yine de hiç yoktan iyiydi.

— «Resmen tanıştırılmadık ama, benim adım Dr. Love. Dr. Jason Love. İngilizim. Siz kimsiniz ve burada ne işiniz var?»

— «Bir yabancıyı anlatmak için fazla uzun bir hikâye.»

— «Burada uzun süre kalırsak, belki de yabancılığımız kaymayacak birbirimize.»

— «Bu da bir ihtimal.» dedi kız. Sesi ağır, kederliydi.

Gazlı bir çakmak çaktı. Küçük alevin ışığında, oval bir çehre, siyah saçlar ve solgun bir yüz belirdi. Kızın üzerinde siyah kazak, ayağında blucin ve keten ayakkabılar vardı. Love elini uzattı.

— «Bana adınızı söylemediniz.»

— «Shamara.»

Bu isim yabancı değildi. Daha evvel, nerede duymuştu bunu? Hastalarından bu isimde kimse var mıydı? Yahut Mexico City'de, Nassau'da Tamam! Senyora Alcantara, kendisine kızının isminin Shamara olduğunu söylemişti. İyi ama kız, anasının yanında değil miydi?

— «Nassau'da, Senyora Alcantara adında birini tanıyor musunuz?»

Kız başıyla tasdik etti.

— «Evet ama, burada ondan bahsetmeyin.»

— «Neden bahsetmiyeyim? Başka konuşacak bir konumuz yok ki. Aramızda müşterek tek nokta o.»

— «Mümkündür. Ama bu bodrumu dinlediklerini de unutmayın.»

— «Mikrofonla filân mı?»

— «Başka neyle dinleyebilirler.»

Tanrım, diye düşündü. Love. Yine mi bu mikrofonlar dünyasının labirentleri içindeydi? Hiçbir çıkış yolu yok muydu buradan? Her gittiği yerde muhakkak başına bir dert mi gelecekti? İlle de bir olaya karışması mı gerekti? Bilmediği bir sebepten dolayı ürküyordu ve kimse de bu konuda bir şey söylemiyordu kendisine.

— «İddia ederim ki, buraya kendi isteğinizle gelmediniz.»

— «Tam üstüne bastınız ama bunu da konuşmayalım burada. Dışarı çıkmamız lazım.»

— «Bu fikrinize ben de iştirâk ediyorum,» dedi Love.

Bir kızla aynı yerde kapatılmış olmanın bir takım avantajları vardı elbette, ama şu anda hürriyeti için herşeyden vazgeçmek zorundaydı.

— «Burada bir mikrofon mu var dediniz?»

— «Hayır. Olabilir dedim.»

— «Öyleyse ne duruyorsunuz? Haydi onu arıyalım.»

Kızın çakmağını alıp duvarlara tuttu. Gölgeler duvarlarda Vatusi dansları yapmaya başladı.

— Bu şekilde bulmamıza imkân yok. Toplu iğne başı kadar bir şeydir.»

— «Neden olması lazım geldiğini anlamıyorum. Hoş, olsa bile ne kaybederiz? Onu ben yıllar evvel kaybettim.»

Kız birşey demedi.

— «Buraya, Senyora Alcantara'nın kocasına bir kitap vermeye geldim. Ama yukardaki adamlardan Kernau adında biri, bana cildin içinde bir verici radyo olduğunu söyleyince, aklını kaçırmış olduğuna hükmettim. Oysa yanlışım. Kitabı cimdinden alıp parçaladı. İçinden gerçekten bir verici çıktı.»

Duvarların betonundan evin çok yeni olduğu anlaşılıyordu. Love çakmağı söndürdükten sonra, karanlığa alışın diye bir süre gözlerini yumdu. Köşelerin birinden soluk bir ışık geliyordu. Aynı anda, karanlığın derinliklerinden vınlayan bir makinenin sesi geldi. Birden homurtular, hırıltılar başlamıştı. Soluk ışık, amber rengi olmaya başladı.

Love dikkatle o tarafa yürüdü. Kör bir adam gibi ellerini ileriye doğru uzatmıştı. Kapısı takılmamış alçak bir kemerden geçerek. kaba sıvası yapılmış başka bir odaya girdi. Daha küçük bir yerdı burası. ışık karşı duvardan geliyordu. Herhalde gazla yahut mazotla çalışan bir ısıtma kazanıydı bu. Evin suyu bura dan ısıniyordu anlaşilan.

Love biraz daha ilerleyince yüzükoyun kapaklandı. Çakmağı çıkarıp yaktığı zaman boş boya kutularına takıldığını anladı. Böyle olurdu insan karanlıkta yürümeye, görmeye çalışırsa.

Kutuların yanında, içinde pis su bulunan bir teneke, üç boya fıçısı, bir duş takımı ve buna benzer öteberi vardı. Demek işçiler arta kalan malzemeleri buraya istif etmişlerdi. Nasıl istifade edebiliirdi bunlardan?

Suluk ışık göz seviyesindeki bir ızgaranın ardından geliyordu. Ondan yarım metre ilerde süslü bir ısgara daha vardı. Üzerindeki kıvrıntılı demirler siyaha boyalıydı. Love demirleri kavrayarak bütün gücüyle asıldı. Oynamadılar bile, dışarıda granit döşeli bir avlu görünüyordu. Her halde evin yan tarafı olmalıydı orası. Love gitti, Shamarayı kolundan tutup, kazanın yanına getirdi. Genç, diri ve sıcacık bir vücudu vardı kızın. Love başka şartlar altında olsaydılar, bunu başka şekilde tutmak istedi.

— «Burada mikrofon olsa bile, bu gürültüden sesimizi işitemezler, değil mi?» dedi. «Ne zamandır buradasınız?»

— «İki gündür. Yemek yemeye yukarı çıkıyorum. Hatta banyo yapmama bile izin veriyorlar.»

— Kim?»

— «Burada söyleyemem. Belki sesimizi duyarlar.»

— «Buradan çıkmayı becerirsek, nasıl kaçacağız?»

Shamara, «İşin o tarafını bana bırakın,» dedi, «Buradan çıkabilir misiniz bizi?»

Love: «Güzel bir soru,» dedi. «Dersimin ilerisinde bundan bahsedecektir zaten. Ama epey ilerisinde.»

Çakmağı iade etti, gazının bitmesini istemiyordu. Gözleri şimdi karanlığa daha iyi alışmıştı. Tenekelerin yanına diz çökmüş, uzunca bir demir çubuk arıyordu. Onu manivela gibi kullanıp parmaklıkları kırmayı deneyecekti. Bulduklarının hiçbirisi işe yaramadı. Parmaklıklar gerçekten sağlamdı.

Birden «klik» diye bir ses geldi kulağına. Brülörün termostatu kapanmış, alevler yok olmuştu. Somerset'teki kendi banyosunun tertibatı da aynıydı. Suyun ısısı belirli bir noktaya düştükten sonra termostat yeniden yanacak suyu ısıtacak ve tekrar sönecekti.

Demirparmaklıkları daha yakından inceledi. Bu arada da saatine bakıyor, sesizliğin ne kadar süreciğini öğrenmeye çalışıyordu. Bu parmaklıkları eğemezse, onları başka nasıl, yerlerinden çıkarabilirdi? Testere ile kesebilirdi örneğin. Bir an Himalayalarda göreve gittiği zaman, saniyede monte edilen ve ayakka-

bısının topuğunda saklı testereyi düşündü.

Elinde testere olmadığına göre madeni bir çubuk başka ne şekilde kesilebilirdi? Kaynak lâmbası bu işi görürdü. Budalaca bir fikir, diye düşündü. Acaba? Kazandan bir kaynak lâmbası yapamaz mıydı? Kazanın yanına giderek yeniden onu incelemeye başladı. Termostat işaretini vermiş, kazan yeniden ısınmaya başlamıştı. Ortada ana bir boru, onun gevresinde de yardımcı borular vardı. Elektrik yardımı ile ana borudan gelen fuel oil yan borulara pompalanıyordu. Pekli, ama bu boruyu iki metre uzaktaki parmaklıkların yanına nasıl getirebilirdi?

Sonra birden banyonun krome duş borularını hatırladı. İki metre boyundaki borunun uç tarafında bulunan duş süzgecini çıkardı. Hararet fazla olacaktı ama, krom gelişinden yapılan boru, demir parmaklığı eritmeye yeterdi her halde. Yani daha evvel erimezdi kendi.

Shamara ses çıkarmadan onu seyrediyordu. Kaşlarını kaldırdı, bir soru vardı bu hareketinde. Love parmağını dudaklarına götürerek başını salladı. Her şeyi tasarlamıştı rahatsız edilmeleri gerekiyordu. Açıklama yapacak vakti yoktu.

Otomatik yeniden durdu. İki dakika sürüyordu yanıp sönmeye. Yeni belirli bir vakti vardı. Love kazanın yanına diz çökerek onun kapağını açtı, mendili ile bileğini sardı. Shamara yanına diz çökmüş çakmağını yakarak onun daha iyi görmesini sağlamaya çalışıyordu. Ana somunu gevşetmeye çalıştı. Beccremedi ilk denemede. Mendiline dua etti. Onu sarmamış olsa, bileği fena yanacaktı. Sonunda musluğun somununu gevşetti. Cekctinin göğüs cebinden ipek mendilini çekip somunu yerinden çıkararak duş borusunun musluğuun olduğu yere yerleştirdi. Tam uymamıştı ama, etrafına mendil sararak, fazla yakıt akmasını önleyebilirdi. Sonra borunun alt tarafına ikinci mendili sardı. Elle tutulamayacak kadar kızacaktı o kısım. Termostat yeniden çalıştı. Odayı evvelâ bir gaz kokusu doldurdu. Love, deneyinin başarısız olduğunu düşünmeye başladığı an, monte ettiği hortunun ucundan bir yılan dili gibi alev fışkırmaya başladı. Alevi hemen parmaklığın dibine tuttu. Evvelâ yanın boyaların kokusu gözlerini sulandırdı, sıcaklık yavaş yavaş artıyor, mendilin üzerinden bile hissediliyordu. Sonunda, parmaklık renk değiştirmeye başladı. Evvelâ gri, sonra pembe oldu. Love vakit geçirmeden demir çubuğu alarak, parmaklığın arasına sokup abandı. İlk demir parmaklığı kırmayı başarmıştı. Aynı anda otomatik durdu.

Gaz kokusu dayanılmaz hal arıyordu her geçen an. Love duvara yaslanarak, terini sildi. Kaçan ve buharlaşan gaz yüzünden her an bir patlama tehlikesi vardı ama, bunu göze almak zorundaydılar. Otomatik üçüncü defa sustuğu zaman, parmaklık ların üçü de kırılmış bulunuyordu. Gegebilecekleri kadar bir açıklık vardı artık.. Aynı anda dış odanın merdivenleri ardından sesler gelmeye başladı. Biri kapıyı açmak üzereydi.

Love: «Onları durdurabilir misin?» diye Shamara'ya sordu.

— «Ne ile?»

İçeri girmeleri demek, kaçma ihtimalinin yok olması demkti. Shamara kapıya koşarak bağırma'ya başladı. «Bekleyin birdakika, elimi sıkıştırdınız. Lütfen!» Sesinin yalvarıcı tonu, dışardakileri ikna etmişti.

Dışarıdan bir ses emir verdi:

— «Çekil kapının ağzından, geliyoruz.»

Love, kaçacakları deliği hazırlamıştı artık. «Haydi!» diye kızı bağırdı. Shamara ondan tarafa seyirtti.

— «Ellerinle dizlerinin üzerine çok, çık çabuk.» Shamara söylenenleri yapıp dışarı çıktı. Love da vücudunun yarısını dışarı çıkardığı zaman, kapı açılmıştı. Alev saçan boru hâlâ elindeydi. Alevler içerdekilerin yüzünü aydınlatı. Jose Manuel, ken disini döven adam ve bir başkası.

Kısa boylu adam kılıfından sıyrıldığı tabancayı ateşlemeden Love elindeki alev saçan boruyu adamların ortasına atarak Shamara ile birlikte yana sıçradı. Boru yere değer değmez, buharlaşan gazıya tutuşup patlayınca, açtıkları pencereden dışarı altı yedi metrelik bir alev dili uzandı. İçerden adamların can-hıraş feryatları duyuluyordu.

Love, «Koş!» diye bağırdı. Yan kapıdan fırladılar. Otomobil mezarlığının önüne geldikleri zaman artlarından aların zilleri duyulmaya başlamıştı bile.

Nefes almak için, bir kapı aralığına sığındıkları zaman Love kendini son derece yorgun hissediyordu. Ayrıca kurumaya başlayan teri yüzünden de üşütmeye başlamıştı.

Shamara: «Nereye gideceksin?» diye sordu.

— «Otele gideceğim. Başka nereye gidebilirim?»

Aptalca bir suale ancak aynı şekilde cevap verilir.

Kız: «Budalalığın mânası yok!» dedi. «Seni ilk arayacakları yer orası.»

— «Peki, ne yapmamı istiyorsun? Sokakta mı yatayım? «Po-

sado Duran'a gidiyorum' Odam da var, orada. Polis koruyamaz mı beni?»

Yürümeye başladı. Koşacak hali yoktu artık. Shamara ardından seyirterek koluna asıldı.

— «Polis seni nasıl koruyabilir? Deli olma. İlk önce polisi elde eder bu adamlar.»

Kızın yüzü onu iknaa zorluyordu. Doğru olabilirdi söyledikleri. Love, bütün İngilizler gibi, yabancı polislerden hiç hoşlanmazdı. Hele buranın Operet generalleri gibi süslü püslü polislerine karşı bambaşka bir allerjisi vardı.

— «Bana inanmıyorsun, değil mi?» diye Shamara devam etti. «Pekâlâ, o zaman otele telefon et. Bir şey ispat etmek istiyorsan et ama Allah aşkına oraya gitme.»

— «Bu aşâğılık şehirde telefon kulübesi nerede bulunur?»

— «Telgrafhanede. Yerini biliyorum. Arka sokaklardan gideceğiz.»

Arka sokaklardan geçerlerken ikisinin de burnuna keskin bir sidik kokusu doluyordu. Bu kokudan sivrisinekler bile şikâyetçiydi. Saldırılarından açıkça belli oluyordu bu. Bir sürü karanlık yollardan geçip nihayet Telgrafhanenin önüne vardılar. Bina'nın merdivenlerinde pırtıllar içinde bir dilenci kadın oturuyordu. Umutla açtığı gözlerini onların telâşını görünce an laıyla kapadı.

Yediği omlet artıkları bıyıklarına yapışmış bir görevli bankonun ardından çıktı. Shamara adama İspanyolca konuşunca be riki Pepsi-Cola otomatının yanındaki telefon kulübesini işaret etti.

Love içeri girdi numarayı çevirip bekledi.

— «Posada Duran. Resepsiyon!»

Gırtlığını temizledi; kulübe sıcak ve havasıydı. Duvarlarda telefon numaraları bir takım yazılar yazılıydı.

— «Dr. Love ile konuşmak istiyorum arkadaşayım.» Bir arkadaş vardı; tabii Love'un o da kendisi.

Bir ses: «Odasına dava evvel telefon ettik. Burada yok,» dedi. İngilizce «Az evvel bir başkası daha telefon etti. Hatta iki arkadaş da geldi az evvel. Lobide bekliyorlar. Kim aradı diyelim?»

Love cevap vermedi. Kız haklıydı. Kulübenin içindeki ay nadan yüzünün nasıl terlediğini Love gördü. «Kim konuşuyor, efendim? Kendisine ne diyelim Senyor? Adınızı söyler misiniz lütfen?»

Çatlasan adımı söylemem diye geçirdi Love içinden. Kulaklığı yerine astı. Yavaşça, kapıyı açtığı zaman kafasına düşünmek istemediği bir sürü düşünce hücum etmişti.

Shamara, tatlı bir sesle sordu: «Ne oldu? Haklı mıyım?»
— «Üzıldüm ama haklısın.»

Shamara, Love'un koluna girdi, «Seninkinden daha iyi bir plânım var.»

— «Nedir o?»

Şu anda her hangi bir plân onunkinden iyiydi. Bundan hiç şüphesi yoktu.

— «Hava alanı. Orada bir uçağım var.»

— «Çok uzakta mı alan?»

— «Altı kilometre kadar.»

Love: «Yürüyerek gidemeyiz,» dedi, «Bir arabaya binelim»

— Bu saatte burada taksi bulamayız.»

Şehrin ana caddesinin bir fıkara cüzdanından farkı yoktu. Lambaların sarı ışığı palmye yapraklarının arasından terkedilmiş beton yolun üzerine düşüyordu. Love, umutsuzluktan boğazının kurduğunu hissetti.

— «Bir yerlerde bir taksi olmalı.»

O sırada eski bir kamyon köşeyi döndü. Önünden eski bir Chevrolet olduğu anlaşıyordu. Shamara şoföre İspanyolca bağırdı. Öteki de bağırıp durdu. Hızlı hızlı konuştular.

Shamara, Love'a: «Gel,» dedi. «On dolara bizi götüreceksin Yolunun üzeriyim.»

— «Arabası bu kadar etmez,» dedi Love. Yine içindeki işkoç damarı atmaya başlamıştı.

— Ya paran, ya canın!» diye Shamara cevap verdi. Arabaya bindikleri zaman Love rahatça arkasına yaslandı. Meydanın ortasında Çarmıha gerilmiş bir İsa, onun arkasında ise şehrin Katedrali vardı. Biraz sonra Posada Duran'ın önünden geçtiler. Biraz ötede kendisini bekliyen iki adam vardı. İçini çekti Somerset ne kadar sakindi, burasının yanında.

Yolun iki tarafındaki karanlık evler yavaş yavaş seyrekleşti. Love'ın içinde Nassau'a dönmüş gibi bir hal vardı. Adamın biri bisikletin önüne bir kız oturtmuş gidiyordu. Yan sokaklardan birine saptı. Silâhı omuzunda bir er nöbet bekliyor .siyahlar giyinmiş yaşlı bir kadın da onu seyrediyordu. Yol uzayıp gidiyor, gecenin sessizliği içinden yalnızlıktan şikâyet eden çakalların sesleri duyuruyordu.

Araba yavaşlayıp durdu. Şoför motoru stop etmemişti. Sha-

mara ile İspanyolca konuştular.

Kız: «Geldik,» dedi. İndiler.

Hangarların yan tarafında şirket binaları vardı. İçlerinden birinin ışığı yanıyor, bir radyodan da dans müziği geliyordu. Et-rafı çeviren tepeler kara bulutlarla örtülüydü. Yamaçlarda düşmüş yıldızlar gibi pırıltılı ışıklar vardı. Gece gündüz çalışan gümüş madeniydi burası. Love adamın parasını verdi, Şoför, soluk ışıktaki iyice inceledi on doları. Sonra dikkatle iç cebine koydu.

— «Adios.»

— «Adios,» dedi Love, inşallah bu «Elveda» mânasına ge-lirdi.

Shamara elini tuttu, Love'un. Beraberce tek stop lâmbasının karanlıklarda kaybolmasını beklediler.

— Uçağın nerede?»

— «İkinci Hangarda.»

Love: «Çabuk çıkaralım dışarıya,» dedi. «Pilotluğun nasıldır?»

— Senin doktorluğun gibi.»

— «Allah yardımcımız olsun öyleyse.»

Shamara gülerek: «Bak, bu lâfa amin denir işte,» dedi.

Birbirlerinden hoşlanmaya başlamışlardı, bu durumda bile. Belki de buna asıl sebep, içinde bulundukları durumdu.

— «Nereye gideceğiz?»

— «Mexico City'ye.»

— «Peki , ya otele kalan bavulum ne olacak?»

— «Boş ver bavula Doktor. Başka gömlek alabilirsin ama, yeni bir hayat satın alınmaz.»

— «O kadar kötü mü durum!»

— «Evet. Belki daha da kötü.»

— «Neden ama? Kim bu adamlar? Bütün bunlara sebep ne?»

— «Şimdi söyleyemem, sonra anlatacağım.»

— «Çok teşekkür ederim,» dedi Love. Sesi kupkuruydu. «He-le bir öğrenciüm bakalım.»

— «Öğrenirsin. Bu arada hangar kapısını açmak için, yardı-mına ihtiyacım var. Kapı sürgülü ama yine de fazla gürültü et-mememiz lâzım. Otele dönmeyince, benim de yokluğum göz önüne alınıp bakacakları yer burası olacak. Tren iki günde bir. Tek kaçış yolu uçak. Başka soracağın bir şey var mı?»

Love: «Hayır, şimdilik yok,» dedi. Oysa kendikendine Sha-

mara hakkında bir şey sormuştu ve ondan doğru cevap alacağını umuyordu.

Kapının üzerinde bir kilit yeri vardı ama kilit yoktu. Love sürgüyü açıp kapıya yüklendi. Bir an kapının ağırlığı kendisine karşı koydu. Sonra kapı tekerlekler üzerinde kolayca kaymaya başladı. Shamara'nın uçağı, hangarın sağ tarafındaydı. Mavi ile gümüş rengine boyalı küçük bir Cessna.

Love içeri gidip tekerlerin önündeki takozları kaldırdı. Sonra acemice kanada yüklendi. Shamara kuyruk tarafından idare ediyordu istikameti. Love uçaklar hakkında bir şey bilmediği için bu tek motorlu küçük makine sabah üzerinden geçtikleri çölü hatırladığı anda neşesini kaçıırıverdi. İte ite piste çıkardılar uçağı.

Shamara: «Haydi bin,» dedi.

Love küçük kapıyı açıp içeri girdi. İki pilot oturağı vardı. Love onlardan sol taraftakine yerleşip, kemeri bağladı. Sigorta poliçesinde, sadece şirket uçaklarından bahsediyordu. Ne olmuştu yani? Dayak yemekten, türlü çeşit namlularla karşılaşmaktan da bahis yoktu poliçede. «Dönünce onlarla meşgul olayım» diye düşündü.

Shamara yanına oturup aletleri kontrol etti, kontağı açtı. Marşa bastı. Başlangıçta ağır dönen pervane gittikçe devrini yükseltti. Shamara, frenlere basmış, motoru ısıtıyor, bir yandan da arkasına bakıyordu gelen var mı diye. Kimse yoktu peşlerinde. Sarsıla sarsıla pistte ilerlemeye başladılar. Genç kadın yavaş yavaş gaz veriyordu motora. Altlarındaki yol hızla kaymaya başladı, sonra havalandırdı. Alanın üzerinde bir dönüş yaptıktan sonra, Shamara uçağın burnunu Güney-Doğu'ya, Mexico City'ye çevirdi.

Altlarındaki her şey oyuncular gibi ufalmıştı artık. Love etrafını seyrederken Shamara birden uçağı çevirdi.

— «Ne oluyor?»

— «Benzin. Tanklardan sadece biri dolu.»

— «İyi ya.»

— «İyi filân değil. Mexico City'ye varamayız. Çok uzak.»

— «Ver bana şu haritayı.» Love bayağı kızmıştı. Shamara daha evvel neden kontrol etmemişti benzini? Ne olacak ,alt tarafı kadın pilottu işte.

Love, kadran tablasının yeşil ışığında haritayı tetkike başladı. Değişik şehirlerden, uzaklıklarını hesap etti. Ya Torreron'a

ya da Batı sahilindeki Mazatlan'a gideceklerdi. Torreron'a gitmek için Durango üzerinden uçmaları gerekiyordu ki, görülebilirlerdi. Ayrıca Mazatlan hava alanı enternasyonaldı. Kafasında başka bir sebep daha vardı ama şu anda bir türlü hatırlıyamıyordu.

— «Doğru,» dedi, «Mazatlan'a» gidiyoruz.»

Uçak dönerken Love pusulaya baktı.

— «Kimseyi tanıyor musun orada?» diye Shamara'ya sordu. Aynı anda ona alt şuurunda, Mazatlan'ı seçtiren sebebi de bulup çıkarmıştı.

Shamara başını salladı.

— «Hayır. Senin tanıdığın var mı?»

— «Var sayılır.» Evet, Pietro Gomez'i hatırlamıştı. Kendisini davet eden Bağbozumu Yarışının sektevteri. Kendilerine faydalı olabiliirdi. Meraklılar, eski araba markaları konusunda değişik fikirlerle sahip olabiliirderdi ama genellikle müşterek bir tarafları olduğu için, dost olmaları kolaydı.

Love gözlerini Shamara'dan ayırmadan sordu: «Uçmayı nereden öğrendin?»

Genç kadın kulaklıklarını taktıktan sonra radyoyu ayarlar-ken:

— «Ne zaman değil, nerede öğrendiğini sordum.»

— «Yıllar önce,» dedi.

— «İsrail hava kuvvetlerinde.»

— «Yaa! Bana, Durango'da olup bitenleri anlatacaktın.»

Shamara kulaklıkları çıkardı, cevap vermeden önce pence-reden aşağıya baktı. Sabahın ilk ışıkları altlarındaki inanılmaz bir yeşilliği aydınlatıyordu.

— «Sana her şeyi değil ama, bazı şeyler anlatabilirim,» dedi Shamara, «Evvelâ ne öğrenmek istiyorsun?»

— «Şu Senyor Alcantara kim?»

Genç kadın düzgün, beyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

— «Öyle bir kimse yok.»

— «Ne demek yok? Nasıl yok olurmuş? Kendisine karısının verdiği bir kitap getirdim. Ayrıca Senyora Alcantara bana kızının adının Shamara olduğunu söylemişti. Yoksa onun kızı değil misin?»

Shamara: «Hayır,» dedi. İleriye bakıyordu. «Annem 1943'te öldü. Bir «S» arabasında.»

— «Ne demek o?»

— «'S' harfi, arabayı yapan Saurer firması ile, özel anlamı-

na gelen *sonder*'den geliyor. Gerçekten özel arabalardı. Yirmibeş kişilik gurupları, toplama kamplarından alıp genel mezarlığa taşırdı. Şoför mahalline, teksif edilmiş zehirli gaz yol boyunca, arabaya dolan ve çeyrek saat zarfında taşıdığı kurbanları öldürdü. Hoş bir ölüm şekli değil.»

— «Bunu hiç duymamıştım. Kaç kişi öldürdüler bu şekilde?»

— «Sadece Rusya'da 750.000 kişi. Anam da aralarındaydı. Daha doğrusu Polonya'da.»

— «Her seferinde yirmibeş kişi ölüyorsa, epey sefer yapmış olmalılar.»

— «Binlerce. Seri halinde cinayet işliyorlardı. Naziler onları asacak veya kurşuna dizecek vakitleri olmadığı için bu yolu seçmişlerdi.»

— «Tek sebep bu mu?»

Shamara acı acı güldü: «Pek değil. Bir seferinde Gestaponun Başkanı Himmler, Batı Rusya'daki Minsk'de kadınlarla çocukların kurşuna dizilmesini seyretmiş. Kurbanlardan bazıları ölmediği halde diri diri gömülüyormuş. Şaşılacak şey ama, bu manzarayı görünce Himmler bayılmış. O zaman Alman askerlerini böyle bir kötü görevden kurtarmak için ondan sonra kadın ve çocukların kurşuna dizilmemesini emretmiş. Özel arabalarda, zehirli gazla boğulmaları daha uygun görülmüş.»

— «Çok üzüldüm,» dedi Love. Gerçekten de işittikleri üzmüştü onu.

Genç kadın elini onun dizi üzerine koydu.

— «Teşekkür ederim. Şimdi sen söyle bakalım, nasıl karıştın bu işe?»

— «Ben hiçbir şeye karışmış değilim. Yani isteyerek karışmış değilim demek istedim. Tatile çıkmış bir İngiliz taşra doktoruydum işin başında. Hatta bunu pasaportumla ispat edebilirim.»

Ceplerini karıştırırken Shamara başını salladı.

— «Sözlerine inanıyorum. Benim mesleğimde böyle belgelerin hiç kıymeti yoktur.»

Love: «Mesleğin mi?» diye tekrarladı. Kafasında yeniden tehlike zilleri çalmaya başlamıştı. «Yani sen ajan falan mısın?»

— «Pek sayılmam. Ama Yahudiyim ve Tel-Aviv Üniversitesinden bir profesörle evleneceğim.»

— «Bu da benim mesleğimde bir şey ifade etmez. İsrail'den bu kadar uzaklarda ne arıyorsun?»

— „Hükümetimin bir şubesi buraya gelmemi istedi.»

— „Anlaşıldı.»

Tıpkı MacGillivray'ın kendisini İran'a yollayıp da Kanada'da bulduğu gibi bir teklif. Böyle şeylerden hiç hoşlanmıyordu Love.

— „Yani, Senyora Alcantara ile o Kubalı kadından da mı aynı şeyi istediler?»

Shamara başıyla tasdik etti.

— „Bir şey daha var. Senin Op-sanatı denilen tarzda bir elbisen yoktu değil mi?»

Kadın gene başını salladı: „Hayır, neden sordun?»

— „İhiç. Merak ettim sadece.»

Olaylar şimdi kafasında şekillenmeye başlamıştı. Hepsini değil ama birkaçı belirliyordu.

— Sen daha fazla söylemeden, ben sana bazı şeyler anlattım. Nassau'da bir dostumun evinde kalırken motorda bir kızın vurulmasına şahit oldum. Üzerinde siyahlı beyazlı bir elbise vardı. Sonra Senyora Alcantara telefon etti bana. Vurulanın hizmetçinin olduğunu söyledi. Elbiseni giymiş ve yanlışlıkla senin yerine vurulmuş. Sonra kocasının Mexico City'de olduğunu anlattı. Castro'nun ellerinden fabrikalarını aldığını ve kocasının işe yeniden başlayacağını açıkladı ve kendisine bir kitap götürmemi istedi. Görünüşe göre kocası da Bamer Otelinde kalıyordu. Kabul ettim nihayet. Zahmetli bir iş değildi bu.

„Bamer'deki memur, adamın Durango'da olduğunu söyledi. Oraya gidince de başıma neler geldi, biliyorsun. Senin de dediğin gibi vurulan hizmetçi değildi. Nasıl ki, Alcantara annen değil ve Alcantara adında bir kimse de yok. Sen itiraf ettin bunu. Pekâlâ bir kitap götürmek için bu kadar yalana dolana ne lüzum vardı?

„Anlaşılan birinin kitap içine saklı vericiyi götürmesi gerekiyordu. Bu işi yapacak olan kız vurulmuştu. O zaman, Senyora, mahalli gazetelere bakarak işine yarıyacak bir turist aramağa başladı. Meksika'ya gidecek birini. Piyango da bana çıktı. Gazetelerden İngiliz Doktoru Thomas Browne on yedinci yüz yıl çalışmaları ile ilgilendiğimi öğrenmişti. Aynı yüzyılda yaşamış ve doktor olmayı arzulayan, Robert Burton'ın bir kitabını bularak minyatür vericiyi onun içine yerleştirdi. Bir de acıklı aile hikâyesi uydurdu filân falan. Doğru değil mi?»

Shamara bir süre konuşmadı. Bomboş bir arazi üzerinden. uçmaktaydılar.

— «Belki de haklısın,» dedi.

— «Sen bunu bilmiyor musun?»

— «Hayır. Sadece kendime ait kısmını biliyorum.»

Kız evvelâ Love'in yüzüne, sonra da gözlerinin içine baktı. Doktorluğundan edindiği tecrübelerle yalan söyliyeni kolayca anlardı. Kızın doğru söylediğine inandı.

— «Senin görevin ne öyleyse?»

— «Eichmann'ı yakalayanlar benden buraya gelmemi istediler. Yıllardanberi Mitzi Alcan'ara tarafından idare edilen bir merkezimiz var burada. Birleşik Amerika'ya yakın olduğu halde içinde değil.»

— «Evet,» dedi Love. «Devam et, lütfen.»

— «Durango'daki Casa del Sol'un hizmetçilerinden birinden haber aldık. Za'ten haberleri hep ıstırap çekmiş Yahudilerden alırız. Durango'daki adamımız, dekorasyon işleri yapar. Vaktiyle durumu iyiymiş. Karısını, ailesini, işini, her şeyini kaybetmiş harpte Naziler yüzünden. Nazileri görülgörmez tanıyacağını iddia ediyordu. Bir evde boya işleri yaparken isteyerek boyası kurumamış bir tahta bırakıyordu orta yere. Biri de onu kaldırdığı zaman, mükemmel parmak izi kalıyordu üzerinde. Sonra o izleri bizim teşkilâta yolluyordu. Önceleri sadece şöyle bir tetkik ettik. Ama biraz daha derine inince, bunun «S» arabalarının plânını yapan adamınkine uyduğunu gördük. Dr. Becker hazırlamıştı projeyi. Beriki ise onun emrinde çalışmıştı. Öyle ki arabaları katar şekline sokup esirleri gerçekten daha iyi bir kampa gideceklerine o inandırmıştı.»

— «Kimdi bu adam?»

— «Şimdi Kernau adını kullanıyor. Onunla hesaplaşmak için şahsi sebeplerim vardı. Başka isteyenler de vardı ama, kura bana isabet etti. Ashında yaptığı işleri izleyip merkeze haber vermem gerekiyordu. Sonra Eichmann gibi kaçırılıp İsrail'de yargılanacaktı. Kabul ettim ama, bence yüzdeyüz suçluydu. Onu en işken-celi bir şekilde yavaş yavaş öldürmeyi tasarladım. Görevim Durango'ya gelip evi gözetlemektir. Sonra Carmen saklanmış vericiyle gelecekti. Bu gibi vericileri, sigara paketinden talk pudralarının kutularına kadar her yere saklıyorduk. Dekor işleriyle uğraşan adam Casa del Sol'un kısa süreler içinde yabancılara kiraya verildiğini ve holde, taşınmış yahut daha taşınmamış kira-

cıların adına sürü ile mektup olduğunu bildirince minik alıcı vericimin bir pakete saklanması gerektiğine karar verdik. Fakat işler ters gitmeye başladı. Karşı tarafı varlığımızdan haberdar edilmiş olmaydı. Herhalde Nassau'da oldu bu iş. Zira Hayfa'da Nazileri sevene rastlanmaz. Herşeyi Hayfa'da plânlamıştık. Carmen vuruldu, Mitzi'nin acele etmesi ve vericiyi bir an önce göndermesi gerekiyordu. İşte o zaman seni buldu.»

— «Ben de seni.»

— «Evet ama bulmasan daha iyi olurdu. İşleri berbat etseydin, bulamazdın zaten.»

— «Nasıl?»

— «Kernau'yu, Durango'da bir araba içinde görünce bütün görevimi unutup titremeye başladım. Casa del Sol da onunla yüz yüze gelince, hislerimi saklayamadım. Hayvani bir insiyakla kendilerinden nefret ettiğimi anladılar. Kim olduğumdan, kimin tarafından yollandığımdan şüphelenmeye başladılar. Aslına bakacak olursan, yirmi yıldan fazladır devamlı firar halindeler. Bu yüzden beni kilere kapatıp kim olduğumu öğrenmeye çalıştılar.»

— «Peki ama neden Meksika'da bu adamlar?»

— «Kuzey ve Güney Amerika bakımından en uygun yer burası. Tıpkı Nassau gibi. Ruslar Troçki'yi burada öldürdüler. Batista'nın Kuba'dan atılması burada plânlandı. Guatamala'daki komünist hareketi buradan idare edildi. Buradan kolaylıkla Kuzey Amerika'ya geçildiği gibi aynı kolaylıkla Güney Amerika'nın herhangi bir cumhuriyetine de geçip izini kaybettirebilir insan.»

— «Güney Amerika hâlâ eski Nazilerle kaynıyor. Arjantin'den, Brezilya'ya ve Paraguay'a geçtiler. Doğu kıyılarında da var bir hayli. Tabii kaçmak istiyorlar buradan ama nereye? Gidecekleri tek emin yer Almanya.»

— «Bonn hükümeti ise onları istemiyor.»

— «Evet. Resmen öyle.» dedi Shamara.

— «Oysa bu gün Batı Almanya'nın bazı yüksek mevkilerinde hâlâ eski Naziler var.» diye devam etti kadın. «Onları bir yolunu bulup geri almak istiyorlar. Plâstik ameliyat, yeni bir isim filân uydurarak. Peki, Mazatlan'daki arkadaşına itimat edebilir miyiz?»

— «Ne bileyim ben? Onunla hiç karşılaşmadım ki.»

— «Sen tanıyorsun sanmıştım.»

— «Mektup yazdı bana. Mexico City'deki eski araba yarışlarını düzenliyor.»

— «Aman Allahım!» dedi Shamara, «Peki, Mazatlan'da ne halt edeceğiz?»

— «Evvvelâ gider, onu görürüz. Sonra belki de hep birlikte Mexico City'ye döneriz. Onlar iki kişiyi aradıkları için, üç kişiyi bakmak akıllarına gelmez.»

Love öylesine kesin konuşuyordu ki, neredeyse söylediklerine kendi bile inanmaya başlayacaktı. Kız yüzüne bakınca gülmüştü. Sonra ikisi birden kahkahalarla gülmeye başladılar.

— «Sen İngilizden başka bir şey olamazsın. O kadar zıvalıyorsun ki, bunu ancak İngilizler yapabilir. Nasıl bir tehlike içine atıldığımızın farkında mısın?»

— «Ben hiç aldırış etmem tehlikelere. İnsan ip üzerinde Niagara şelâlesini geçerken, «Düşersen ne olur?» diye düşünmez. Ne olacağını gayet iyi bilir çünkü. Tek yapacağın şey karşı tarafa geçmeye çalışmaktır. Yabancı bir adamla, aynı uçağa binmekle sen hiç bir tehlikeyi göze almadın mı?»

— «Mânası ne bunun?»

— «Tel-Aviv'deki profesör? Nişanlı olduğun adam, yani?»

Shamara gülmüştü. Şu anda, Love'ın tanıdığı diğer kızlara benziyordu ama hepsinden güzel ve çekiciydi.

— «Aslında öyle biri yok,» dedi utanarak. «Ben icat ettim onu. Bir çeşit savunma tedbiri olarak.»

— «Benim gibi erkeklere karşı mı?»

— «Genellikle erkeklere karşı. Senin olman şart değil.»

— «Yani bunu yapan erkeklere karşı?»

Love bunları söyledikten sonra Shamara'yı kendine doğru çekerek öptü. Kızın vücudu evvelâ taş kesildi, sonra gevşedi. Uçak sarsılmaya başlayınca ayrıldılar.

— «Bunu yapan yanlış kişilere karşı,» dedi dikkatle.

Güneşin ışınları buruşuk dağların üzerinde gölge oyunları yapıyordu. Mazatlan hava alanı sahile paralel uzanıyordu. Limanda da yarım düzine kadar gemi vardı. Love küçük evler, suları yeşil bir göl ve üzerinde «Chevrolet» yazan büyük bir dam gördü. Gomez nerede oturuyordu acaba? Uzakta olmamasını temenni etti.

Shamara telsizi açıp kontrol kulesi ile İspanyolca konuşmaya başladı. Sonra süzülerek inişe geçti. Piste inince binalardan tarafa doğru ilerlediler. Shamara, nihayet motoru stop edip, fren-

Jeri kilitledi. Uçaktan indiler. Hava denizden gelen rutubet ve iyot kokuyordu.

Tek katlı terminal binasının yanında ufak çapta bir Eyfel kulesi, sağ tarafta da üzerinde — 100 OCTANOS-NO FUME — yazılı benzin pompaları vardı. İlerde, denizin üzerinde, üç tepecik yükseliyordu. Ortadakinin üstüne dev gibi iri harflerle cumhurbaşkanı adayının adı yazılmıştı. «Diaz Ordaz,» diye. Üzerinde uçuşan deniz kuşları, verecek oyları olmadığı için pisliklerini bırakıyorlardı kayaların üzerine.

Shamara sordu: «Kaç paran var?»

— «Biraz yüz dolar. Ayrıca Diner Club kartım var ki, bilet alabiliriz onunla! Yani geri dönecek kadar paramız var.»

Duvara yaslanmış, uzun boylu şişman bir adam onları süzüyordu. Konik Sambrero'sunu geri itip, yanlarına yürüdü. İnce bıyıkları vardı ve yüzü de tahta oymaları andırıyordu. Gülümseyerek: «Taksi ister misiniz?» diye İngilizce sordu. Bembeyaz dişlerinin araları altın doldurulmuştu. Love, «Adamın ağzına bakmak bile pahalı!» diye düşündü.

— «Evet. Bizi Avenida de los Insurgentes'e götür.»

— «Vakit çok erken, Senyor. Orası zengin mahallesi. Henüz uykudan kalkmamışlardır. Evvelâ Mazatlan'ı görmek istemez misiniz? Otelleri, pazar yeri, limanı? Ha?»

— «Hayır.»

Şoför omuzlarını silkerek, kırmızı-beyaz boyalı bir Studebaker'in kapısını açtı. Elinden geleni yapmıştı. Başka cevap da beklemiyordu zaten.

Yolun bir kenarında, kara tavuk iriliğinde çaylaklar, sinekler gibi çürümeye başlamış, bir katır leşinin üzerine üşüşmüştü. Araba geçerken, gagalamayı bırakıp yerlerinden bile kımlamadan baktılar.

Güneş, kocanın eve dönüşünü sezen bir zampananın dikka-tiyle, yükseliyordu.

— «Bir bardak su ister misiniz, Senyor?»

— «Hayır,» dedi Love. Acaba adam yeni İngilizce filân mı öğrenmeye başlamıştı? Sabahın bu saatinde kimin canı su isterdi? Kahve, çay, Rom değil de su.

Adam, birden başındaki şapkayı çıkardı. İçinde bir iç lâstik, ucunda ise küçük bir musluk vardı.

— «Nasıl buldunuz Senyor?» diye sordu ve musluğu açtı.

«Siz İngilizler, suya ihtiyacım yok dersiniz. Ben ise kendi suyu-
mu kendim yapıyorum. Ha-ha-ha!»

Kahkahalarla gültüyor, tombul kalçalarını dövüyordu yum-
ruklarıyla. Araba tehlikeli bir şekilde savrulmaya başlamıştı.

— «Teşekkür ederim,» dedi Love, «Gerçekten çok komik.»

Bir deli eksikti. Onu da bulmuşlardı şimdi. Oysa sabahın
bu saatinde, hava alanında bir zırtaşosun bulunacağı kimin ak-
lına gelirdi? Amerikan Konsolosluğunu geçtiler, sahiller tenhay-
dı, bir avuç iskemleyle masa, sabah müşterilerini beklerken, de-
niz kuşları, umutla, masaların altında dolaşp yerleri gagalıyor-
lardı. Biraz sonra o tenha güzelliğin yerini damları ottan, ker-
piç balıkcı kulübeleri aldı. Yalnızak çocuklar, aç köpekler dola-
şıyordu etrafta.

Şoför, Shamara'ya bakarak: «Sigara içer misiniz Senyora?»
diye sordu.

— «Simdi istemem, çok erken.»

— «Lütfen bunlardan deneyin bir tane.» Adam gümüş bir
tabaka uzatmıştı.

— «Teşekkür ederim, şimdi içmek istemiyorum.»

— «Ahn, sonra içersiniz.»

Shamara içini çekip tabakayı açaramaz, yirmi tane sahte
sigara dört bir yana fırladılar.

Love: «Çok rica ederim» dedi. İyiden iyiye sinirlenmeğe baş-
lamıştı. «Hayatımı kısaltıyorsunuz. Şakayı sonraya bırakın da
arabayı sürün.»

— «Benim gibi mutlu olmak istemez misiniz? İsmim Fernan-
dez. Size bir kartımı vereyim.»

Love'a bir resmini uzattı. Kartpostal büyüklüğündeydi ver-
diği. Altında da şöyle bir yazı vardı: **Fernandez Manchele. Doğu**
sınırından bu yana memleketin en neşeli şoförü.

— «Sizde kalsın,» dedi Fernandez. «Her yerde dostlarım var-
dır. New-York'ta, San Francisco'da, Madrid'de. Aklınıza neresi
gelirse orada dostlarım var. Hepsi, «Neşeli Fernandez»i tanırlar.»

Keşke, ben tanımasaydım, diye düşündü Love. Bu gibi ta-
nışmalar için vakit gerçekten çok erkendi.

Gomez iki tarafı palmyeli bir yolda oturuyordu. Evler, kaç-
ça çıktıklarını bilir gibi birbirine sokulmuştu. Hepsinin bakımlı
bahçelerinde tropik çiçekleri, kaktüs ağaçları vardı.

Love: «Ben evde olup olmadığımı sorarken, sen arabada kal,»
dedi.

Shamara: «Hayır,» dedi. «İspanyolca bilmiyorsun. Bir tercümana ihtiyacın olabilir.»

Kapıyı çaldıkları zaman zil sesi yankılar yaptı. Evvelâ ayak sesleri, sonra, bir zincirin şıngırtısı duyuldu. Kapı bir karış açılınca, genç bir uşağın uykulu bakışlarıyla karşılaştılar.

Shamara: «Senyor Gomez'i istiyoruz,» dedi. «Erken olduğu için özür dileriz ama, çok önemli.»

— «Senyor burada değil. Beklenmedik bir anda yeğeni Senyor Diaz'ı görmek üzere Acapulco'ya gitti. Ailenin başına bir belâ mı gelmiş ne.»

Shamara, yüzünü çevirdiği zaman, Love, «Benim de » diye düşündü. Hem de her geçen dakika, belâlar biraz daha fazlalaşıyordu.

— «Ne zaman dönecek acaba?»

— «Bilmem. Belki haftalarca buraya uğramaz. Mexico City'ye de gidecek. Orada bir araba yarışı tertipleği. Belki Acapulco'dan doğru oraya uçar. Evet, herhalde öyle yapar.»

Genç kadın bunları da tercüme etti.

— «Gidelim buradan.» Nefret ettiği şeydi beklemek ve böyle aksilikler.

— «Nereye?»

— «Arabada konuşuruz onu.»

— «Yardıma teşekkür ederiz,» diyen Shamara, oğlanın simsiyah turnaklı pis avucuna yarım dolar sıkıştırdı.

İnsan, çiçeklerin ağır ve baygın kokusundan taze temiz havayı içine çekemiyordu. Love, en iyisinin bir otele yerleşip ondan sonra düşünmek olduğuna karar verdi. Kapıya geldikleri zaman arabanın manevra yapıp, burnunu öbür tarafa döndürdüğünü farkettiler. Fernandez, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, onlara bakıyordu. Kapıyı açmaya lüzum görmeyip sırtı. Altın çerçevesi, kıymetli dişleri meydana çıktı.

Love elini kapının tokmağına götürdüğü zaman, Fernandez kollarını açtı. Sağ elinde kısa namlulu bir otomatik vardı.

— «Kimıldanmayın! Kalmı olduğunuz yerde!» dedi tatlı bir sesle. «Haydi bakalım. Kaldırın ellerinizi havaya. İsa aşkına, kaldırın, dedim.»

YEDİNCİ BÖLÜM

**Deigueda Cumhuriyeti, Nassau, Bahamalar; Londra, Whitehall
Erith, Kent, İngiltere**

Uzaktan gelen jeneratörün sesi ile Weissmann'ın yanında duran adamın ısıklık gibi çıkan sesinden başka çıt çıkmıyordu toplantı odasında.

Bu adam Dachau'da kompresyon odalarında görev yapmıştı. Orada, yakaladıkları esirleri çıçıplak suya atarak, Kuzey Denizinde yaralanmadan düşen Alman pilotlarının neden birkaç saat sonra öldüklerinin sırrını bulmaya çalışırlardı.

Deneyler hiçbir sonuç vermemiş, sadece bir Rus subayı anıde tırnaklarını kendisinin gırtlığına geçirmişti. O zamandan bu yana, sakatlığı geçmediği için, böyle ısıklık gibi sesler çıkararak nefes alırdı Weissmann. Bu ses, Weissmann'ın unutmaya çalıştığı, can çekişen insanların sesini hatırlattığı için onu duymaktan nefret ediyordu.

— «Demek, anlaştık, efendiler.»

Adamlar birbirlerinin gözlerine bakarak başlarını salladılar.

Kısa boylu, şişman bir adam: «Ben bu işten, hoşlanmadım.» dedi. Tombul yüzüne gömümlü, honcuk gibi siyah gözleri vardı. «Katiyen emin değil. Neden bir sefir filân yollamadılar da, küçük rütbeli bir denizaltı komutanı yolladılar?»

Axel: «Neden olduğunu açıkladı kendi,» dedi sinirli sinirli. «Doğru bir yoldan gelseydi, peşine düşmeleri kolay olurdu.»

— «Burada olduğumuzu nereden biliyor?» diye şişman ısrar etti.

Weissmann omuzlarını silktili: «Onların da, istihbarat kaynakları var. Bizim zamanımızda olduğu gibi.» Gestapo mübayaı memurluğu edip, Fransız tüccarlarından aldığı komisyonla milyonlar kazanmış olan bu eski öğretmenden oldumolısı nefret ederdi Weissmann.

Kazandığı paralarla, evler, bahçeler, hattâ bir şato bile almış, parasını bankalara, altına ve mücevhere yatırırmıştı. Savaşın sona değişik bir isim altında yaşarken, bir ihbar yüzünden evvelâ İspanya'ya, oradan da Arjantin'e kaçmış, sonunda bu rezil yere düşmüştü. İçerinde en zenginiydi. Yıllardır korku içinde yaşamak onu son derece şüpheli yapmıştı.

— «Gerçek olduğunu ispat edersek bizimle gelir misin?»

— «Elbette gelirim ama nasıl ispat edeceksiniz?»

— «Kinder'in samimiyetini tecrübeye tâbi tutacağız. Görevli subay ben olduğum için emirleri anlamıyacak olursam benimle beraber gelmesini teklif edeceğim. Ama gitmeye karar verene kadar bir şey demeyeceğiz. Belki başka bir teklifle karşımıza çıkar o zaman. Ben, bu işin gerçekliğine inanıyorum. Hükümetin, belki de yardımımıza ihtiyacı var. Uzun yıllar gölgede yaşadık. Yol düz olsa bile hep çukurlar, dönemeçler görüyoruz. Bu seni tatmin ediyor mu?»

Şişman başını salladı. Akıllıca ve basit bir şeydi bunu yapmak. Weissmann gerçekten ihtiyar bir tilkiydi. Yani kendisi servetini harcıyacak zaman bulacaktı.

— «Öyleyse, Kinder'ene yapmamız gerektiğini soralım. Bizim görevimiz ne?»

Topallıyarak dışarı çıktı. Diğerleri eilrde bekliyorlardı. Gözleri koya takılınca, ürktü. Su gözüne kan gibi gelmişti ve içinden bir his ona hayatının en büyük hatasını işlemek üzere olduğunu söylüyordu. Güneş batınca herşey eskisi gibi oldu. Deniz altı görünürlerde değildi. Kararını vermişti. Geri dönülemezdi artık. Berlin'de harabelerin arasında süründüğü günden bu yana, kendini yeniden insan olarak hissediyordu. Komutandı yine.

Gülümseyerek, «İçeri gelin,» dedi. «Anlaştık. Kabul ediyoruz. Şimdi bize, etraflica ne yapmamız gerektiğini anlatın.»

Kinder: «Ben de böyle bir karar vereceğinizi umuyordum,» dedi. El sıkışırken, her ikisinin de heyecanı belli oluyordu. Masanın başına geçtiler. Sanki komutayı Kinder ele almıştı. Weissman da onun arkasında duruyordu. Kinder çantasından bir deniz haritası çıkartınca Weissmann onun üzerinin mavi çizgilerle işaretlenmiş olduğunu gördü. Kabul edeceklerini nasıl kestirmişlerdi evvelden?

— «Efendiler. İçinizde bahriyeden kimse bulunmadığı için, her şeyi basit şekilde anlatmaya çalışacağım. Anlamadığınız yerleri sorun, çünkü herkesin görevini bilmesi şarttır. Girişeceğimiz hareket, üçüncü Reich'in bir zaferidir. Kazanılan bir çok zaferlerden daha önemli.»

Çevresindeki değişik yüzlere baktı, konuşmaya başlamadan evvel iyice gırtlığını temizledi.

**

McGregor, siyah Humber arabasının koltuğuna yaslanmış,

-

Montagu klübündeki bir öğle ziyafetine gidiyordu. Günün geri kalan kısmı kendisininindi. Onbeş gün daha kendi hayatını yaşayacak, hiçbir polis olayına karışmıyacaktı. İzinliydi çünkü.

Araba otelin önüne geldiği zaman, radyo telefonun yeşil ışığı yandı.

Hay Allah kahretsin! Kendisini arıyorlardı. Bir dakika evvel olsaydı içerdeydi şimdi.

İki numaralının sesi geldi hoparlörden. Bahamalıydı bu memur. Gür sesi arabayı doldurdu:

— «Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Çok acele bir olay var.»

— «Nedir?» Aynı anda bir polisin, özel hayatı olamayacağını düşündü.

— «Şu García var ya.»

Love'ın telefonundan sonra, García'yı yakalamışlardı ama, herifin silâh taşımaya izni olduğu gibi, ortada şahit de olmadığından serbest bırakılmıştı. McGregor, ufak çapta suçlular arasına sokuyordu onu. Önemsiz kişi.

— «Ne olmuş, García'ya?»

— «Hastalanmış.»

— «Hastalanmışsa bana ne?»

— «Yalnız becereceğimi sanmıyorum, efendim.»

— «Neyi becermeyi?»

Neden böyle üstü kapalı konuşurlardı acaba? McGregor saatine baktı. Gecikiyordu. İzinli olduğu için öfkesi daha da arttı. Kokteyli de kaçıracaktı ayrıca.

— «İraz evvel Rahip Flaherty geldi. García ölcek galiba. Rahibe itirafta bulunmuş ama, o birşey söylemiyor. Papazlık görevi, mâlûm. García, sadece sizinle konuşacağını söylemiş.»

— «Evet.»

Böyle bir adamın, itirafından ne çıkardı ki? Pezevenklik eden, şantaj yapan, esrar, eroin satan bir zavallı. Belki birkaç azgın homoseksüeli de dövmüştü. Böyle bir adamın itirafı bu ziyafeti kaçırmaya değer miydi? Cehenneme kadar yolu vardı García rezilinin.

— «Sen gidemez misin?» dedi adamına.

— «Özellikle sizi istiyor, efendim. Zannedersem çok önemli bir hal.»

— «Daha ne kadar dayanır acaba?»

— «Doktor emin değil. Ama fazla zamanı kalmamış.»

— «Pekâlâ. Nerede kalıyor o kerata?»

— «MacConnel Sokakında. Mama Ramsey'in evinde.»

Müfettiş bildiği gibi kadını da iyi tanırdı; melezdi ve polise gammazlık yapardı. Ama evvelâ suçlulardan sus payını aldıktan sonra. Bu yüzden onun evini işletmesine göz yumardı McGregor. Bir çok şehirlerde polis aynı metodu kullanırdı zaten.

— «Mama Ramsey'in evine,» diye şoföre emir verdi. «Çabuk ol!»

Gümüş enfiye kutusundan bir tutam enfiye alıp genzine çekti. Kokteyli kaçırmıştı ama, yemeğe yetiştirdi herhalde. Açık büfe şeklindeydi ziyafet.

Tahta merdivenleri çıktı. Üçüncü basamak neredeyse kırılacaktı. Rahip kısa bir süre evvel, Kanada'dan geldiği için McGregor onu tanııymıyordu, Verandada buluştular. İri elli, soluk yüzlü, kısa saçlı bir adamdı Rahip.

Arka tarafta eski bir R.A.F. hekimi olan polis doktoru duruyordu. Hazımsızlık çekmesi huzursuzluk etmesine sebep oluyordu. Zaten midesinin hali yüzünden belli olurdu. Bu gün de rahatsız günlerinden biriydi.

Doktor: «Atar damar şişmesi,» dedi. Daha sorulmadan.

— «Tanrım. Hastalık ne? Frengi mi?»

Doktor tasdik etti: «Üçüncü devre. Belki biraz daha yaşardı ama, Dr. Love'in adamı hırpalaması durumu değiştirdi. İspat edemeyiz elbet. Üzülecek bir şey yok. Haberi olmadan, hergün biraz daha ölüyor zaten.»

McGregor, insanların doğduğu andan itibaren öldüklerini düşündü.

— «Sen ne kadar yaşar diyorsun, Jack?»

— «Bilmem ki. Herhalde ikindiye çıkartmaz.»

Şoför çantasını verdi. McGregor çantadaki küçük teypi çalıstırıp Doktorun ardından seyirtti. Duvarlar pislilik ve tahtakurusu ezikleri içindeydi. Müfettiş hiç bir şeye dokunmamaya gayret etti. Frengiden cüzam gibi korkardı. Hattâ mümkün olduğu kadar az nefes almaya çalışıyordu. Hastalık havadan bulaşacakmış gibi sanki...

Boş odanın bir köşesine bir yatak seriliydi. Kirli çarşaf lar ve yastığa gömülü ölü maskesini andıran bir yüz. McGregor, adamın halini ve boş gözlerini görünce ürperdi. Yatağın yanında kamış bir iskemle, üzerinde de kusmak isterse, öğüreceği bir tas duruyordu. Yan odada biri gramofon çalıyor, dolgun bir erkek

sesi de etrafı sarıyordu. Tuvalet masasının kırık bacağına altına bir kitap konulmuştu. Üzerinde iki dolar, ucuz bir Japon saati ve bir komando bıçağı duruyordu. McGregor, adamın ufak çapta bir şerresi olduğunu kabul ediyordu ama ardında bu kadar az şey bırakıp gitmesi gerçekten acıydı.

— «Söyle bakalım, sana nasıl bir yardımımız dokunabilir?» diye sordu. Sanki artık yapılacak hiç bir şey kalmadığını biliyordu Müfettiş.

Garcia başını sağa çevirip McGregor'a bakmak istedi ama gözleri, boynunun verdiği emirlere itaat etmiyordu artık Hayvanımsı bir ses çıkardı.

Doktor, bu sesin ne demek olduğunu açıkladı: «Oturmanızı istiyor.»

— «Ayakta dursam daha iyi.»

— «Oturun. Yoksa hiçbir şey işitmezsiniz,» dedi Rahip, «Sesi çok zayıf.»

McGregor iskemleğin üzerindeki kileri kaldırıp oturdu. Garcia, ondan tarafa çevirdi başını. Bir metreden bile ağzı açık bir lâgım gibi kokuyordu.

— «Size bir şey söylemek istiyorum,» diye söze başladı. Sanki bir duvarla konuşuyor ve her kelime ağzından sadece irade gücüyle çıkıyordu.

— «Daha evvel Peder'e de iyi bir Katolik olmadığımı söyledim. Ama kötü olsa da, Katolik olmak, dinsiz olmaktan iyidir.»

McGregor bekledi. Garcia devam etti:

— «Ölmeden evvel bunu söylemem lâzım size. Çünkü artık ölüyorum. Not alın, bazı şeyler yapmanızı istiyorum...»

Ses yavaşladı. Beyni olayları karıştırmaya başlamış, geçmiş gelecek, birbirinin içine girmişti. Bir ter damlası, alnından yanaklarına yuvarlandı. McGregor, teypin alıcı ses düğmesini biraz daha açtı.

— «Devam et,» dediği zaman, artık ziyafeti kaçırıldığını düşünüyordu. Zaten bu hali gördükten sonra, insanda iştah mı kalırdı? Eve giderseniz Dettol ile banyo yapıp elbiselerini etüve yollamalıydı.

Garcia: «Dinleyin,» dedi. «Bir adam var... Yat'ta... Kör bir adam. Met ve cezri değiştirecek. Yapacağını biliyorum. Konuşurken duydum. Orada olmamam lâzımdı. Sakın kendisine söylemeyin. Kötü bir adam... Sonra motorda vurulan kız... Anlaş-

nuştık... Kızı ben vurdum... İşi yaparsam beni Havana'ya geri yollayacağına söz verdi...»

Garcia sustu. Bu kadar gayret, kan ter içinde kalmasını sebep olmuştu. McGregor, yatağın karşısında duran adamlara baktı.

— «Herhaide, duyduklarınızın önemli bir sır olduğunu söylememe lüzum yok, efendiler,» dedi.

Rahip başını salladı. «Elbette,» deyip kendi hesabına söz verdi.

Doktor sinirli bir şekilde başını salladı. McGregor'dan çok daha fazla itiraf dinlemişti hayatında. Oldum olası sevmezdi Müfettişliği.

Garcia yeniden konuşmaya başladı. Sesi gittikçe zayıflıyordu. Masadaki galar saat galmaya başladı. Sanık vakitın saatinin geldiğini haber veriyordu.

*
**

Sir Robert L... 'nin aklı karışmıştı bir kere. Bunu gidermek için kibarca konuşuyordu. Her zaman böyle yapmazdı aslında.

— «Buraya bak Mac,» dedi üzülmüş bir öğretmen edasıyla. «Biliyorum, işin başından aşkın. Ama bir sürü şeyle uğraşmak zorundayız. Senden bu meseleyi çözmeni değil, fikrini istiyorum. Şu mesajı bir daha oku. Ya gerçekten çok önemli, ya çok delice bir şey...»

MacGillivray önüne sürülen kâğıdı aldı. Sadece gönderenin numarası vardı üzerinde. Okudu:

33251022 BİLGİ VERİCİ STOP PAPAZ TARAFINDAN VANTANSIZ ESKİ BİR KUBALININ YANINA ÇAĞRILDIM ADI GARCIA JUAREZ STOP DOKTOR JASON LOVE'İ TABANCA İLE TEHDİDDEN SANIKTI STOP LOVE MEXICO'YA GİTTİ DELİL VE ŞAHİT YOKLUĞUNDAN SERBEST BIRAKILDI STOP FRENGİ DAMAR TIKANMASINDAN ÖLMEK ÜZERE İKEN MÜFETTİŞ MCGREGOR'A AŞAĞIDA YAZACAKARIMI İTİRAF ETMEK İSTEDİ STOP KENDİSİNE KUBAYA GERİ GONDERİLECEĞİ VADEDİLMİŞ STOP İSMİNİ SÖYLEMEDİĞİ KÖR BİR ADAMIN MET VE CEZRİ DEĞİŞTİRECEĞİNİ SÖYLEDİ STOP ADAM YALNIZ BUHARLI BİR YATTA YAŞIYORMUŞ VE ÇOK ZENGİNİMİŞ STOP İKİNCİSİ GARCIA KUBALI BİR KIZI VURDUĞUNU, KARŞILIK OLARAK KÖR

**ADAMIN ONU GERİ GÖNDERMSYE SÖZ VERDİĞİNİ İTİRAF
ETTİ STOP ÜÇÜNCÜSÜ GARCIA YARDIMCI OLAMADAN
ÖLDÜ STOP HAVA VE DENİZ KUVVETLERİNE GEREKEN
EMEİ VERDİM STOP 250 RPT 250 MİL CİVARINDA TARİFE
UYGUN BİR TEKNEYE RASTLANMAMIŞ STOP.**

McGillivray kâğıdı masanın ortasına doğru itti.

— «Ben de sizden fazla bir şey anlamadım ,efendim. Bana kalırsa bize göre bir şey değil.»

— «Ya, öyle mi? Yani sence bunun o dolaşan Alman deniz-altısı ile bir ilgisi yok ha? Başka haber de çıkmadı zaten. Ayrıca buradaki Alman sefaretindeki dostlarımız da hiçbir şey işitmemişler.»

Sir Roberts sırtıp tek gözlüğünü sol gözüne yerleştirdi, sanki yeni gelmiş bir kâğıda baktı. Masasında kırmızı ışık yanınca kapıyı açan düğmeye bastı. Yaver üzerinde gizli yazılı pembe bir kâğıt verdi kendisine.

— «Nassau'dan, şimdi geldi, efendim.»

Sir Roberts ve McGillivray bakiştılar. Bu bakışmanın ikisine de faydası olmadı.

Sir Robert: «Koy masanın üzerine,» dedi Yavere.

Yaver dışarı çıkıp kapı kilittlendikten sonra kâğıdı açıp yüksek sesle okudu:

33251023 BİR EVVELKİ RAPORUMA DEVAM STOP.
KUBALI HİZMETÇİ KIZ ÜZERİNDE OTOPSİ YAPILDI
STOP. SAÇLARININ ALTINA DÖVME İLE İŞLEN-
MİŞ 988018 NUMARASI YAZILI STOP. SAVAŞTA
EDİNDİĞİM ŞAHSİ BİLGİME GÖRE BU NUMARA
ALMAN TOPLAMA KAMPLARINDA YAHUDİLERE
DÖVME İLE VURULAN NUMARADIR STOP. BU KIS-
MI GAZETELERE AÇIKLAMİYORUM STOP.

Sir Roberts ayağa kalkıp pencerenin yanına giderek dışarı bakmaya başladı. Ellerini arkadaşında kavuşturmuştu.

— Peki, bu iş bizi nereye götürüyor?»

McGillivray, «Hiç bir yere», diye düşündü ama kendisine böyle espriler yapsın diye para ödemiordu. Bu yüzden şöyle dedi: «Evvelâ Kubalı sanılan kızın Avrupalı bir yahudi olduğu ortaya çıkmış. Acaba, Yahudi olduğu için mi vuruldu, yoksa başka biri hakkında bilgisi mi vardı? Yahudi olduğuna göre,

hâlâ Nazi savaş suçlularını arayan İsrail Gizli Servisi hesabına çalışan biri de olabilir.»

Sir Roberts pencereden geri dönüp radyatörün üzerine oturarak yüz sterlinlik elbisesinden geçen sıcaklığı kaba etlerinde duydu.

— «Belki haklısın Mac,» dedi. Ama sesinden onun haklı olduğuna inanmadığı belli oluyordu. «Haklıysan mesele yok. Ben kızın kim olduğunu bulurum. İsrail sefaretinde iyi bir dostumuz var. Uzun sürmez. Dosyaları mevcut. Kim olduğu anlaşılır ama, sen bu akıntı ve met değişmesine ne diyorsun. Yoksa martaval mı bunlar?»

MacGillivray böyle düşünüyordu ama, fazla mesai parasını emekliliğini, soluk yüzlü, şikâyetçi karısını düşünmek zorundaydı. Başını salladı.

— «Pek sanmam. Bir adam, son nefesini verirken böyle malı uyduramaz. Doğru olmasa bile, o bunun doğruluğuna inanıyordu. Ayrıca neden doğru olmasın? Yani adamımız iki kadeh Cin içip klüpte soruşturma yaptıysa bu, böyle bir teknenin gerçekte mevcut olmadığı anlamına gelmez.»

— «İyi ama, olsa herhalde 250 mil yarı çapında bir sahada görünürdü,» diye Sir Robert itiraz edecek oldu.

— «Evet, bu bölgede görülmesi gerekirdi. Ama adamımız yatı Atlantikte aramış. Peki, ya o rezil tekne Panama kanalından geçip Pasifiğe açıldıysa? O zaman ne olacak?»

Gönderilen mesaja bir kere daha baktı. İlk üç rakkam, gönderenin şifre numarasıydı, 332'nin anlamı, Nassau dahil, Bahama adalarıydı. Ondan sonraki üç rakkam ise ayı ve günü bildiriyordu—10 Mayıs. Yedinci numara daima gönderenin rütbesini belli ederdi. Yani 1, İstasyon şefi, 2 onun muavini, diğer numaralar da rütbelerine göre ajanları bildirirdi. Gelen mesajın 1 numara tarafından gönderilmesi gerekirken, bu ay içinde yollanan her üç mesajın son rütbe numarası 2 idi. Bunları daha önemli birinin göndermesi gerekirken bu adam kimdi?

— «Mesajı gönderen kim?» diye sordu. Yorgun düşüncelerini bir fikir mahmuzlamıştı sanki. «Şu polis şefi McGregor değil mi?»

— «Hayır,» dedi Sir Robert. «Kısmen çalışan bir görevli koydum ben oraya. Eski bir R.A.F. operatörü. Mide rahatsızlığı yüzünden emekliye ayrıldı. Orada polis doktoru olarak çalışıyor. Çok bilgili bir adamdır.»

McGillivray: «Hiç olmazsa bundan, beni haberdar edebilirsiniz, efendim.» dedi. Sesinden kızgın olduğu açıkça anlaşılıyor. Ajanları seçmek ve yerleştirmek kendi göreviydi. Onların her hareketinden sorumlu olduğu gibi istediği şekilde kullanmak hakkına sahipti.

— «Özür dilerim, Mac. Ama sana yazılı olarak bildirdim. her halde masanda olacak. Daha iki hafta evvel bu göreve atadım. Hava kuvvetlerinden de iyi tavsiyeler geldiği için, ikinci bir tahkikatı lüzumsuz gördüm.»

— «Peki ama, bu McGregor'un nesi var? Onu bir yıldır kullanıyoruz ve bu süre içinde, görevini başarı ile gördü.»

— «Elbette. Sadece izine çıkıyor. Biliyorsun, fazla adam kullanamayız. Sonra bunu ikinci bir iş olarak yapanlara, elde ettikleri sonuçlara göre para varıyoruz. Unuttun mu?»

McGillivray, edindiği tecrübelerden bu gibi işlerde çalışan adamların para canlısı kişiler olmadıklarını ve Hazine dairesinden birkaç kuruş koparmak için sahte alarım işaretleri vermiyeceklerini biliyordu.

— «Peki, McGregor neden yollamadı bu haberi?»

— «Hiç fikrim yok. Olaylardan anlaşılacağına göre, kendisinin de orada olduğu ortaya çıkıyor. Belki de önemii bir şey olarak kabul etmedi bunu.»

— «Onun bu eski R.A.F.'li doktorun görevinden haberi var mı?»

— «Elbette yok. Ben, sağ elimin ne iş yaptığını sol elime bile belli etmekten çekinirim. Bir olayı iki açıdan mütalâa her zaman iyidir.»

— «İyi ama, şu anda elimizde sadece bir tek rapor var.»

Sir Robert: «Evet,» diye tasdik etti. «Senin de ilginç bulduğun bir olay. Düşün ve bana fikirlerini söyle.» Bunları söyledikten sonra elini kapıyı açan düğmeye uzattı.

McGillivray sessiz koridorlardan geçip dışarı çıktığı zaman, ince bir yağmurun başladığını farketti. Yakasını kaldırarak, bu sonbahar günü maksatsız dolaşan kalabalık turist kabileleri arasından yoluna devam etti.

Kafası Londra'dan çok uzaklardaydı. CountryLife adlı emlak dergisinde gördüğü, İskoçyadaki bir malikâneye takılmıştı düşünceleri. Neredeydi o Allahın belası yer? Sonra birden hatırladı. Kirriemuir'den üç kilometre ötedeydi. Dairesine döner

dönmez, emlakçıya telefon ederek, etraflı bilgi edinmeye karar verdi. Yürüdükçe düşünceleri birinden öbürüne atlıyordu. Birinin ismi MC, kendinin ki ise Mac'la başlıyordu. McGregor'u hatırlıyordu. Cambridge dışında gizli servis kurslarına katılarken onu tanımıştı. İyi tanımiyordu ama, böyle olması daha iyiydi. Adamlarının kendisini yakından tanımaları işine gelmiyordu. Buna benzer bir olay karşısında daha olumlu oluyordu sonuca varmak. Daha doğrusu herhangi bir olay karşısında. Dairesine gelir gelmez, masanın üzerindeki düğmeye basarak, Miss Jenkins'i çağırırdı.

— «İki dosya istiyorum,» dedi. «Denizaltı ve met cezir deneylerine ait elimizde ne varsa, ki fazla bir şey olduğunu sanmıyorum, hepsini, bir de McGregor'un dosyasını. Nassau'daki ajanımız. Orada bazı şeyler olmaya başlamış galiba.»

Kadının verdiği dosya, çok inceydi. Burada, Rusların Japonya'nın kuzeyinde yaptığı denemelerden bahsediliyordu. Bering Boğazının bir baraj gibi kullanılma imkânı açıklanıyordu ki, bu su altında kontrol edilebilen bir takım atomik patlamalarla elde edilebilirdi. Böylece üç büyük akıntıdan, yani Golf Stream, Labrador ve Doğu Gröenland akıntılarından istifade mümkün oluyordu. Bu sayede Sibirya'nın iklimi bile değiştirilebilecekti.

Şimdi yılın dörtte üçünde karlar altında yatan topraklardan istifade edilebilecek ve buralarda çiftçilik yapılabilir, aynı zamanda Alaskanın iklimi daha ımtedil olacak, buna karşılık akıntıların değişmesi, Birleşik Amerikanın Güney bölgelelerini yarırsız bir çöl haline sokacaktı.

Gene verilen bilgilere göre, Tatar Boğazı, baraj şekline sokulacak olursa, Sibirya ısınacak, buna karşı, oranın soğuğu yer değiştirip, kuzey Japonya'ya gidecekti. Bu denemelerde Ruslar 100 den fazla Laboratuvar gemisi kullanıyorlardı. Amerikalıların ise, inceledikleri gemileri iki misliydi bunun. «İngilizlerin de herhalde yolda biridir» diye, öfkeyle düşündü Macgilivray.

Gulf Stream'in ne olduğu hakkında fazla bilgisi yoktu. Sadce İngiliz ikliminin iyiliği ve kötülüğü bahsinden bir yol oynadığını biliyordu. Bu akıntı, denizlerin altından akan sıcak bir nehirdi. Başlangıçta sıcaklığı 75 Fahrenheit olan akıntı saniyede 25 milyon ton suyu, günde 72 millik bir mesafeye aktarıyor ve akıntı bir saatin hareketi gibi Güney Amerikanın doğu sahil-

lerinden başlayıp, kuzey Amerika sahillerini yalayıp, Bermuda'nın kuzeyinden Atlantığı katediyordu. 650 metre suyun altından giden akıntının hızı saatte 40—50 mil arasında değişmekteydi.

Britanya adalarının Batı kıyısında ikiye ayrılan akıntının bir kolu İrlandanın güneyinden ve kuzeyinden geçiyor, diğeri ise, İspanya ve Portekizi geçtikten sonra, Afrikanın Batı kıyısını takiben Atlantığı aşp yeniden Güney Amerikanın Doğu sahillerine varıyordu.

Daha bir sürü, teklifler, raporlar, teoriler filân vardı. Bu arada, MacGillivray, okunacak fazla şey olmadığından, Rus âlimlerinden G.V. Petrovich'in bir sözüne takıldı. «Denizleri ilk olarak öğrenen ve onları kontrol etmesini bilen millet, dünyayı da kontrolü altına alacaktır.»

Ayrıca müteveffa Amerika Cumhurbaşkanı Kennedy'nin de buna benzer bir sözü vardı. «Okyanusların sırlarını öğrenmek, merakattan çok öteye bir zorunluluktur. Yaşamamızın buna bağlı olduğunu hatırdan çıkarmamak gerekir.»

Eh! Bu kelâm kendisini fazla etkilememiştii ama, gene de önündeki dosyayı incelemeye devam etti.

RUM: Uzaktan idare edilen sualtı Manipilatör'ü. 1962-3 yıllarında da Dr. Victor Anderson tarafından yapılmıştır. Deniz piyadesinin kullandığı eski su tanklarının bütün açık kısımları tıkandıktan sonra, cidarların arasına sualtı basıncından müteessir olmaması için, ağır yağ pompalanır. Arkasında değişik kablolar olan Tank sahilten denize salınır ve hareketleri uzaktan kontrol edilir. Mekanik kolları vardır. TV cihazları ile donatılmıştır. Kolları vasıtası ile su altından, istenilen her türlü maddeyi temin edebilir.

DENİZ LÂBORATUARİ: Uzunluğu 25, genişliği 4 diyametre olan bu laboratuarda, mutfak, yatacak yerler, tuvalet bulunur ve çalışanların, 70 metre derinlikte 15 gün kalabilmelerini sağlayan her türlü konfor mevcuttur.

Burada çalışan mürettebat, % 85 helyum, % 11 nitrojen, % 4 Oksijen karışımı sun'î hava teneffüs ederler. Deniz altında türlü görev yapabilir bu laboratuvar. Akıntıları ölçmek, ısıyı kontrol etmek başlıca görevleridir.

Yukarıda bahsedilen Lab. Güç tarafları

Helyum gazı teneffüs ettikleri için vücut ısıları son derece düşmekte, çalışmaya ara verdikleri zaman devam edemeyecek kadar üşümektedirler.

Yine bu gazın teneffüsü, ses tellerini etkiler, sesin tiz ve ince çıkmasına sebep olur.

MOBOT: Hughes Aircraft Inc adında bir Amerikan firması tarafından yapılmıştır. Petrol şirketlerinin denizaltı araştırmalarında kullanılır. Dört odası vardır. TV'yle donatılmıştır. RUM gibi kablolarla sahile bağlıdır.

FLiP: 115 Metre yüksekliğinde 660 ton ağırlığındaki bu kule her istenildiği şekilde kullanılır. Yani gerek dikey, gerek yatay olarak ış görür. Akıntıları, ısıyı, bitkilerin ve denizaltı canlılarının hayatlarını inceler.

PURISMA: Ocean System Inc. adlı bir Amerikan şirketi tarafından yapılmıştır. Yüksek basınç altında, Helyum ve %2 oksijen gazı karışımı sun'li hava teneffüs edidir. Basınç sayesinde, insanların denizaltında da, deniz üstündeki kadar olumlu bir şekilde çalışabileceğini ispatlamıştır.

Bunlardan hiçbiri, MacGillivray'a fazla bir şey söylemiyor-du. Zaten, kendi de böyle bir şey beklemiyordu aslında. İcini çekti. İhtiyarlıyordu galiba. Yakında, ne dünya yüzünde, ne deniz üstünde, ne de feza da insanlara rahat edebilecekleri bir yer kalacaktı.

Bütün bunlar kendi, daha doğrusu Sir Robert'in düşüncelerinden ne kadar uzak şeylerdi. Bir denizaltı bütün mürettebatı ile batmış, sonra binlerce mil ötede görülmüştü. Bu arada vurulduğu zaman Kubalı hizmetçi sanılan bir genç kadının, Avrupa Yahudisi olduğu ve toplama kamplarında bulunduğu ortaya çıkmış, vatansız bir Kuba'lı kızı vurduğunu itiraf ederek, kör bir adamın met ve cezri değiştirme fikrinde olduğunu açıklamıştı.

McGregor'un dosyasını alarak yeniden gözden geçirmeye başladı.

1909 da doğan McGregor, öğrenimini bitirdikten sonra 1931 yılında göreve başlamış ve her çeşit görevde bulunmuştu. Son

görevi Nassau'daydı. İngiliz kolonisine polis müfettişi olarak atanmıştı.

Raporun altındaki not dikkatini çekti: Rahip Albert Nash'ın kızıyla evlenmiş, karısı 1948 yılında Surrey'de ölmüştü. McGregor'un hayatta tek bir kızı vardı o da Rahip Richard Little ile evli olup, Erith Kent'de oturuyordu. McGregor'un kızı, öğrenimini St. Paul kız lisesinde tamamladıktan sonra Oxford'da devam etmişti. Bir çocuğu vardı. Kenneth Seymour, 12.6.1963 doğumlu.

McGregor'un kızının belirli bir siyasi eğilimi yoktu.

McGillivray, McGregor'un kendisine söylediklerini hatırladı. Adam kurs süresince, ona, kendisini İngiltere bağlayan tek şeyin kızı olduğunu açıkladıktan sonra, otuz yıl evvel hatırladığı İngiltere'nin, soğuk iklimine yeniden alışmanın kendisi için çok güç olduğunu söylemişti. Bu düşüncesinde de haksız değildi diye», içinden geçirdi MacGillivray.

Dosyayı kapadıktan sonra, düğmeye bastı, Miss Jenkins içeri girdi.

— «Bir haber yok mu?»

Kadın başını salladı: «Hayır efendim. Altı saat geç kaldık. Tahran telefonu dört saat gecikti. Ama herhalde önemli birşey değildir. Daha evvel de böyle gecikmeler oldu. Bunun dışında her şey normal.»

MacGillivray başını salladı. Adamlarına yeni bir emir vermeden evvel altı saat daha bekliyecekti.

— «Öğleden sonra serbestim,» dedi. «Yani tam anlamıyla serbest değilim Erith'e gidiyorum. Bahamalardaki adamımızın kızını görmeye.»

Sir Robert keşke kendisine haber vermeden başka bir adam koymasaydı oraya, diye düşündü. Ara sıra, sağ elin, sol elden haberli olması iyiydi. Her zaman olmasa bile, ara sıra...

Acele bir yemek yeyip, Evening Standart'ın öğle baskısına bir göz attıktan sonra, Charing Cross'tan 2.30 da kalkan Kuzey Kent trenine bindi.

Harita üzerinde ineceği istasyonun 10 uncu olduğunu öğren dikten sonra uyuklamaya başladı. Tren istasyona vardığı zaman uyanmasını öğretmişti bu yıllar içinde. Evet, tren durmuştu ama, Thames'ten esen rüzgâr durulmamıştı daha ve burası Londra'dan çok daha soğuktu. Nehir de daha genişti. Kurşun rengi suyun üzerine beyaz ve siyah, fabrika bacalarından çıkan du-

manların gölgesi düşüyordu. Nassau'da denizin rengi şimdi nasıldı acaba?

İstasyondan şehre giden yola koyuldu. Sıralardan birinde oturan yaşlı bir adama, St. Matthew Rectory'nin nerede olduğunu sordu. Beriki buranın yabancı olduğunu söyledi. İkinci sorduğu sağır çıkınca, ümidi kırılan MacGillivray, şehir kitaplığına gidip, haritadan gideceği yerin nerede olduğunu bulmak zorunda kaldı.

St. Matthew Rectory'nin evleri herhalde zamanının en iyi yapılarıydı ama, şimdiki görünüşü hiç de iç açıcı değildi.

Nihayet MacGillivray aradığı evi bulup, kapının zilini çaldı. Elinde oyuncak bir ayı ile küçük bir oğlan çocuğu açtı kapıyı.

— «Kimi aradınız?» diye büyük bir ciddiyetle sordu.

MacGillivray, nezaketle: «Annen evde mi?» dedi. Kendi çocuğu olmadığı için küçüklerin o iri ve anlamlı gözleri karşısında bir tuhaf olurdu.

— «Evet, evdeyim» diyen bir kadının sesi duyuldu, «Kim arıyor?»

Sonra, mavi etekli, üzerinde bol bir kazak bulunan bir kadın geldi kapıya. Ev işlerini kendi gördüğü her halinden belli oluyordu.

— «Kilise üyesi değilim,» dedi MacGillivray.. «Bu güne kadar da belki kim olduğumu işitmediniz. Ama yıllar evvel, Babanız McGregor, iyi dostumdum.»

— «Öyle mi?»

— «Her yalde ordudansınız,» dedi kadın. Karşısındakinin her halinden asker olduğu seziliyordu.

— «Evet,» dedi MacGillivray. «Edith'ten geçerken bir uğrayayım dedim. Sizinle daha evvel tanışmamıştık. Herhalde kızı olmalısınız.»

El sıkıştılar. Kadının eli bir balık gibi soğuk ve kansızdı. «Sen git oyn,» dedi oğluna. «İçeri buyurun da bir fincan çay içelim.»

— «İçeri gelirim ama, fazla kalmam. Çok meşgul olduğumuz belli.»

Oturma odasına girdiler. Kadın yer gösterdi. MacGillivray, koltuğun kenarına ilişir gibi oturdu.

— Babam hakkında size nasıl bir yardımda bulunabilirim?»

Doğrusunu söylemek gerekirse Macgillivray bunu kendi de bilmiyordu. «Hiç,» dedi. «Sadece memlekete ne zaman dönece-

ğini merak etmiştim. O zaman, onu görmek fırsatı çıkar yeniden.»

Kadın, işittiklerine inanamıyormuş gibi, bir süre, MacGillivray'ın yüzüne baktı. Sonra yüzü birden ateşe tutulan ve erimek üzere olan bir balmumu maskenin şeklini aldı. Ağlamaya başladı. Bu arada, etekliğinin ceplerinde bir mendil arıyordu.

— «Şu halde ona olanları bilmiyorsunuz,» dedi, «Duymadınız demek.»

— «Hayır,» dedi MacGillivray, kibarca, aynı zamanda temiz mendilini uzattı kadına. «Ne oldu lütfen anlatın bana?»

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mazaltan, Mexico

Birden duran bir sinema filmi gibi, oldukları yerde donakaldılar. Love, gözlerini dört açmış, Fernandez Manchele'nin elindeki silâhın, menevişli namlusuna bakıyordu. Sonra filim yeniden başladı. Fernandez boğulur gibi kahrkahr atıyor, elleri ile, ötesini berisini yumrukluyordu. Başarısından memnun olmuş gibi, kollarını birkaç defa havaya kaldırıp indirdi.

— «Ne şakacı olduğumu söylemedim mi size? İlk şakalarımı gördünüz ama, söylesini beklemiyordunuz değil mi Senyor?»

Adamın ayağa kalkmış bir fil yavrusunu andıran vücudu, hop hop hopluyordu. Oyuncak tabancayı cebine koydu.

— «Tanrım,» dedi Love, «Ben yanıdayken, sakın bir daha böyle şakalar yapma. Sonuç öldürücü olabilirdi.» Ama kimin için öldürücü olurdu, onu ilâve etmedi.

Fernandez, Shamara'ya baktı. Genç kadın ses çıkarmadı.

— «Ümit ederim ki, kızdırmadım sizi, Senyor,» dedi.

— «Yok canım,» dedi Love. «Her anı fevkalâdeydi doğrusu. Hele aç karnına. Şimdi lütfen bir iyilik et de şu arabayı sür.»

— Öbür dilerim, Senyor. İngiliz olduğunuz için Fernandez Manchele'nin, şakalarını anlamıyorsunuz. Şimdi işimize bakalım. Sizi hangi otele götürüyem emredersiniz?»

— «Hiç bir yerde oda ayırtmadık.»

— «O halde, en iyilerinden olan De Cima'yı deneyelim. Oraya götürüyem sizi.»

De Cima, deniz kıyısında, önündeki bayrak direklerinde,

misafirlerin milliyetini belli eden bayraklar asılı bir oteldi. Kapının önünde yarım düzüne araba sıraya girmişti.

Resepsiyon memuru, sadece çift yataklı bir odaları olduğunu söyledi.

Love, Shamara ile gözgöze gelmekten kaçınarak:

— «Pekalâ. Tutuyoruz,» dedi.

— «Bagajlarınız Senyor?»

— «Gelecek. Hava alanında bir karışıklık oldu.»

— Anladım. Hava yollarına telefon edeyim mi?»

— «Lüzum yok. Özel uçakla geldik..»

— «Peki, Senyor, Lütfen buraya imza edin. Pasaportlarınız?»

Love, kendi pasaportunu uzattı.

— «Karımın ki, bavulunda.»

— «Peki, efendim,» diyen memur söylenenlerin tek kelime sine bile inanmamıştı. Bir zile bastı.

— «İkinci katta 207 numaralı oda, efendim. Çocuk gösterir size.»

Sağ taraftaki oda bir arsaya bakıyordu. Dışarda çok güzel tamir edilmiş 1930 modeli spor bir Ford araba, palmyelerin altında duruyordu. Banyodaki lâvabo ile tuvaletin üstü, üzerinde kızılhaç bulunan beyaz kâğıtla örtülüydü. Üzerinde de: «Korunmanız için strelize edilmiştir,» yazılıydı. Bardakların üzerinde kılıf geçirilmişti. Akarsu, klor kokuyordu.

Love yol gösteren oğlana, yarım dolar bahşiş verdikten sonra, yatağın üzerine uzandı, kollarını başının altında kavuşturdu. Shamara sesiz sedasız bir iskemleye ilişmişti: «Şimdi ne olacak?» diye sordu.

— «Evvelâ bir banyo yapıp traş olacağım. Her halde, bana ödünç verecekleri bir traş makinesi bulunur. Ondan sonra burada kahvaltı ederiz. Gerisi günün ve gecenin bize getireceklerine bağlı. Elbiselerimizi ütüler, Mexico City'ye uçuşta iki bileti ayırırız. Hem de hepsini bu odayı terk etmeden yaparız. Kredi kartıyla telefon, marifetlerini gösterebiliriz bakalım?»

— «Programın bu mu?»

— «Kötü bir tarafı mı var?»

Kıza dikkatle baktı. Shamara ayağa kalkıp odayı geçerek Love'in yanına geldi, yatağın kenarına oturdu.

Tatlı bir sesle: «Dinle beni, Jason,» dedi. «Sen hâlâ neylen karşı karşıya olduğumuzu bir türlü kabul etmek istemiyorsun.

Hiç bir şey olmamış gibi, eski araba yarışı seyretmeye gidemeyeceğinin farkında değil misin?»

Love, büyük bir safiyetle sordu: «Neden olmasın? Başka bir şey istediğim yok ki, zaten.» Aslında bir şey daha düşünüyordu ama şimdilik onu söylemekten vazgeçti. Evvelâ bir banyo yapacaktı.

— «Seni bırakmıyacaktılar. Bunu anlamıyor musun?»

— «Kim bırakmayacak olanlar?»

— «Senin çok şeyler bildiğini sananlar.»

— «İyi ama, ben bir şey bilmiyorum ki», dedi Love, «Onlara da bunu söyledim.

Shamara ayağa kalktı. Love kadını kolundan tutarak, yatağa oturttu.

— Pekâlâ. O zaman ben de plânımı değiştiririm. Sana Plan A'yı anlatmıştım. Şimdi B plânını açıklıyayım. Biraz erken ama mademki iş bu safhaya geldi...»

Shamara «B plânı nedir?» diye sordu.

— «İşte bu.»

Kadını kendisine doğru çekti. Shamara yatakta yuvarlanıp, Love'un yüzüne baktı. Yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Güzel bir yabancıнын bomboş bakışlarıydı bunlar. Kadının gözbebeklerinde ufacık iki insan hayali vardı. İkisi de kendisiydi.

Shamara'yı öptü. Kadın o kadar soğuktu ki, Love onu kendinden uzaklaştırıp, yeniden yüzüne baktı. Hayatında ilk defa görüyordu onu sanki. Evet, vücudu yanındaydı ama, aklı adeta binlerce kilometre ötedeydi. Sessizlik, bir perde gibi ikisinin arasına indi.

— «Özür dilerim,» dedi Shamara. «Ama —senin bilmeni istiyordum— açıklayamam. Denesem bile anlamıyacaksın. Ülkmüş bir köpek gibi, herkesin sana düşman olduğu bir toplama kampında yaşamak ne demektir bilemezsin. Yirmi, otuz kişi bir hücrede, yatar, dışardaki ayak seslerini dinlerdik. Kapımızın önünde durması, «S» arabasına binme sıramızın gelmesi demektir.

«Şimdi hatırlıyorum. Anahtarın sesiyle kan ter içinde uyanmıştım Şoförün hemen ardındaki ızgaralardan geliyordu sesleri. Dışardan sesini duyuyordum. İri bir yıldırdı sanki tıslayan. Sonra içerde bağırانların sesi gelirdi kulaklarıma. Sonra yavaşlar, sesler kesilirdi. Sadece gaz fışkırmasına devam ederdi.»

Love kolunu uzatarak, korurcasına kızı sardı. Shamara bu

sefer daha emniyetle sığındı göğsünün üzerine. Elini, Lovein sakalları uzamış çenesinde gezdirdi:

— «Siz erkeklerin, çocuklardan farkınız yok. Belki de çabuk büyüyemediğiniz için.»

— «Belki de», dedi Love. «Ama genç kalmak ara sıra hiç de kötü bir şey değil.»

— «Ne zamanlar meselâ?»

— «Meselâ şimdi.» Yeniden öptü Shamara'yı.

Bu sefer kızın dudakları aralanmış, öpüşüne karşılık vermeye başlamıştı. Kollarını Love'in sırtına dolayarak onu genç muntazam vücudunun üzerine çekti. Love bir eliyle kadının gömleğinin düğmelerini çözüyordu. «Dur.» dedi Shamara. Birden doğrularak soyundu. Biraz sonra tek vücut olmuşlardı. Yüreklere bile tek atıyordu sanki. Shamara küçük bir çığlık attı. Bu ne başlangıcın, ne sonun çığlığıydı. Aşkın, birleşmenin sesiydi bu.

Sonra uyudular. Yorgun yüzlerine bir rahatlık gelmişti.

Sessizliği telefonun zili bozdu. Love, uyku sersemi, ahizeyi aldığında müracaat memurunun sesini duydu.

— «Demin aşağıya gelen biri, sizi görmek istedi, Senyor. Telefon ettim ama cevap alamadım.»

— «Uyuyordum,» dedi Love, «Kimmiş?»

— «Adını söylemedi. Ama, tekrar geleceğini söyledi.»

Love, ahizeyi yerine astıktan sonra, Shamara'dan tarafa döndü.

Genç kadın uykulu bir sesle sordu: «Kimi istediler?»

— «Biri beni aramış ama adını vermemiş. Tekrar gelecekmiş.»

Shamara ok gibi doğruldu yatakta. Tamamen uyanmıştı artık.

— «Burada olduğumu bilmiyor. Ayrıca kendi şehirde de değil.»

— «Öyleyse buldular izimizi.»

— «İyi ama, bu kadar çabuk nasıl bulurlar? Daha yeni geldik.»

— «Tahminleri kuvvetlidir onların. Başka çıkış yolu olmadı için, benim uçağımı kullandığımı anladılar. Yaptıkları da civardaki bütün hava alanlarına telefon edip böyle bir uçağın inmediğini sormak oldu. Nasıl olsa o meydanlardan birine in-

memiz gerekiyordu. Ayrıca burada benimkine benzer başka uçak da yok.»

— «Anlaşıldı...»

Love uzanıp iki sigara yaktı, birini, Shamara'ya uzattı. Buradan kaçabilseiler belki uçakta iki yer bulurlardı. Yahut bir araba kiralar, öyle giderlerdi Mexiko City'ye. Bu kâbustan bir an evvel kurtulmaları gerekiyordu artık. Peki, ya bavulu? Posado Duran'daki hesabı ne olacaktı? Neyse, bunlar sonra düşünlücek meselelerdi.

Peki ama, neden kaçıyordu kendisini kovalayanlardan? Eski İskoç Atalarının kanı içinde yeniden uyanmaya başlamıştı. Dövüşüp kaçan, yeniden dövüşme imkânına sahiptir derdi ataları. Yani yeniden dövüşmesi gerekecekti. Yani bu şekilde hiçbir şeyi çözülmemiyor, sadece işi uzatıyordu. Birden kararını verdi. Sigarasını söndürüp Shamara'ya döndü: «Allah cezasını versin kaçmanın. Aşağı inip beni isteyen kimmiş, anlayacağım. İşe buradan başlarız.»

— «Sen ne söylediğinin farkında değilsin,» dedi Shamara. Gözleri dolu dolu olmuştu.

— «Gayet iyi biliyorum. İlâhiye kaçamayız. Bir gün, bir yerde kaçtıklarınla yüzyüze gelmek zorundasın. Bunu ne kadar erken yaparsan işler o kadar kolay olacak. Senden fazla yaşadığım için tecrübelerim daha fazla. Çok iyi biliyorum bu gerçeği.»

— «İyi ama bu adamları tanımıyorsun. İnsan değil onlar. Hayvan. Nasıl olduklarını bilemezsin, ben biliyorum. Çocukken attılar beni toplama kampına. Sana söylemediğim bazı şeyleri anlatayım. Sıramız geldiği zaman, yani «S» arabasına binme sıramız geldiğinde, annem kızkardeşimi buldu ama, beni bulamadı.

«Çöplerin arkasına saklanmıştım. Muhafızlar daha fazla aramasına izin vermediler. Kafileyi geciktiriyordu. Annemin beni arkada bırakmaya gönlü razı olmuyordu bir türlü. Hepsini iştliyordum konuşulanların. Zannedersem hep beraber olursak işlerin daha kolay olacağını sanıyordu. Babamı götürdükleri ana kadar mutlu yaşamıştık galiba, annem ölürsük hep bir arada ölmemizi, öbür dünyada da yine bir arada olmamızı istiyordu.

«Arabaları sürenler bayağı insanlardı, sadece ufak birer parçası o koca cinayet makinesinin. Evli ve çoluk çocuk sahi-

bi iidler. Ama her seferinde, yirmi beş kadın ve çocuğu öldürmek kollarını bile kıpırdatmıyordu onların. Peki, şimdi bir de emir verenleri düşünsene? Onların dişlerindeki altınları söken, eşyalarını çalan, banka hesaplarını kendi üzerlerine çevirten, öldürdüklerinin kemiklerinden gübre, yağlarından sabun yapınları düşün. Sen bunları, normal kişiler olarak mı kabul ediyorsun?

«Memur gibi plânlayıp çalıştılar, milyonlarca insanı öldürmek için sabah dokuzdan, akşam beşe kadar. Cumartesleri yarım gün çalışıyor, pazarları ise kilisede ayine gitmekten geri kalmıyorlardı. Şu anda karşımızda bulunanlar bu insanlar. Şu anda ne tasarlıyorlar, bilmiyorum ama, fazla bir iki cinayet umurlarında mı saniyorsunuz? Altı milyona karşı bir fazla nedir? Görmüyor musun? Anlamıyor musun?»

Sessiz ve umutsuzca ağlıyordu şimdi. Love Shamara'ya sarıldı. .

— «Eğer dediğin kadar kötüseler, elimizde kaçmamak için daha iyi sebepler var demektir. Benimle beraber mi geleceksin, yoksa burada kalmayı tercih eder misin?»

— «Seni yalnız bırakamam. Ama çok delice bir şey yapıyorsun: Hatta hayatını tehlikeye atıyorsun.»

— «Öyleyse sen burada kal.»

— «Ya? Beni almaya geldikleri zaman tek başıma olayım demek? Hayır senden ayrılmam.»

— «Aferin kızıma benim. Ama bir yıkanayım. Öleceksek, kulaklarımız temiz gidelim bari.»

Sonra çabucak giyinip dışarı çıktılar. Aşağı indikleri vakit Love, anahtarı müracaat memuruna verdi, sonra Shamara ile birlikte otelin lokantasına girdi. Kimseler yoktu içerde. Garson kendilerine denize bakan büyük pencerenin önünde yer gösterdiyse de Love başını sallıyarak itiraz etti. Lüzumsuz yere, sabit bir hedef olmak istemiyordu. Salonun daha kuytu bir köşesine oturarak kahvaltılarını ısmarladılar. Kimse arayıp sormamıştı kendilerini. Şu halde aramak, onlara düşüyordu.

Love ayağa kalktı.

— «Gidip şu memuru bir göreyim.»

Adam makine ile yazılmış bir mektubu okuyor, her yanlış görüşte ,dudaklarını büzerek, tükenmez kalemle üzerinde düzeltmeler yapıyordu. Love'ın gölgesi masanın üzerine düşünce başını kaldırdı:

— «Buyurun, efendim?»
— «Ben, Dr. Love'im. Bir saat evvel odama telefon edip, beni birinin aradığını söylediniz, Geri geldi mi?»
— «Hayır efendim, daha gelmedi.»
— «Nasıl bir adamdı?»
— «Bayağı bir adam, işte. Sizin boyunuzda.»
— «Ne millettten? Meksikalı mı?»
— «Hayır, Senyor. İngiliz.»
— «İngiliz mi?»
Love'in şaşkınlığı sesinden belli oluyordu. «İsim bırakmadı mı?»

— «Hayır, Senyor. Sadece çıkıp gitti.»
Adam, gözlerini yeniden mektuba indirdi.
Love, yerine dönüp başını salladı. Veirilecek bir haber yoktu henüz. On metre ilerdeki deniz kıyısında mavi bir araba duruyordu. Üstü açıktı. Love ilgisizce baktı. Motor kapağı da bir timsahın ağzı gibi açılmıştı. Adam herhalde, şoförün gelmesini bekliyordu. Love, Shamara'nın sigarasını yapmak için eğilince, arabada oturan ve kendisine bakan adamı gördü. Alfred Kernau du içerdeki.

Love, bir an kanının çekildiğini sandı. Sonra kibritli-söndürdü.

Shamara: «Ne oldu?» diye sordu.
— «Sakin dönüp bakma. Yolda bir araba park etmiş. Kernau ön sırada oturmuş bize bakıyor.»
— «Aman Allahım! Ama sana söylemiştim.»
— «Sakin ol. İlk yapacağım üzerlerine gitmek olacak.»
— «Öldürürler seni.»
— Başka bir şey bildiğim yok zaten. Peki ama neden?»
— «Çünkü senin ne bilip bilmediğini öğrenemediler.»
— «Anladığıma göre de, bilmeleri imkânsız. Çünkü benim olup bitenlerden haberim yok. Kendilerine söyledim. Yine de söylerim.»

Shamara: «Büdalalık etme,» dedi. «Sana inanırlar mı sanıyorsun?»

— «İyi ama gerçek bu.»
— «Gerçek mi? Gerçek ne? Hangi gerçek? Nereden bilecekler gerçeğin ne olduğunu?»

Tam bu sırada salona giren bir otel görevlisi, sağına solu-

na bakındıktan sonra ,masalarından tarafa geldi, çekingen bir şekilde sordu:

— «İngiliz doktoru, Love siz misiniz, efendim?»

— «Evet. Ta kendisi.»

— «Dışarda sizi görmek isteyen biri var.»

— «Kim? İsmi söylemedi mi?»

— «Hayır, efendim. Ama müracaat memuru size aynı adamın daha evvel sizi aradığını söylememi rica etti.»

Love dudaklarını ısırarak Shamara'ya baktı. Yakında öğrenecekti ne istendiğini. Belki de, sinemalarda gördüğü gibi, adam elini cebine sokarak kendisi ile dışarı çıkmasını isteyecekti. Ama içine girdiği bu oyunda hissesine düşen rolü oynamaya kararlıydı. Shamara'ya döndü. «Benimle gelme. Altiya kadar say, sonra yüzünü mendilimle kapayıp dışarı çık. Bir edepsizlik yapacak olursa, senin orada bulunman bir an için dikkatini çekebilir.»

— «Peki... Jason!»

— «Efendim?»

— «Dikkatli ol.»

Love, masaların arasından geçerek dışarı çıktı. Müracaat memuru yeni bir mektup okuyordu. Görünüşe bakılırsa birinciden daha iyi değildi okuduğu.

— «Dr. Love,» Dedi, «Ziyaretçiniz geldi.»

Tamam, diye düşündü, Love. Her an sinip siper almaya hazır. Etrafına bakındı. Kadının biri uçak tarifesini okuyor, arkasında duran bir çift ise heyecanlı heyecanlı konuşuyorlardı. En kötü ihtimalde yere yatarım diye düşündü Love. Ama herhalde, böyle umumi bir yerde, adam vurmaya veya kaldırmaya cesaret edemezlerdi. Bir yandan da Tanrıya, dua ediyordu. Böyle bir şey olmaması için.

— «İşte, orada, efendim.»

Üzerinde, açık renk, ince bir elbise olan adam, sırtı onlara dönük, topukları üzerinde hafifçe sallanarak denizi seyrediyordu.

— «Senyor,» diye, Memur adamdan tarafa seslendi. «Dr. Love geldi.»

Adam, ağır ağır döndü. Gülümsüyordu.

Love, bir an, karşısında duranı tanıyamadı. Sonra anıları duruldu. Müfettiş, McGregordu demek kendisini arıyan.

McGregor sırtarak ondan tarafa yürüdü. «Merhaba, Doktor. Çok garip bir hekimsin doğrusu. Bir saat evvel kimseyle

görüşmek istemiyordun. Şimdi ise, hortlak görmüş gibisin? Ne var? Bir aksilik mi?»

Love: «Hiç.» dedi. Birden rahatlamıştı. «Beni bekleyenlerin arasında senin olacağın hiç hatırıma gelmemişti. Nasıl olur da görevinden bu kadar uzaklarda olabilirsin?»

McGregor: «İzindeydim.» dedi. «İki hafta serbestim. Zengin bir dostum yatıyla gezdiriyor beni. Tıpkı senin Nassau'da Tom Newborough'a misafir oluşun gibi. Dostum bu gece burada olacak.

«İki kadeh içmek için uğramıştım buraya. Ziyaretçi defteri gözüme ilişti. Polislik işte. Kim var kim yok diye şöyle bir baktım. Bir de ne göreyim? Ekşi elmalar yetiştiren Somerset'li Dr. Love da burada misafir değil mi? Sen olduğunu tahmin ettiğim için telefon ettim. Her halde dertli bir hafta sonu geçirmiyorsundur.»

Love: «Seni tanıştırmak istediğim biri var.» dedi. «Ayrıca bilmeni istediğim de bazı şeyler var..»

McGregor'un kaşları kalktı:

— «Demek sevgili doktorumuz yalnız değil?»

— «Pek sayılmaz. Gel de kendin gör.»

Lokantadan tarafa yürürlerken Shamara ile kapıda karşılaştılar. Love, kadına kendisini takip etmesini söylediğini unutmuştu.

— «Her şey yolunda.» dedi Shamaraya. «Benim arkadaşım bu. Polis Müfettişi, McGregor. Nassau'dan. Tatilini burada geçiriyor.»

Kadın, zayıf bir sesle. «Ya öyle mi?» dedi.

— «Bu da, Shamara.» dedi Love. Kadının soy adını bilmediği için, «Alcantara» diye ilâve etti. Ne de olsa hiç yoktan iyiydi. McGregor'un, yeniden kaşları kalktı.

— «Senyora Alcantara ile bir ilişkiniz var mı?»

— «Evet, kızım.»

McGregor: «Memnun oldum» dedikten sonra kadının elini sıkarak sordu. «Peki, ikinizi buraya hangi rüzgârlar attı bakalım?» Gülmüsedti. «Tatil mi yapıyorsunuz?»

Love: «Pek sayılmaz», dedi.. Sonra, Müfettişi masaya götürdü. Birlikte oturdular.

Kernau'un arabası gitmişti ama geri dönebilirdi. Love dönen arabayı hayal etti. Otelin önünde yavaşladığını. Sonra bir patlama. Kızgın kurşunlar. Ve birden son hızla kaybolan mavi

otomobil. Yok canım... Cesaret edemezlerdi böyle bir şey yapmaya. Neden cesaret edemeyeceklerini düşündü ama bir cevap bulamadı.

— «Bir şey olursa, seninle irtibat kurmamı istemiştin, dedi McGregor'a «Öyle çok şeyler oldu ki nereden başlayacağımı şaşırdım.»

Sonra, Casa del Sol'da olanları, kaçmalarını ve dışardaki arabayı anlattı teker teker. McGregor'un yüzü, üzerine limon sıkılmış bir istiridye gibi buruşmuştu.

— «Maalesef, görevim Nassau'da olduğu için burada bir şey yapamam. Ama ilgili makamlara incelemeleri için haber verebilirim elbette.»

Love, alay edercesine sordu: «Kim bunlar? MacGillivray mı?»

— «Belki de. Sonra buraya yakın olanlar var.»

— «Olumlu bir şey yapamaz mıyız? Hiç olmazsa, bu Nazilerden bir kısmının nerede saklandıklarını biliyoruz. Yirmi yıldır dünyanın yarısı bu adamların peşinde, biz ise sanki başka yapacak iş yokmuş gibi bu işi başkalarına devretmeye çalışıyoruz. Aynı zamanda da, başkasının yapamayacağı bu işi, yapacağını umuyoruz.»

— «Nazi olduklarını nereden biliyorsunuz? Nasıl emin olabilirsiniz bundan?»

Shamara: «Ben ispat edebilirim,» dedi. «Dr. Love benim bu işteki rolümü söylemedi size. İsrail istihbarat servisinde çalışıyorum. Parmak izlerini karşılaştırdım. Örneğin Kernau'nun parmak izlerini»

— Emin misiniz?»

McGregor'un yüzünde bir gerilim vardı: «Kesinlikle. En ufak bir şüphe dahi yok.»

— «O zaman mesele sağlamlaşmaya başladı,» dedi, McGregor. Bir sigara yakıp, arkasına yaslandı. Bir süre konuşmayıp saldıran dumanları seyretti.

— «Senin teklifin nedir Doktor? Bu adamlara karşı nasıl bir harekete girişelim? Daha doğrusu emin olduğunuz bu Kernau'a karşı?»

— «Bir şeyler yapmamız lâzım. Meksika polisini haberdar edemez miyiz? Hiç tanıdığın yok mu buralarda?»

McGregor başını salladı:

— «Bu işe ne kadar az insan karışırsa o kadar iyi olur. Bah-

settiğiniz kişiler, kurtulabilmek için dünyanın parasını harcamış durumdalar. Elbette ki kendilerine emniyet imkânları sağlamadan böyle rahatça hareket edemezler.» Sustu. Devam etmek için bir şeyler düşünüyordu sanki, Sonunda konuştu: «Bak dostum, akşam erken saatlerde Mazatlan'a gelecek. Çok zengindir. Meksika polisinden çok daha fazla önemli kişiler tanır. Aynı zamanda burada seçimler de başladığından, hükümet dünya çapında bir rezaletten çekinecektir. Arkadaşım kimi görmemiz gerektiğini bilir. Sadece bir teklif bu. İstersen benimle gelirsın. Seni ona tanıştırmak benim için gerçekten büyük bir zevk olur.»

— «Sadece, nerede ve kaçta olduğunu söyle» dedi Love.

— «Saat altıda sizi buradan alırım. Dediklerin doğruysa, beraber görülmemiz uygun düşmez. Buradan doğruca limana gideriz. Tamam mı?»

McGregor, ayağa kalkıp, Shamara'yı selâmladıktan sonra, Love'ın elini sıktı! «Keşke bunlar benim bölgemde olsaydı,» dedi. Neyse... Görüşürüz.»

McGregor'un lokantadan çıkmasını izlediler.

Saat, altıya beş kale, holde beklerlerken yanlarına gelen bir otel görevlisi Love'a yaklaştı. «Senior,» dedi, «İngiliz arka avluda bir taksiyle sizi bekliyor.»

Arabaya bindikleri zaman, McGregor, konuştu: «Dostumla radyo-telefonla konuştum. Bu akşam, Mazatlan'a gelmiyor. Ense nedla'ya gitmiş. Tijuana yakınlarında. Ama bir uçak verdi emrimize. Sizce bir mahzuru var mı?»

— «Hayır, yok.»

Hava alanına geldiklerinde Shamara'nın uçağının bıraktıkları yerde durduğunu gördüler. Kendilerini bir Fokker bekliyordu. Bir kaç dakika sonra havadaydılar. Enseneda'da inip bir taksiye binerek rıhtıma gittiler. Her yer kurutulmuş balık kokuyordu.

Kendilerini bir motor bekliyordu. Beyazlar giymiş bir denizci, kanca atarak, motoru yanaştırıp, binnelerine yardım etti. Sonra kıçtan takma büyük Johnson motor homurdadı, teknenin burnu açık deneze döndü.

Love, Shamara ile birlikte ön tarafta oturuyordu McGregor ise denizcinin yanında, arka taraftaydı. Bir kere konuşmayı denediyse de lâflarını rüzgar alıp götürdüğü için susmayı tercih etti.

Otuzbeş dakikalık bir yolculuktan sonra yatı ileride gördü-

ler, Gittikçe büyümeye başladı. Çift direkli bir tekneydi. Ön direkteki radar çavreyi tanyordu. Love'ın içi ilk defa rahat etti. Gerçek bir zenginlikte karşısında duran. Böyle bir kuvvet ellerinde olduktan sonra bir kaç eski Nazi'nin lafı mı olurdu? Hafta tatili biraz yaver gitse, Posado Duran'da bıraktığı eşyalarını bile alabilirdi.

Güvertide koyu lâcivert pantolon giymiş bir kamarot tarafından karşılandılar. Uzun koridoru geçip bir kapının önüne geldikleri vakit kamarot hafifçe kapıya vurdu.

Lüks bir yazıhane gibi döşenmiş oda, sonderece loştu. Her tarafa kalın perdeler asılmıştı. Güneşli havadan sonra Love gözlerini karanlığa alıştırmaya uğraştı.

Gözlerinde kara gözlükler olan orta boylu bir adam ellerini uzatmış onlardan tarafa geldi.

— «Adım Steyr,» dedi. «Paul Steyr. Siz de İngiliz Doktoru Love olmalısınız. McGregor, telefonda bahsetmişti.»

Love: «Size, Shamara Alcantara'yı takdim edeyim,» dedi «Kendisi İsrail'dendir.»

Acaba gerçek ismi neydi kızın? Bir an evvel öğrenmeliydi Aksi halde her zaman güç duruma düşecekti tanıştırma zorunna kalınca..

— «Demek o zaman uzaklardan,» dedi Steyr, tatlı bir sesle. «Bir zamanlar vatandaşlarımızla hayli ilişkilerim olmuştu, Banyan Alcantara. Herhalde müşterek tanıdıklarımız olmalı. Hem de pek çok.»

Aynı anda kapı açılıp McGregor girdi içeri. Aralıktan sızan ışık adamın yüzünü, yerdeki halıları, koyu yeşil koltukları aydınlattı. Kalın perdelerden inen bir Siyam kedisi adamın omuzuna tırmandı. Yüzyıllardan beri böyle terbiye edilirdi Siyam kedileri. Efendileri kavgaya girmeden evvel, omuza tırmanan kedi karşısındaki düşmanın gözlerine ve gırtlığına atılmak için hazır beklerdi.

Kedinin gözleri, o ani ışıktan rahatsız olmuş gibi alev alev parladı, Love, adamın yüzünün yanık olduğunu ama, ustalıkla pudralandığını farketti. Ayrıca kara gözlüklerin ardında da, göz çukurları bom boştu.

Shamara'ya döndüğü zaman kadının yüzünde sadece korku ve dehşet ifadesi görerek şaşaladı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Covent Garden Londra; Delgueda Cumhuriyeti
Amerika Birleşik Devletleri Batı Sahili

MacGillivray, masasının başında, dalgın dalgın dışarıyı seyreliyordu. İki mektup vardı önünde. Bunlardan biri emlakçıdan geliyor ve kuzey İskoçya'daki malikâneyi tarif ediyordu.

Öbür mektubu ise, Nottigham'da dişçilik yapan kardeşi yollamıştı. İlahiyat fakültesinin son sınıfında takılan oğluna bir iş arıyordu. «Nasıl bir iş olursa olsun,» diyordu kardeşi. MacGillivray'ın hediyelerin en ucuzu olan tavsiyeden başka verecek bir şeyi yoktu ona.

Bir sigara yakıp karşı damdaki güvercinlere bakarak düşündü.

Her işin başarılı olması lâzım bazı ip uçlarına bazı bilgilere ihtiyaç vardı. İstihbarat'ta ise önemli olan şey aslında, iş birliği, düzenli çalışma, örgütlenme, inceleme, araştırma diye adlandırılan şeyler değil, beş harfli bir kelimecikti sadece: Talih.

Japonya'da Alman gazetecisi olarak ün yapan, ama aslında bir Rus Casusu olan Richard Sorge'yi düşündü. Sorge, Rusyayı, Alman istilasından kurtarmıştı. Şöyle ki, 1941 yılında verdiği bir haberle, Japonya'nın Rusyaya değil, güney doğuya, Pearl Harbour ile Singapur'a saldıracağını bildirmişti.

Japon istilasından korkan ve iki milyon askeri Doğu Sibirya'da tutan Stalin bu haberi alır almaz, kuvvetlerini doğudan geri çekerek, Mareşal Zukof'un emrine yetiştirebilmişti. Stalin'e gülen talih, Hitler'e ve Sorge'ye küsmüştü.

Japon İstihbarat teşkilâtındaki bir kadın arkadaşı, Sorge'nin casus olduğunu anlamış, geceyi onunla geçirmeyi bahane edip ailesine telefon edeceğini öne sürerek Japon polisine haber vermiş ve Sorge kadınla birlikte yatakta tutuklanmıştı. Yani bazıları için talih denen şey, bazıları için talihsizlik olarak ortaya çıkıyordu.

Sonra Rudolf Rösler geldi aklına. İsviçre'de bir casusluk teşkilâtı idare eden bu adam II. Dünya Savaşı sırasında, İngilizleri kıymetli haberlerle beslemiş, savaşın sonra, her nedense Çekler hesabına casusluk etmeye karar vermişti. Mesajlarını yiyecek paketleri halinde yolluyordu. Prag'daki patronlarına.

Günlerden bir gün, postacı yazılı adreste kimseyi bulamıyınca, paketini bir yana koymuş ve sonunda Zurich'e iade etmişti. Posta idaresi başka bir adres bulmak ümidiyle paketi açınca adres yerine içinde bir bal kutusuna yerleştirilmiş bir mikro film bulmuştu.

Sonra yedi yıl, Brooklyn'de fotoğrafçılık maskesi altında bir Rus casus şebekesini idare eden Albay Abel. Bir yardımcısının Paris'teki Amerikan Konsolosluğuna sığınmasıyla ortaya çıkmış ve yakalandığı zaman da şöyle demişti: «Şu anda burada bulunmam bir talihsizlik eseridir, efendiler.»

Peki, ama bu talih kıvılcımı nerede lazımdı bu meslekte, diye düşündü MacGillivray. Yani talih, Sir Robert'in kendisine haber vermeden, bu polis komiserinin işe alması mıydı? Ayrıca McGregor'un kızının kendisine anlattıkları da şansın tâ kendisiydi. Ama yeterli miydi bu kadarı?

Dahili telefon çalınca MacGillivray düşüncelerinden arınarak, âhizeyi aldı. Sir Robert'ti konuşan.

— «Az evvel Nassau'daki adamımızdan bir haber aldım. Hani şu benim yerleştirdiğim Garcia öldükten bir gün sonra, McGregor tatile çıkarak Bahama'lardan ayrılmış.»

— «Bunu biliyorduk zaten, efendim.»

— «Evet ama, başka bir şey daha var. Fazla değil ama, önemli olabilir.»

Sir Robert konuşmasına ara verdi. Sonra devam etti:

— «McGregor, herkes, adalardan birine gideceğini söylemiş. Ayrıldığı gün uçak alanından kendisini aramışlar. Bizim doktor orada olduğu için o almış telefonu. Alandaki görevli bir yanlışlık olduğunu, Meksika'ya gidecek uçağın Miami'de yarım saat değil, dört saat bekliyeceğini haber vermek istemiş. Böylece, McGregor'un, Miami üzerinden Mazatland ve Meksikaya gideceğini öğrenmiş oluyoruz.

— «Belki de fikrini değiştirmiştir, efendim,» dedi McGillivray. Yoksa beklenen talih pırlıtsı bu muydu? Farkedemiyordu daha.

— «Herhalde bir şeyin peşindedir,» dedi umutla. İçtiği sigara birden tatsızlaşmıştı. Hiçbir şeyin eski tadı kalmamıştı zaten.

Sir Robert: «Belki de öyledir,» dedi. «Bunu ancak zaman gösterecek.»

MacGillivray sönmüş sigarasını çöp sepetine attı. İçinden

F : 10

bütün bu istihbarat işlerini fırlatıp atmak geliyordu.

— «Evet,» diye Sir Robert devam etti. «Adamımızın — adamımızın... bahsettiği Yat hakkında Panama'dan bir haber aldım. Oradaki ajan beyaz bir tenekenin ayın beşinde, yani beş gün evvel, kanaldan geçtiğini söylüyor. Adı Endymion III. Lloyd'un listesine baktım. Panama'ya kayıtlı. Bin tonluk. Kırk metrelik bir tekne. Dört buhar tırbünü var. Abekin ve Rasmussen firması tarafından Bremen'de inşa edilmiş. Çok güzel bir yat dediklerine göre. Sahibi de emekli sanayicilerden Paul Vincent Steyr adında bir Fransız» dedi ve ilâve etti: «Limoges'lu.»

MacGillivray: «Ne sanayii ile uğraşıyormuş?» diye sordu. Her zaman, kendisinden yaşlı olmayan kişilerin, nasıl bu kadar zengin olduklarını merak ederdi. Kraliçenin yatından biraz daha küçük bir yata sahip olmak için ne yapmak gerekirdi acaba?

— «Telâşlanma. Paris'e sordum. Hiçbir aksak taraftı yok. Ama yine de tahlik edecekler. Görünüşe göre, parasını savaşta sonra kazanan zenginlerden. Belki de emlakçilikten. Bundan on yıl evvel Riviya'da biraz arazisi var idiyse, şimdi milyonlar demektir.»

— «Ama böyle bir şeyi sahip olduğu hakkında delil yok değil mi?»

— «Evet, yok. Ben de bu yüzden ilginç bulursun diye düşündüm.»

— «Hakkıdır. Görünüşünü tarif ediyorlar mı?»

— «Teknenin sahibi kanal boyunca güverteye çıkmamış. Ayrıca ya kamarot, ya da başka bir görevli, gemi sahibinin hiçbir zaman karaya çıkmadığını belirtmiş. Hattâ güverteye bile pek çıkmamış. Büyük dairesinde kalırmış genellikle. Her taraf kalın perdelerle örtülmüş. Işık da orali kamarotların iş görebileceği kadar loşmuş dairenin içinde.»

MacGillivray, zengin kişilerin bir sürü akıl sır ermez kaprislerinin olduğunu biliyordu. Yine de garip gelmişti bu iş kendisine.

— «Kör olduğu için,» dedi Sir Robert. «Nedeni bu işte.»

Limoges! Ne demek istiyordu bu isim? Fransa'nın ortasında bir şehir mi? Yoksa ünlü porselen markası mı? MacGillivray masasının üzerindeki **Fransa** adlı rehberi karıştırmaya başladı. Paris kısmına bakıyordu. Birden hatırladı. Bütün bağlarından kurtulup azat olmuştu sanki birden. Evet, evet. Gestapo'nun merkezi Limoges'daydı. İşkenceler evi. İlginç. Belki bir sonuca

varabilecekti. O kadar çabuk olmasa bile, hareket edebilmek durmaktan çok daha iyi bir şeydi. İnsan daima bir şeyler söylemeliydi. Veda bile çok daha güzeldi susmaktan.

— «Gestapo,» dedi yüksek sesle. «Şu Nassau'da ölen kız vardı hani? Hani kafasına-dövme ile numara işlenmiş kız? Acaba toplama kampına atılmadan evvel Limoges'da Gestapo ile aralarında bir şey olmuş muydu?»

— «Tamam,» dedi Sir Robert.

— «Tarih şubemiz onun 1943 Haziranın başında Gestapo karargâhına düştüğünü bildiriyor. Bir ay kalmış orada. On yedi yaşındaymış o zaman. General Thomas'ın bir emri üzerine duvarlarda kötü bir şey yazmaktan yargılanıyormuş. Hatırladın mı, Thomas'ı?»

— «Elbette.»

Thomas, aslında geçmişte kalması gereken bir isimdi. İri yarı, şişman bir adam. Gestapo Tümen komutanlığı yapmış ve Fransa'da görev almıştı. Sebebi ise, kızının Heydrich'in metresi olması ve ona bir çocuk doğurmasıydı. Evet, MacGillivray iyi hatırlıyordu General Thomas'ı.

— «Yeteri kadar işkence yapmışlar ona. Tırnak sökülmesinden, meme uçlarının kerpencele koparılmasına kadar. Genç olduğu için dayanmış. Fransız bile değil aslında. Esir olarak Riga'dan çıkarılmış ve bir Nazi ailesinin yanına verilmiş. Limoges'da oturan bir aile yanına. Hepsi dosyalarda yazılı. Naziler bu konularda çok titiz davranırlardı, biliyorsun.»

— «Evet, çok,» dedi, MacGillivray. Auschwitz kurtarıldığı zaman olanları görmüş, Nazilerin yakmaya fırsat bulamadıkları raporları, dosyaları okumuştur.

Bunların hatırasının bile modası geçmişti. Artık Naziler yoktu ortalıkta. Hattâ hiç kimse böyle kimseleri hatırlamıyordu bile. Ama hatırlayanlar hayatları boyunca unutamıyacak olanlar vardı. Toplama kamplarından kurtulmuş, o inanılmaz işkenceleri çekmiş ve Nazi cellâtlarının, kasaplarının ellerinden kurtulmuş olanlar hatırlıyorlardı bunu. Ölümler, ölümleri görmüş, ama yaşayanlar hatırlamaya devam etmişti. Belki de bunlardan biri Nassau'daki kızdı. Belki de biri onun çok şeyler bildiğinden şüphe edip canına kıydırmıştı.

Sir Robert yeniden konuşmaya başlamış, MacGillivray ise adamın son söylediklerini yine kaçırıyordu.

— «Bu işi sana bırakıyorum, Mac.»

— «Son kısmı pek anlıyamadım efendim. Limoges'u araştırıyordum.»

— «Nerede? Antikacı katalogunda mı?» diye güreledi Sir Robert. Ama kızgın değildi. Galilerin safında olduğunu anlamıştı. Galip gelmek de, âşık olmak gibi pek seyrek olan bir şeydi hayatta.

— «Sandığıma göre, Steyr denen herifin o günlerde Limoges ile bir alışverişi olmalı. Hâlâ oranın adresini veriyor. Bir şeylerin keşfedilmesini isteyen öldürücü bir arzu var burada. Freud'un nazariyelerini doğrulayan bir şey. Benim fikrim bu. Ayrıca McGregor'un kızının da söylediklerini gözönüne alacak olursak — yani demek istiyorum ki...»

Açık ve cmir verir gibi konuşuyordu. MacGillivray, ses alma makinesinin düğmesine bastı. En ufak bir hata, çok pahalıya malolurdu insana. Sir Robert'in istediği gibi olsa bile, halkın hiçbir şey bilmemesi gerekiyordu.

Elbette ki doğru bir şeydi bu. Madem ki gizli serviste iş görüyordu o zaman her şeyin gizli olması gerekirdi. Sonra birden başka bir şey hatırladı: «Doktor Love, efendim,» dedi.

— «Ne olmuş Dr. Love'a?»

— «Acaba onu kullanabilir miyiz? Herhangi bir şekilde? Son defa onlarda olduğunu duydum.»

— «Kesinlikle, hayır. Amatörleri işe karıştırmak doğru değil. Bizim mesleğimizde başınıza ne gelirse amatörlerin işleri karıştırmasından gelmiştir. Hatta onunla ilişki kursan bile — ki bundan ümidim yok — öyle bir şey yapmıyacaksınız. Hiçbir alış veriğimiz yok onunla. Anlaşıldı mı?»

— «Anlaşıldı. Madem siz böyle olmasını istiyorsunuz, pek âlâ.»

MacGillivray makinenin düğmesine bastı.

✱

Kinder, sigara içerken bir yandan da sabahın ilk ışıklarının oynadığı durgun suya bakıyordu.

Eski denizaltılardan ilki, bir gün evvel saat beşte yola çıkmıştı. İkincisi, gece yarısında, kendininki ile sabahın üçünde denize açılmıştı. Onların bu parlak suyun altında, bilinmeyen bir yerlerde olduğunu düşünmek ne kadar tuhaftı. Suyun altında kimbilir daha ne kadar garip tekneler yatmadaydı. Bunları düşünmek bile istemiyordu..

Weissmann, Axel ve yirmi iki kişi Kinder'le beraber sahilde bekliyordu. Üçüncü, eski denizaltının makineleri çalışmaya başlamıştı. Bir saate kadar onlar da açılacaklar, kendi de memleketin içlerine doğru yola çıkacaktı. Buradaki görevi bitmişti. artık Meksika'ya uçak bileti cebindeydi. Gereken emirleri oradan alacaktı bundan sonra.

Son denizaltının da tam zamanında hareket etmesini istiyordu. Birden Weissmann'da ani bir değişikliğin farkına vardı. davranışlarının, yaşından ileri geldiğini düşündü. Onun gemi ile sefere çıkmasını sağlamak gerekiyordu. Geriye sadece yedi sekiz yaşlı adam kalıyordu ki, onlar da **Klostrofobia**'dan (*) mustarip tiler. Kapalı yerlerde kalmak onları son derece korkuttuğundan gemide bulunmaları bütün tertiplenmiş plânları tehlikeye sokabilirdi.

Kinder denizaltıların eski radyolarına itimat etmediğinden, her birine beraber getirdiği kuvvetli transistörlü radyoları monte ettirmişti.

İstenilen saatte, istenilen yere ve derinliğe geldikleri vakit, radyo ile tek bir kelime gönderilecekti: **Freiheit**, yani Hürriyet. Sonra kontrol edilene kadar orada bekleyecekler — Kinder kesinlikle neresi olduğunu bilmiyordu — ve Radyo sinyalleri vereceklerdi. İşte o zaman denizaltılar infilâk edecek ve Nazilerin insan üzerindeki tıbbî denemelerinden sonra, yaptıkları en büyük ilmi deneme tatbik sahasına konulmuş olacaktı.

Şimdi Weissmann'a vedâ etmesi gerekiyordu. Onlar açıldıktan sonra, bir kaç saat daha bekleyecek ve gün iyice ısınıp yaşlılar öğlen uykularına daldıkları zaman o da bu fırsattan istifade ederek kaçacaktı. Geride kalanlar kahvelerini içmek için uyandıklarında Kinder sınırı çoktan aşmış olacak ve kemerinde taşıdığı sahte bir İngiliz pasaportu ile Hampshire'li avukat Thomas Brooks olarak yoluna devam edecekti.

Saatine baktı. Weissmann'ın gitme zamanı gelmişti. Eski tekneleri ile yüzdoksan deniz mili yapmaları gerekiyordu ki, her geçen an, görev için büyük bir tehlike oluyordu. Veda için elini uzattı. Weissmann sanki hiç bir şey anlamamış gibi, bir eline, bir de yüzüne baktı Kinder'in.

— «Allah'a ısmarladık,» dedi Kinder. «Talihiniz açık olsun.» İyi ama bu budalaca davranışa sebep neydi? İnsanın hayret

(*) Kapalı yerlere kan, korku duyuran bir hastalık. Ç.N.

edesı geliyordu doğrusu. Öñündeki bu yaşı kişiler, bir zamanlar koca Nazi Almanyasının beynini teşkil eden kişilerdi ha?

— «Veda etmenize sebep ne, Bay Üsteğmen?» diye sordu Weissmann. Şaşır mıştı sanki. «Bizi burakacak değilsiniz. Daha evvel de açıkladım sanırım. Siz olmadan, emirleri harfiyen yerine getirebileceğimi hiç sanmıyorum.»

Kinder: «Elbette getirirsiniz,» dedi sert bir sesle. «Diğer iki gemi gittitler bile. Benim görevim ise burada beklemek.»

Weissmann kamçı gibi şaklıyan bir sesle: «Neden?» diye sordu.

— «Çünkü aldığım emir böyle. Unutmayın, bir emir kulum, efendiler.»

— «Elbette öylesin, Kinder.»

Weissmann'ın sesinde ne dostluk ne de nezaketten eser vardı.

— «Bu işi kabul ettiğimiz anda, bize eski rütbelerimizin iade edileceğini söylemişsiniz. Şu halde şimdi emrimiz altındasınız. Verdiğimiz emir de bizimle beraber gelmenizdir.»

Kinder yüzünden kanın çekildiğini hissetti. Bu sersemlerin fikri neydi acaba? Sigarasının tadı saman gibi oldu birden. İzmariti fırlatıp suya attı.

— «İmkânı yok bunun, efendiler,» derken sesindeki paniği önlemeye çalışıyordu. «Görevimizin yerine getirilmesi için gösterdiğiniz titizliği anlıyorum ama, bu işleri berbat edecek.»

Teker teker adamların yüzlerine baktı Kendilerine inanmalarını istiyordu. Karşıındakiler ise cilâlı taşları andıran gözleri ile ona bakıyorlardı. Yıllar öncesi, Kinder henüz ufacak bir çocukken, bu adamlar kurbanlarının yüzlerine en ufak bir merhamet hissi duymadan aynı böyle gözlerle bakarlardı.

— «Bizlerin beraber olması, işi neden berbat etsin?» diye Weissmann kibarca sordu.

Kinder dudaklarını ısırıdı. Gerçekten bunu söylemekle büyük budalalık etmişti. Elbette ki işi berbat edeceği filân yoktu gitmesinin. Sadece kendisinin mahvolmasını sağlayacaktı. Ama artık ne diyebilirdi ki?

— «Aldığım emirler var,» dedi donuk bir sesle. «Raporumu yazmam gerekiyor.»

— «Denizaltında bizle beraberken de yazabilirsiniz. Gel, yoksa acaba bu tarihî geziye hangi sebeplerden dolayı çıkmak istemediğin bizi şüphelendirmeye başlayacak. Haydi, Kinder. Gel bakalım!»

Weissmann, konuşurken dört gence başıyla bir işaret vermiş, adamlar da hemen Kinder'in arkasına geçmişlerdi. Kollarına girtiler. Kinder birden silkinip onların elinden kurtuldu, deli gibi koşmaya başladı. Ama nereye kaçıyordu? Kendi de bilmiyordu bunu. Ayağı kum rengindeki bir kayaya takılınca yüzü koyun yere kapaklandı. Ayağa kalkmasına fırsat vermeden ardından gelenler atmaca gibi üzerine üşüştüler.

Böyle bir hareketi hiç beklemeyen Weissmann hayretle sordu: «Ne yapacağız şimdi?»

— «Mahfetz götürelim.»

Gerçekten şaşırılmıştı Weissmann. İçinde kabaran bir fanile boğazına tıkanmış, onu boğacak gibi zorlamaya başlamıştı. Tanırım, diye düşündü. Yoksa bir tuzak mıydı bu? Böyle bir şeye imkân var mıydı?

— «Orada ne yapacağız buna?»

— «Ne mi yapacağız? Konuşturacağız elbet.»

Kinder: «Şimdi gitmezseniz bütün deney mahvolacak!» diye haykırdı, «Zaman meselesi bu... Aşacağınız mesafeyi düşünün.»

— «Mesafenin de zamanın da...» diye hırladı Weissmann. Öldürücü bir korkunun ter kokusu geliyordu burnuna. Kinder'in ve kendisinin ter kokusu. Tecrübeleri için vakit vardı daha. Sonraya bırakılabilirdi. Evvelâ bu sırrı çözmeleri gerekiyordu. Yirmi yılı aşkın bir zaman bekliyorlardı hürriyete kavuşmak için. Bir kaç gün, bir kaç saat daha gecikmenin lâfi bile olmazdı.

— «Olmaz böyle şey!» diye directti Kinder. «Başka bir fırsat geçmez elinize. Size daha evvel söyledim, bu üç hamle, aynı zamanda, belirli derinlikte, belirli şekilde yapılmak zorunda. Yoksa her şey mahvolacak. Geliştirilmiş bir patlamanın yapılması lazım. Yoksa yıllardan beri yapılan deneyler boşa gidecek. Sizin hürriyetiniz de elden gidecek aynı zamanda. Anlamıyor musunuz? Delirdiniz mi yoksa?»

Yüzü allakbullak olmuştu. Weissmann, bu umutsuzluk, korku ve dehşetin bir araya geldiği yüzleri, o Gestapo zindanlarında az görmemişti. Hiç yabancı değildi bu çehrenin.

Bu yüzler nasıl cinsel bakımdan tahrik ederdi kendisini. Nasıl önüne geçilmez bir zevk duyardı o izleri seyretmekten. Eğer karşısındaki rezil bir hainse, sonu gerçekten çok kötü olacaktı. Yirmi yıllık sürgünün acısını ondan çıkaracaklardı.

— «Hayır, »dedi Weissmann yumuşak bir sesle. «Delirmedik.

sadece bizimle beraber bu kısa yolculuğa çıkmak istememen bizleri şaşırttı biraz. İşte bunun nedenini öğrenmek istiyoruz. Zamanı gelince de öğreneceğiz. Bunun kısa veya uzun olması sana kalmış bir iş, dostum.»

Weissmann'ın tahta bacağı dizini vurduğu için mahfele doğru ağır ağır yürümeye başladılar. Yıllar dökülen bir gülün yaprakları gibi kayboluyor, gerilere doğru alıyordu.

Her biri, başka bir memleketin güneş ışınları altında bir tepeye tırmanıyorlardı — yıllar yıllar öncesi — Polonya'da, Rusya'da, Fransa'da, Bulgaristan'da... Ve yanlarında işkence edilecek adamlar vardı. Her biri, kurbanlarının ne zaman ve ne şekilde itirafa başlayacağını merak ederdi. Hepsi o şadık zevkin pençesinde, ağızları heyecandan kurumuş, vaktin, saatin gelmesini beklerlerdi.

Artlarında, biri denizaltının motorlarını durdurmuştu. Duyulan sadece nefesleriydi artık. Bir de Weissmann'ın, taşlara çarpan tahta bacağının çıkardığı ses. Sonra rüzgârı bile utançtan donduran yeni bir ses duyuldu:

Kinder ağlamaya başlamıştı.

Steyr, kör kafasını sağa sola çevirdi. Loş odada, gözlüklerinin camları başının yeşil camlı pencereleri gibi parlıyordu. Yumuşak bir sesle konuştu: «İçinizden biri benden korkuyor. Kim? Ve neden?»

Love: «Hiç birimiz korkmuyoruz,» dedi. «Yanıyorsunuz, bay Steyr. Biz bilhassa buraya sizinle görüşmeye geldik.»

— «Korkunun kokusunu duyuyorum,» dedi Steyr. Sanki Love'ın söylediklerini işitmemişti. «İnsan gözlerini kaybedince diğer hisleri daha gelişir ve keskinleşir. Bıçak gibi.»

Love ile Shamara'nın ortasına doğru yürüdü. Omuzundaki kedi, gözlerini kırmış, çoktan hırlamaya başlamıştı.

— «Yaa,» dedi sonunda Steyr. «Demek benden korkuyorsunuz, Mis Alcantara. Bir an durakladıktan sonra, sanki görmüş gibi, Love'dan tarafa dönerek konuştu: «Buradaki dostum,» başıyla McGregor'u işaret etti. «Bana sizden biraz bahsetti, Dr. Love. Nassau'dayken sizi yatıma getirtmek istediğimden habertiz var mıydı? Ama o zaman başka fikirleriniz vardı. Neyse, artık burdasınız. Konuşup tartışacağımız bir sürü konu var. Hem sizler, hem de Mis Alcantara ile.

— «Neden benden korkuyorsunuz, Mis Alcantara? Nassau-

daki aynı ismi taşıyan kadınla bir ilişkiniz mi var yoksa?»

Shamara konuşmak için ağzını açtı ama, tek kelime çıkmadı dudaklarından. Şaşkın şaşkın Love'in yüzüne baktıktan sonra yüzünü elleri ile kapayıp, sarsıla sarsıla ağlamaya başladı.

Love, hayretle, McGregor'un yüzüne baktı. Bütün bunların mânası neydi?

Love: «Buraya bak, McGregor,» dedi. «Ne oluyor kuzum? Sen Bay Steyr'e buraya neden geldiğimizi anlatmadın mı? Ona Durango'daki Nâzileri yakalamak istediğimizi söylemedin mi yoksa?»

— «Elbette söyledi,» dedi Steyr. «Ayrıca sizi daha uygun bir kimseye de getiremezdi.»

Gülümsedi. Altın dişleri intikam ışıkları gibi alaca karanlıkta parladı: «Biliyor musunuz, Doktor,» diye konuşmasına devam etti. «Arkadaşınız Mis Alcantara benim dünya yüzünde en çok aranan Nazi olduğumu biliyor. Mübalâga etmek istemem ama, kendimi, Bormann, Heinrich Müller ve Gestapo şefi Himmler'den sonra sıraya koyabilirim.

— «Görevim — Mis Alcantara'nın korkusundan bildiği anlaşıyor — Üçüncü Reich'in bütün toplama kamplarını idare etmekte. D grubunu ben idare ediyordum. Yani tutukluların göreceği işler, yiyecekleri, giyecekleri başka kamplara nakilleri, hattâ Reich'a verecek bir şeyleri kalmadığı zaman da ölümleri bile benden sorulurdu.

«Halk arasında pek görünmezdim, Doktor. Hele geçirdiğim kazada gözlerimi kaybettikten sonra. Yakalanan mukavemetçiler iyi aranmadıkları için işlerinden biri koltuğunun altına bir bomba saklamayı başarmış. Götürülürken üzerimize attı. Sadece ben yaralandım.

— «Elbette ki, adam cezasını buldu. Gerçekten kuvvetli bir kimseydi. Ölmesi tam bir hafta sürdü. Ama bunun bana hiç bir faydası olmadı. Bazı doktorlar şimdi başarı ile yapılan göz ameliyatı ile onun gözlerini bana takmayı teklif ettiler. Doktor olduğunuz için bilirsiniz. O zamanlar Tıp ilmi bugünlerle kıyaslanırsa bir hayli ilkel sayılırdı. Neticede ameliyat başarılı olmadı. Belki, Mis Alcantara, benden bahsedildiğini işitmiş, hattâ beni görmüştür de. Kimbilir?

Love haddinden fazla şaşırmıştı. Kuru bir sesle: «Eğer bu görev tarafınızdan yapıldıysa, o zaman vicdanınızda altı milyon Yahudinin ölümü yatıyor,» dedi.

— «Hepsi benim vicdanımda değil, Doktor. Bahsettiğiniz Nurenberg mahkemesinde ortaya çıkan rakam. Başka yardımlarım da vardı. Bana fazla şeref bahsediyorsunuz.

— «Eichmann da benim kadar meraklıydı. Ama benim kadar talihli değilmiş zavallı. Sizin de bildiğiniz gibi, 1945 yılında bir çokları kurtuluşu Güney Amerika'ya kaçmakta buldular. Ben kaldım. Hindelag'da piyano akortçuluğuna başladım. Kim arıyabilirdi beni? Kör bir akortçunun nasıl bir zararı olurdu insanlara?

— «Ama rastladığım diğer piyano akortçularından bir farkım vardı. Bir sürü patent vardı elimde. Bunlar bana hapsettiğimiz ilim adamları tarafından yaşama umudu karşılığı olarak verilmişti. Daha o zamanlar zengindim. Almanya, eski günlerdeki gibi, komünizme karşı yeni bir kampanya açınca, elimdeki vesikaların değeri, inanılmayacak bir şekilde yükseldi.

— «Tuhaf. Hattâ komik bile. Ben orada bekleyip son ana kadar Führer'e sadık kaldım ve aklımla alınamayacağı kadar zengin oldum. Berikiler ise postlarını kurtarmak için Güney Amerika'ya kaçtılar ve ellerinde sadece postları kaldı. Bu gerçekten hoşuma gitti benim.»

Yüksek sesle gülmeye başladı.

Meslek bilgilerini göz önünde tutan Love, «Bu adam gerçekten deli,» diye düşündü ve karar verdi. Ama bu gerçeğin kendine hiçbir faydası olmadı. Nasıl olmuştur da bir kâbusun yarı yoluna kadar gelmişti? Bu McGregor denen herif ne Allahın belâsıydı? Bu işe nasıl karışmıştı? Kendilerini buraya o getirmişti. Ağa tutulan balık kendileriye, onun da balıkçı olması gerekiyordu. Müfettişten tarafa döndü.

— «Bu işte senin rolün ne?» diye sordu. Düşüncelerinin derinliğinde ufacak bir ümit vardı. Belki onlardan tarafı tutar McGregor. Ama Love adamın yüzünü görünce, o ufacak ümit de dağıldı, gitti.

— «Bay Steyr'i uzun bir süredir tanırım. İş birliğimiz sa-
vaş yıllarına dayanır,» diye cevap verdi.

— «Savaş mı? Demek—?» Love sorusunu bitiremeden, McGregor cevabını verdi.

— «Evet, o zamanlar, Nazi'lerin hesabına çalışıyordum. Elbette. Neden olmasın? Seviyordum Nazileri. Güney Afrika'lıyım. Babam Almandı İngilizlerden nefreti öğrenerek büyüdü. Sonra daha nefret edilecek sürüyle yeni şeyler öğrendim.»

Stery, adamın sözünü kesti: «Dostumuz, çok alçak gönüllü olduğundan, belki de bütün yaptıklarını size anlatamıyacaktır. Onun yerine bu bilgiyi size ben vereyim.

«Vaktiyle Fransız ve İngiliz ajanlarının, paraşütle Fransa'ya inerinmez yakalanmalarını uyandırdığı tepkiyi hatırlarsınız. Adamlarımız, mukavemetçilerin radyo istasyonlarını ellerine geçirmişlerdi. Gönderilecek ajanların nereye inmeleri gerektiğini Londra'ya biz haber veriyor, sonra da yakalıyorduk inenleri... Gerçekten hoş bir şeydi. Bu başarıyı da arkadaşımızın maharetine borçluyuz. Bütün dinlemeleri verilen sinyalleri o alıp, haberleri bize iletliyordu. Tulon, Marsilya ve Liyon'daki radyo merkezleri elimdeydi. Bunun bir başarı olduğunu kabuledersiniz. Telsizlerin yerlerini bulunca, şifreleri çözmek mesele değildi zaten. Gerisi kolaydı. Donnar Harekâtı adını vermiştik ona Ne dersiniz Doktor?»

Steyr yeniden sarsılarak gülmeye başladı. Göbek adı: «Güleç Oğlan» olmalı, diye düşündü, Love. Kendi iş durumunun komik tarafını bir türlü göremiyordu.

— «Hiç olmazsa, bu dehanız benim Mexico City'ye götürdüğüm vericiyi bulamadı,» dedi Love.

— «Evet. Haklısınız.» McGregor'un yüzü bir an bulutlandı. «Ama Nassau'da yakanıza takılan bir çiçeğe verici yerleştirmesini becerdi. Sonra Kernau buldu kitabın içindeki vericiyi.»

— «Birinin bulması gerekiyordu da ondan. Söyleyin bana, gerçekte Müfettiş McGregor diye biri var mıydı. Yoksa baştan beri o siz miydiniz?»

McGregor: «Asıl müfettişin başına bir kaza geldi,» dedi.

— «Nerede?»

— «Kendisini Nassau'a götürecek gemiye binmek için, Tillbury'a giderken. Trafik kazası. Şoför kendisine çarpıp kaçtı.. Adamlarımızdan biri tabii. McGregor'un bütün evrakları üzerindeydi. Bütün mesele o vesikaların bana devrolmasından ibaretti: Bütün geçmişini biliyordum. Size şu kadarını açıklayayım, Dr. Love, uzun çalışmalar sonunda bir sonuca varabildik Amatör değiliz biz.»

— «Belki de. Peki ama ölümü hakkında gazetelerde hiçbir şey çıkmadı?»

— «Hayır. Cebinde, kızına hitaben yazılmış bir mektup vardı sadece. İngilterede bir rahibin karısı imiş kızı. Öldüğü zaman hiçbir şey yapılmasını istemiyordu. Yani gazetelere ilân

filân verilmesi gibi. Ayrıca yıllardır kalbinden rahatsız olduğunu, fakat bunu bir sır olarak sakladığını bildiriyordu. Kızı da babasının son isteğine uydu işte.»

— «Ama aslında bunlar sizin istediklerindi, değil mi?»

— «Hayır Mr. Steyr'in.»

— «Pekâlâ. O hamleyi kazandınız. Bundan sonra ne yapmağa niyetlisiniz?»

Gevezeliğe devam ediyordu. Ne demişti, Churchill? Dır—dır etmek savaşmaktan çok daha iyidir.

— «Bu, size bağlı,» dedi Steyr. «Sizi kimin gönderdiğini öğrenmek istiyoruz. Ayrıca bu konuda bildikleriniz nelerdir?»

Love: «Aman Alahım gene mi?» dedi. «Ne zaman, beni buraya kimsenin göndermediği girecek kafanıza? Sadece bir turistim ben.»

— «Peki, madem turistsiniz, nasıl oldu da, İsrail ajanı vurulduğu zaman onunla beraberiniz? Sonra başka bir ajan hesabına gizli bir radyoyu götürmeyi nasıl kabul ettiniz? Ayrıca buraya da üçüncü bir ajanla birlikte geldiniz. Bizim eskiden beri kullandığımız bir söz vardır, Doktor: Tesadüfün birine inanılır, ikincisi şüphe uyandırır, üçüncüsü ise imkânsızdır. Belki gerçeği söylüyorsunuz, belki değil. Ama mademki davranışınızda ısrar ediyorsunuz, evvelâ kızı biraz sorguya çekelim. Onu bir deneyelim evvelâ.»

— «Zor denersiniz,» diyen Love'ı, McGregor eliyle bir kenara itince, Doktor elinin dış kısmını olanca kuvvetiyle adamın göğsüne indirdi. McGregor iki büklüm halının üzerine yığıldı, kıvrınmaya başladı.

Steyr yumuşak bir hareketle geri sıçradı. Şimşek gibi elini iç cebine sokup çıkardı. Bir Mauser otomatik vardı şimdi elinde.

— «İkiniz de kimildamayın yerinizden» diye emretti. «Bir milim bile kimildamayın.»

Yavaş yavaş geri geri gidiyordu. Masanın kenarını tutmak isteyen elini bir anten gibi yana uzatmıştı. Her halde masanın üzerinde bir alârm zili vardı. Love: «ona basıp mürettebatı içeri doldurursa, halimiz harap,» diye düşündü.

Vakit geçirmek için sordu: «Kime hitap ediyorsun?...»

Steyr: «Sana,» dedi. Durup sestem tarafa döndü. Vücudunun gerildiği belliydi. Eli hâlâ arkasında, boş gözleri, sesin geldiği tarafa dönük bekliyordu.

Shamara elinde başka bir şey olmadığı için çantasını Steyr'e

fırlattı. Çanta adamın omuzuna çarpıp açıldı.

Love yere daldığı zaman, namludan çıkan kurşun arkasındaki ahşap duvara saplandı.

— «Zorbalık, size hiç bir şey sağlamaz, Dr. Love. Yaptıklarınızın hiç faydası yok. Ben, sizi daha zeki bir insan sanırdım.»

Love kapıdan tarafa seyirtti. Elini tokmağa götürdüğü zaman, ensesine bıçak saplanmış gibi yanına duydu. Asırlardır efendilerini korumak için yetiştirilmiş Siyam kedisi, sırtına atlamıştı. Tırnakları etini yırtıyordu. Gözleri kızgınlıktan kızıla dönmüş hayvanın, gırtlığından acayip hızırlılar çıkmağa başlamıştı. Love sağ elini kaldırdığı zaman kedi tırnaklarını daha da gömdü etine. Love hayvanı çekip atmaya çalışsa, kendi etini de koparması gerekiyordu. Bir iskemlenin arkasını siper alarak kedinin ön ayaklarını yavaşça tutup onları iki yana açarak ensesini tırnaklardan kurtardı. hayvanı ensesinden tuttuğu gibi halının üzerine fırlattı.

Oysa kedi, Love'ın dikkatini kendi üzerine çekmesini becermiş, böylece efendisine gereken zamanı kazandırmıştı. Love duvarların kalınlığına rağmen, bir yerlerden gelen zil seslerini duydu. Adam, alarm işareti vermeyi becermişti.

Love cebinden çıkardığı mendili ensesine bastırdıktan sonra, Shamara'dan tarafa döndü, omuzlarını silketti. Menevişli, mavi namlunun ağzı genç kadının karnına çevrilmişti şimdi.

Steyr: Yeniden kımıldayayım demeyin,» dedi. «Kalın kaldığınız yerde» Sonra elini uzatarak ışıkları söndürdü.

— «İnsan kör olduğu zaman, aydınlık, karanlık, gece gündüz hiçbir şey farketmez. Yirmi küsur yıldan beri karanlıklar içinde yaşıyorum. Benim için karanlık hiç şaşırtıcı bir şey değil. Ama kımıldanacak olursanız, sesin geldiği tarafa ateş ederim. Evvelâ, kesiğenden, sonra karnından ve gırtlığından vururum seni. Dr. Love. Uzun sürer adamın ölmesi bu şekilde.»

— «Bu şekilde adamın ölmesi uzun sürer» diye Shamara takrarladı. «Yıllarca evvel. Majdanek tecrit kampında bu sözleri Almanca söyledin, hatırlıyorum. Tutuklular nakledilecekleri zaman, Majdanek'e gideceklerin evraklarında «M» harfi, Auschwitz'e gideceklerde de, «A» harfi vardı. Her ikisinin de anlamı Gaz Odasıydı.»

— «Elbette, dedi Steyr. «Daha evvel ırkdaşlarınızla uğraştığımı söylemiştim. Belki içlerinde tanıdıkların da vardır.»

Shamara, kupkuru bir sesle: «Annem, kız kardeşim ve babam vardı» dedi.

— «Demek bu arada seni ıskaladık. O kadar kalabalığın için de bir kişinin önemi olmaz.»

Love, «Zamanında bir kişi, gerektiğinde de önemli olur» diye düşündü. Sonra nefesini tutarak Steyr'den tarafa bir adım attı.

— «Ayakkabılarınızın gıcirtısını duyuyorum, Doktor. Olduğunuz yerde kalın. O kadar çok insanın, o kadar değişik şekiller de ölümünü seyrettim ki. Canlı canlı yanırlarını, soğuktan donmalarını seyrettim. Enselerine, hayalarına, göbeklerine kurşun sıkılanları bilirim. Hatta elektrik cereyanı ile ölenleri bile gördüm.

— «Ama artık insanların ölüşlerini göremiyorum. Sadece hissediyorum. İkincizin de ölmesini duyup hissedebilirim. Terinizdeki kokuyu duyarım ve bu bana büyük zevk verir. Bu da karanlıkta yaşadığım yılların bir mükâfatıdır benim için.»

— «Gerçekten delisiniz siz.»

— «Deha da, deliliğin bir yönü değil midir?»

Love: «Farzedin ki, beni buraya kimin yolladığını söyle-dim,» dedi. Adamı biraz sevindirip vakit kazanmak istiyordu. Vakit olduğu sürece hayat da vardı. Hayat olduğu sürece de ümit mevcuttur. Fazla olmasa bile biraz ümit var.

— «Farzedin ki, her şeyi söyledim. O zaman siz bana neler anlatacaksınız?»

— «Neleri bilmek istiyorsunuz, Doktor?» diye Steyr sordu. «Bu hiç beklenmedik bir şekilde aniden oldu. Hâlbuki biraz daha direneceğinizi sanıyordum.»

-- «Beni kimin gönderdiğini neden bu kadar merak ediyorsunuz?»

Steyr sağ elini kaldırarak körler için yapılmış saatinin kadrana dokundu.

— «Saat şimdi, Batı saat ayarına göre, on buçuk. Tam yirmi dört saat sonra üç eski denizaltıdan bir haber alacağım. O zaman Atlantikte, Güney Amerika sahillerinde, birbirlerinden yüzlerce mil uzaklıkta olduklarını anlamış olacağım.

«O sinyalleri aldığım zaman radyo operatörüm cevap verecek onlara. Ne olduğunu sadece ben biliyorum. Bunları verdiğim zaman eski denizaltıda, atomik bir takım patlamalar olacak. Bulundukları yerler daha önce matematikçiler tarafından

hesap edildi ve uzmanlar tarafından kontrol edildi. Birinci, ikinci üçüncü patlamalar birbirini izleyecek. Korkunç bir tepki çıkacak ortaya.»

— «Nasıl?»

— «Şöyle: Sizin bilip bilmediğinizden haberim yok ama Doktor, Amerikanın İngilterenin ve bir çok Avrupa ülkelerinin iklimleri Golf Stream'e akıntılarına bağlıdır. Denizaltıların belirli uzaklıkta ve derinlikte olmaları sebebi ile bu patlamalar, akıntının yolunu değiştirecek. Yani aksi tarafa akmaya başlayacaklar. Tam aksi istikâmet olmasa bile, hemen hemen buna yakın olacak ki, isteneni de bu zaten.

«Bunun üzerine, Güney Amerikanın Doğu kıyılarında korkunç bir met dalgası olacak. Bahar ve yaz, Amerika ile İngiltereye gelmekte gecikecek. Daha doğrusu hiç gelmeyecek. Gelecek kış, yaz olmadan, hasat elde etmeden, halk başına ne geldiğini anlamıyacak.»

— «Belki de ama,» dedi Love, «O patlamalardan haberleri olacak.»

— «Ne farkeder? Biz etrafa bir denizaltı volkanının indifa ettiği masalını yayacağız. Ona inanmazlarsa, bu işin, Ruslar, Çinliler hatta Fransızlar tarafından yapıldığını sanacaklar.

— «Tabii itham edilen memleket bu işi yapmadığını ileri sürüp inkâr edecek. İnkârlar ne derece sıklaşırsa, dünya kamu oyunun şüphesi de o nisbette artacak. Gazeteler, kaybedilen mahsullerden, kötü havalardan, mahvolan hasatlardan, berbat olan yaz tatillerinden bahsedecekler. Amerika ve İngilterenin iklimi altüst olup görülmemiş kışlar başlayacak. İki memleketin havası da Greenland'dakinden daha soğuk olacak. İnsanların nefesleri donacak, gırtlaklarında. Su boruları patlayacak, lâğımlar pıhtılaşacak, nehirler boydan boya donacak. Ve gelecek bahar işler daha da kötü olacak.

— «Rusların, Kuzey Korede yıllardan beri denedikleri ama başarıya ulaşamadıkları deneylerini biz gerçekleştireceğiz. Kuzey Amerikanın İngiltere'nin Fransanın Doğu kıyılarının ve İspanyanın bir kısmının iklimi aklın alamıyacağı kadar değişecek. Hem de ebediyen.

«Bir kaç yıl içinde tamamen donmasalar bile, çorak ve terk edilmiş topraklar haline gelecek buraları. Hiç bir mahsul elde edilemeyecek. Şehirler boşalacak, halk toplu halde göçmeye başlayacak.»

Love, adamı konuşturmak istiyordu. «Neden?» diye sordu. Gözleri karanlığa alışmaya başlamıştı. Bir iskemlenin kontürlerini, Steyr'i ve masayı görebiliyordu artık. «Sizin ne istifadeniz olacak bundan?»

— «Söyleyeyim, Doktor. Cinsel arzulardan sonra insanı en fazla tatmin edebilecek bir duygunun gerçekleşmesi — İntikam yani. Ben her zaman, sizin beni şimdi gördüğünüz gibi bir kişi değildim. Yani kör ve kuşkulu. Kudretli bir insandım ben. Verdiğim emirler yüz binlerce kişiyi etkilerdi. Hatta sonunda milyonlarca insanın kaderi ağzımdan çıkacak kelimelere bağlı oldu. Savaş, altı ay daha devam etseydi, kudretim Anibalın ve Büyük İskenderinkinden fazla olacaktı. Ama İngiliz ve Amerikalıların ilerlemesi işlerimi engelledi. Beni kör eden ve dostum Heydrich'i Çekoslovakya'da öldüren bodba da İngiliz yapısıydı. Amerikalıların da parmağı vardı o işte. Onlardan nefret etmekten başka ne yapabilirim?»

«Zaferin tam sınırına gelmişken durdurdular beni —ve elimde kalanları da mahvettiler. Yeni bir isim almak zorunda kaldım. Evet, paramla yatırım yapabiliyordum ama, adımlı kullanmama imkân yoktu. Steyr kendi adım değil bildiğiniz gibi. Daima geri plânda kaldım. Daima karanlıklar dünyasında yaşadım. Kimsenin beni tanımaması için elimden gelen her şeyi yaptım.»

«St. Tropez'den demir alıp Antil adalarına gittiğim zaman kimse beni rahatsız etmedi ama, İngiliz veya Amerikan karasularına girseydim işler başka türlü olabilirdi. Kendimi emniyette hissedemezdim orada. Zaten hiç bir yerde emniyette hissetmiyorum kendimi. Bu yüzden Anglo—Saksonlara unutamıyacakları bir ders vermeye karar verdim. Bu akıntıların yönünü değiştirmeyi aslında bizim Kurmaylarımız ve İlim adamlarımız plânlamışlardı. Her şeyin denemesi yapılmıştı. Eski, emekliye ayrılmış, ilim adamları ile konuştum, onlara bir takım burslar verdim, yardımlarda bulundum değişik üniversitelere ve onlar da bana ne yapmam gerektiğini açıkladılar. Yani şimdi yapmak üzere olduğum şeyi.»

Love, adamın ağzının iki yanındaki köpükleri sördü. Steyr şu anda Kuzey Amerika sahillerinde bir yatın salonunda değil, sanki Münih veya Nürenberg'in bir biraханesinde konuşuyordu. Hatıraların zinciri birbirini kovalıyor ve o ancak beyniyle dinleyicilerini görebiliyordu. Deli olduğuna hiç şüphe yoktu

Aynı zamanda son derece tehlikeli bir adamdı da.

— «Peki, kimler var o denizaltılarının içinde?»

— «Artık bilip bilmenizin bir önemi yok. Bir kaç saate kadar onlar da sizler gibi ölmüş olacaklar. Kaçan adamlar var içlerinde, Führer'in yanında kalacakları yerde postları kurtarmak için kaçan kimseler. Evvelâ Arjantine, oradan Bolivya'ya ve Paraguay'a, sonunda da küçük bir Cumhuriyete sığındılar. Adamların orada buldular kendilerini.

«Hayat bazen gerçekten müstehzi oluyor. Doktor. Bu adamlar kendi ölümlerine, yalancı vaadlerle gidiyorlar. Tıpkı geçmiş çağlardan yalan sözlerle birçok insanı ölüme yolladıkları gibi. İncilde şöyle der yanılmıyorsam: Hayatlarını kurtaranlar onu kaybedecektir.»

— «Nasıl kandırdınız onları?» diye Shamara, karanlığın içinden sordu.

— «Bilmek istiyorsunuz demek? Elbette. Vatanseverlik duyularından istifade ettim. Alman gururlarından yararlandım. Yardımcılarım, Batı Alman donanmasına ait bir gemiyle onların bulundukları yere gittiler. Yanlarında sahte olarak düzenlenmiş ama onları iknaa yeterli vesikalar vardı. Herşey mükemmel şekilde düzenlenmişti doğrusu.

«Bizler de sahte evrak tanzim etmekte ustaydık. Tıpkı sizlerin Baker sokağında S.O.S.'ler ve New York'un 42 nci sokağında O.S.S. ler için düzenlediğiniz evraklar gibi. Hatta bazı bakımlardan, daha da ileriydik sizlerden.

«O vesikalarda, ailelerini yirmi yıldır görmemiş ihtiyarlara denizaltında yapılacak ilmi bir araştırmaya katıldıkları takdirde salimen vatanlarına dönecekleri vaadediliyordu. Tecrübe deniz suyundan yiyecek elde etmek konusundaydı.

«Aslında deniz suyundan yiyecek filân elde etmek istediğim yok, Doktor. Benim, denizden istediği mintikam sadece. Yemeklerin en tatlısıdır bu!»

«Yani en imkânsız olanı istiyorsunuz,» dedi Love. «Başaramazsınız bunu. Siz delişiniz. Aslında bir akıl hastahanesinde olmanız lâzım.»

— «Sizinle Sokratvari bir konuşmaya girmek niyetinde değilim, Dr. Love.»

— «Size son bir sorum daha var, Mr. Steyr. Son ve ufakık bir soru.»

— «Nedir o?»

Sesinde bir sabırsızlık vardı. Kendi konuşması, onu öylesine tatmin etmişti ki, alnı terlemeye, kafası bir nabız gibi atmaya başlamıştı..

— «Nedir o?» diye tekrar etti.

— «O radyo sinyallerini sadece siz biliyorsunuz, değil mi?»

— «Elbette. Her zaferin sırrı işleri gizlice idare etmeye bağlıdır. Hikâyenin tamamını kimseye söylemiyeceksin. Etrafındakilere sadece yapabilecekleri kadarını anlatmak kâfidir.

— «Evet, Doktor. Ben kendi hikâyemi size anlattım. Şimdi sıra sizde. Kim yolladı sizi buraya ve kimin hesabına çalışıyorsunuz?»

— «Hiç kimse,» dedi Love, «Hiç kimse yollamadı beni buraya.»

Odaya birden bir sessizlik doldu. Love ikinci defa duydu uzakta çalan zili.

Steyr, yavaşça: «Demek benimle alay etmek istiyorsunuz, Doktor? dedi.

— «Ama ben sizinle daha fazla alay edebilirim.»

Love bir çekmecenin açılıp kapandığını duydu:

Steyr devam etti. «Burada çok orijinal bir kamçım var, Doktor. Bunun çisini Julius Streicher kullanırdı sık sık. Çok nadir bulunan bir eşyadır bu. Gergedan sinirlerinden yapılmış. Şakanın bazen çok can yakıcı olduğunu bilmeniz gerekir. Doktor.»

Çifte gibi patladı kamçı. Love yanağının yakınında evvelâ derin bir rüzgâr, sonra korkunç bir yanma duymaya başladı. İnledi.

— «Gülmenizi iştiriyorum, Doktor. Ama güldürmesini bilirim sizi. Şimdi bir de öbür tarafınızı deneyeyim.»

Love yerden gelen bir ses işitti. McGregor ayağa kalkmaya çabalıyordu.

— «Evet,» dedi Steyr yeniden, «Kimin hesabına çalışıyorsunuz?»

Love: «Allah aşkına sormayın artık bunu» dedi.

Steyr, koltuğunun yanındaki düğmeye bastı. Açılan kapılardan odaya, koridorun ışığı doldu. Sonra salona üç adam girdi. İkisinin elinde birer kamçı, üçüncünün elinde ise bir Mauser otomatik vardı. Kapılar adamların ardından kapandı. Love yerde kendisinden bir metre ilerde ona doğru sürünen McGregor'u gördü. Shamara duvara doğru gerilemişti. Steyr, deri koltuğun yanında elinde bir kamçıyla durmaktaydı. Love bütün bunları

bir anlık aydınlıkta gördü. Sonra yeniden karanlığa gömüldü kapıların kapanmasıyla.

Steyr: Ufak bir oyun oynayacağız, Doktor, dedi. «Bir zamanlar bunu daha genç kişilerle Dachau'da oynardık. Sizi görmüyorum ama, nefes aldığınızı duyuyorum. Dostlarınız gözlerinde de, gece gözlükleri var. İyi göremiyorlar ama, sizden daha iyi görüyorlar. Ben ıskalarsam, onlar hedefi bulurlar.»

Kırbaç yeniden şakladı. Love, Shamara'nın sesini işitti. Nefesini tutup bir adım atıktan sonra olanca gücüyle bir tekme savurdu. Ayakkabısının burnu, yumuşak bir şeye çarpmıştı. Mc Gregor'un yeniden inleyişi geldi kulaklarına. Omuzu üzerinde şaklayan kırbaç, kızdırılmış bir demir gibi elinin üzerine yapıştı.

Etrafında kırbaçlar şaklıyordu aralıksız. Dıpdırı bir kâbusun ortasına düşmüştü. Boynuna inen bir kırbaçtan kurtulmak için elini boğazına götürdüğü zaman, sol eli bir toplu iğne başına değdi. Acı, anılarını bir kitap sayfası gibi gerisingeri döndürmeye başladı.

Senyora Alcantara küçük çiçeği istemişti kendisinden. Çiçeği vermiş ama iğnesini yakasında alıkoymuştu. Nasıl istifade edebildi bu iğneden şimdi? Bir an Steyr'li kendisini esir alan adam değil de bir hasta gibi gördü. Verilecek şifreyi Steyr bildiğine göre, onu saf dışı etmek bu met dalgasını geciktirmek demek olacaktı.

Kafası hatırlamadığı bir sürü ismi ararken bir yandan da Love kırbaç darbelerinden korunmaya çalışıyordu. Birden iğne hatırına bir şey getirdi. İğne ile tedavi usulü. Eski Çinlilerin sinir merkezlerine batırılan iğneleri romatizmayı, baş ağrısını geçirip acıyı hafiflettiği gibi, usta ellerle aynı şekilde, insana dayanılmaz acılar da verebilirdi.

Yang Meridiyenini bulursa iş tamam demektir. Sol şakaktan geçen sinir merkezine bir iğne batırılacak olursa hasta bir anda korkunç bir baş ağrısı ile bayılırdı ve yine iğne ile ayıltılana kadar koma halinde kalırdı.

İyi ama bu karanlıkta Steyr'in altında o noktayı bulabilir miydi?

Steyr: «Bekliyorum,» dedi. Sesi, Love'ın düşüncelerini dağıtmıştı birden. «Gülmenizi işitemiyorum, Dr. Love. Hoşunuza gitmiştir herhalde oyunumuz?» Kamçı, yeniden kırılan bir dal gibi ses çıkardı.

Steyr'in sesi Love'a onun nerede olduğunu bildirmişti. Love, iğne parmaklarının arasında, adamdan tarafa seyirtti. Yeniden bir kamçı şakladı. Shamara'nın çığlığı doldurdu odayı. Steyr bağırdı: «Dostunuza bir isabet kaydettik. Neden gülmüyorsunuz Dr. Love? Sesinizi duyamıyorum.»

— «Yanımdayım rezil,» dedi Love, sonra Steyr'in kolunu yaladı. İğneyi sokacağı yeri biliyordu. Onu batırır batırmaz, dört ayak üzerinde yere kapaklandı, elindeki iğneyi yana fırlattı.

Steyr'in çığlığı birden salonu doldurdu: «**Mein Gott!** Ahhhh!»

Love: «Işıklar,» diye bağırdı. «Çabuk ışıkları yakın. Doktorum ben, kriz geldi.»

Steyr masanın üzerine yığılınca kırılan camın şangırtısı duyuldu. Aynı anda da ışıklar yandı Adam beyaz halının üzerinde dökülen Campari ve Dubonnet şişeleri arasında kıvranıp duruyordu. Gözlükleri düşmüş, yumruklarını göz boşluklarına kapamıştı. Dayanılmaz ağrıyı oradan iteleyerek çıkarmak istiyordu sanki.

Korkudan rengi solmuş muhafızlar Steyr'in etrafını aldılar. Ne olmuştu birdenbire? Kamçıları iniverdi yere.

Love, Shamara'ya döndü: «Yaralı mısın?»

— «Bir şeyim yok. Sadece koluma isabet etti kamçı.»

McGregor inleyerek doğruldu, bir iskemleye tutunarak kalktı. Love onun yakasına yapışarak iyice ayağa kaldırdı: «Şimdi beni dinle,» dedi, «Bu herif ölüyor.»

— «Ne yaptın ona?» diye McGregor boğuk bir sesle sordu.

— «Hiç, bir şey yapmadım. Ama ölüyor işte. Vakti zamanı gelmiş.»

— «Olamaz.»

— «Ne demek olamaz? Ben doktorum. Eceli gelenin halini bilirim.»

McGregor: «Madem doktorsun, tedavi et onu,» diye emir verdi, sonra başı ile silâh tutan adama işaret verdi. Gemici, Mauser'i, Love'ın göbeğine dayayıverdi.

Love: «Çek şunu lütfen karnımdan,» dedi. «Böyle ikna usullerinin modası geçti. Steyr'in iyileşmesini istiyorsunuz tabii...»

Adam emir almak için Mc Gregor'a baktı. O başıyla ona silâhını çekmesini bildirdi.

Mc Gregor: «Ne tavsiye ediyorsunuz, Doktor? » diye sordu.

— «Hiç bir şey. Ben tavsiye için tutulmuş değilim. Onun ölmesi veya yaşaması, benim için hiç önemli değil. Ben sadece bir hekim olarak fikrimi söyledim.»

Elini cebine sokup bir paket sigara çıkardı. Bir tane Shama-ra'ya verdi, sigaraları yaktıktan sonra kibriti halının üzerine attı.

— «Sonra fena olur senin için.»

— «Senin için olacağı kadar değil.. Ne oldu met cezir denemeniz? O beceremedikten sonra senin elinden hiç bir şey gelmez.»

McGregor, yutkundu: «Bırak bu lâfları, Doktor. Onu tedavi etmezsen, hem senin, hem de kız hakkında fena olur, Dr. Love.»

— «Neyle? Nasıl tedavi edeyim onu? Ne ilaç, ne de âlet var yanımda. Büyücü değilim ben. Sadece ölmek üzere olduğunu söylüyorum. Onu karaya çıkarırsanız belki kurtulur.»

— «İmkânı yok bunun!»

— «İmkânı yoksa o zaman ölüp gider. Onu kurtarmayı gerçekten istiyorsan başka bir doktor getir buraya.»

— «Nasıl?»

Love: «Hem fazla, hem de lüzumsuz sual soruyorsun,» dedi. «Bütün kozlar elinde. Beni buraya kandırıp getirdin. Neden başka bir doktoru da âletleri ile kandırıp getirmiyorsun?»

McGregor adamlardan biriyle Almanca konuştu. Muhafız bir dolabı açarak küçük bir defteri McGregor'a uzattı. Beriki dahilli telefonu aldı eline: «Kaptan,» dedi, «Tam olarak neredeyiz? Bay Steyr bilmek istiyor.»

— «Kaliforniya sahillerindeyiz efendim,» dedi bir ses. «Los Angeles'in biraz kuzeyinde.»

— «Teşekkür ederim.» Ahizeyi yerine koyup defteri açtı.

— «Ziyaretçi defteri mi?»

— «Onun gibi bir şey. Güney Amerikadan kuzeye çıkan eski meslektaşlarımızı nerede bulacağımız yazılı içinde. Birkaç tane var arıyacağımıza ama, şimdi değil. Hele birkaç saat, yahut bütün gün beklileyelim. Bay Steyr belki biraz iyileşme alâmeti gösterir. Çünkü koyduğunuz teşhise şahsen inanmıyorum, Doktor?» Love adama baktı. McGregor: «Aklınıza firar fikirleri gelmemesi için, kızla beraber bir yere kapıyalım sizi. Orada bol bol düşünürsünüz.»

Bunu derdemez, olanca kuvvetiyle Love'un midesine bir yumruk attı. Love beklemiyordu bunu. İki büküm oluverdi. Ense köküne de bir darbe daha yiyince her şey kararverdi.

ONUNCU BÖLÜM

**101 Numaralı Otoyolu, Oregon, USA; Whitehall, Londra;
Oregon sahili; Delgueda Cumhuriyeti**

Kronenbourg yavaş sürüyordu arabasını. Bir sürü düşünce vardı kafasında. Hatta Mustang spor arabasının homurtusu bile bugün tatmin etmiyordu kendisini.

101 numaralı yoldan Waldport'a doğru gidiyordu. Çevre bodur çamlarla kaplıydı. Bugün hiçbir şeye dikkat edecek hali yoktu. Kafasındaki ölüm fikri, başka ne varsa silip süpürmüştü zihninden.

Şehrin dışında şöyle bir levha vardı: «Waldport. Nüfus: 777. Dikkatli sürün.» Koca, koca bir sürü ilânın önünden daha geçti.

Eskiden sık, sık insan ne kadar ömrü kaldığını bilse, acaba ne hissederdii? diye düşünürdü. Şimdi o hissi gayet iyi biliyordu. Aklın alamıyacağı bir inançsızlık gibi geliyordu bu ona.

Kıyıda tek katlı evler sıralıydı yanyana. Ve kesif bir sis vardı denizin üzerinde. Yol kenarında yine bir sürü ilânlar vardı. Aslan Klübü, Ticaret Odası, Amerikan Klübü, Eski Muharipler.

Son ilâna, elinde olmadan gülümsedi. Dikiz aynasından, artık kırışmış olan yüzüne, seyrelmiş saçlarına, çıkık elmacık kemiklerine bir göz attı. Evet, eski bir muharipti. Ama, yanlış safta dövülmüş bir eski muharip.

Doktorun dediğine göre, sadece birkaç haftalık ömrü kalmıştı. Elinde kalan zaman, aklın alamıyacağı kadar kısaydı.

Sis yolun üzerine de çökmeye başlamıştı. Yarım ay gökyüzüne asılıp kalmıştı. Dalgalar dinmişti günün bu saatinde. Yalnız hissediyordu kendini. Motorun gürültüsü ve kadran tablasında yanan yeşil, yegâne ışık arkadaşındı; şu anda. Tıpkı sahilden toplanan tahta parçaları gibi, o da, hayatını Güney Amerikadan toparlayıp buraya getirmiş ve bir şişenin üzerinde gör-

düğü, Kronenbourg adını almıştı. Pasaportunda bu ad yazılıydı ama, o kendi ismi değildi.

Arabayı, motclinin bulunduğu yola saptırıp, karısına haber vermek için farları iki defa yaktı. Sonra motoru durdurdu. Bir anda yalnızlık sardı her yanını. Sadece denizin hisırtısı duyuluyordu şimdi. Kontak anahtarını cebine atıp, arabadan indi. İçeri girdiği zaman burnuna pamuk yağı, kahve ve yağda kızarmış domuz eti kokusu geldi.

Yardımcısı Johnson'u, dirsekleri dizlerine dayalı, çenesi avuçlarının içinde televizyon seyrediyordu.

Kronenbourg'un ağzı ise kupkuruydu. Canı içki içmek istediği halde, içinde yine de bir isteksizlik vardı. Gırtlığında ki hücrülerin deliller gibi çoğaldığını hissediyordu sanki. Bunlar öylesine şişecek, boğazı öylesine daralacaktı ki, değil bir lokma yutmak, su bile zor geçecekti aradan.

Elleri, ucuz kartpostalların durduğu çekmeceye gitti. Bir sigara istiyordu canı. Ama hayır. Sigara gerekeni yapmış, mahvetmişti kendisini. En iyisi, yaşlı doktor Henderson'a telefon etmekti. Televizyon başındaki adamına:

- «Bayan Kronenbourg evde mi?» diye sordu.
- «Hayır. Portland'a gitti. Dokuzda dönecekti.»
- «Motelde kimse var mı?»
- «Hayır. Kimse yok.»

Kronenbourg, sise rağmen dışarıda kırmızı neon ışıkları ile yazılmış, Robin Hood Motel - Bedava Kahve - Bedava TV - Her Odada Banyo» yazısını gördü. Vaziyeti oraya geldiği günden daha iyiydi. Hiç olmazsa çocuklarına bırakacak bir şeyi vardı. Ölene kadar hastalığını bilmemeleri gerekiyordu.

Peki, ya terkettiği hayatı? Ya öbür karısı? Öbür oğulları? Arkasında bıraktığı eski dünyadaki hayat?

Gerçekten iki hayat yaşamıştı. Biri, eski dünyada kalan hayatı, biri de kimsenin kendisini tanımadığı bu dünyadaki hayatı. Masada ne yaptığını hiç kimse bilmiyordu burada.

Almanya'ya, memleketine gidebilirdi. Peki, karısı Maria'ya ne diyecekti? İş seyahatine çıktığını söylerdi. Ama hayır. Hayatı boyunca sayısız yalan söylemiş, sayısız insanın mutsuzluğuna sebep olmuştu. Yalana yer yoktu artık hayatında.

En iyisi, hiçbir şey yapmamak, oturup sonunun gelmesini

beklemekti. Almanya'dan kaçuktan sonra, son meteliğine kadar harcıyıp Rio'ya gitmiş, orada bir Almanın işlettiği elektrik fabrikasında yıllarca çalışıp para biriktirmişti. Yahudi korkusu bir kâbus gibi hep üzerindeydi. Sonra, Meksika üzerinden, Birleşik Amerika'ya gelmişti. Ve burada yepyeni bir hayat kurmuştu kendine.

Tam korkuları yatırmaya başladığı zaman bu menhus hastalığa yakalanmıştı. Sonra da Seattle'daki muayene ve teşhise.

Kapının önünden çalan zili kendisini silkeleyip uyandırdı. Kapıda, perdesiz, başında gözleminin üzerine inmiş bir şapka olan, uzun boylu bir adam duruyordu.

— «Aşık mısınız?» diye sordu, İngilizce. Yabancı olduğu belliydi.

— «Elbette,» dedi Kronenbourg. «Ne emrediyorsunuz?»

— «Arkadaşım! Ben, belki bize yardım edebilirsiniz diye düşündük.»

— «Nasıl?» dedi Kronenbourg hiç heyecanlanmadan.

Adam arkasına dönerek başıyla bir işaret yaptı. İkinci biri belirdi kapının önünde. Daha uzun boyluydu ikincisi. Yağmur yağmadığı halde yüzleri ıslaktı.

— «Biz yattan geliyoruz,» dedi ikinci adam. Patronun nöbeti tuttu. Dün gecedan beri rahatsız. Belki bize bir doktor tavsiye edebileceğinizi düşündük. Çok acele bir doktor lazım.»

Kronenbourg: «Burada doktor yok,» dedi. Yattaki hastaya acımişti ama, Doktor Henderson'a bu gece kendisinin ihtiyacı vardı.

— «Bir doktor olmalı buralarda herhalde?»

— «Var ama, şimdi şehirde değil.»

— «Telefon rehberine bakabilir miyim?»

— «Elbette.»

Adam rehberin sarı sayfalarını karıştırdı: «Biri var işte. Dr. Henderson.»

Kronenbourg: «O şehirde değil,» dedi. Çok çabuk söylemişti bunu. «Dedim ya!»

Adamlar bakiştılar.

— «Bir telefon edelim. Belki bir asistanı vardır.»

— «Belki de yoktur,» dedi Kronenbourg. «Çünkü tanıyorum onu.»

Birinci adam ısınmak ister gibi ellerini oğuşturdu:

— «İlcecek bir şey var mı burada?»

— «Elbette. Ne istiyorsunuz?»

— «İki Rom ve Koka Kola.»

Kronenbourg içkileri hazırladı: «Yemek de ister misiniz?»

— «Hayır. Sadece bir doktor istiyoruz. Buranın Robin Hood Motelinin sahibi siz misiniz?»

— «Evet. Neden sordunuz?»

— «Sizinle arka odada özel olarak konuşabiliriz miyiz?»

— «Elbette. Yalnız hesabı görün evvelâ. Bir buçuk dolar.»

Adamın deri bir cüzdanından iki dolar çıkarıp verdi. Üstünü almadı paranın. Birlikte arka odaya geçtiler.

Kronenbourg: «Ne istiyorsunuz?» diye sordu.

Birinci adam cüzdanından bir resim çıkartıp gösterdi. Siyah üniformalı bir gençti resimdeki. Kucağında da bir kedi vardı. Sankin bir sesle: «Hiç evvelce gördünüz mü bu resmi?»

Kronenbourg: «Asla,» dedi. Sesini titretmemeye uğraşıyordu.

— «Peki, ya bunu?»

Bu seferki iri göğüslü bir kadının resmiydi. Yanında deri pantolonlu bir çocuk vardı kadının. İlk karısı Magda ile oğlu Klaus. Ulu Tanrım, nereden bulmuşlardı bunu?

— «Hayır. Bunu da görmedim.»

— «Peki, ya bunu?»

Bu sefer Ernest'in resmiydi karşısındaki. Üstelik kendi çekmişti onu. Gayet iyi hatırlıyordu. Konuşacak cesareti bulamıyordu kendinde. İlk adam:

— «Siz Berger'siniz, değil mi?» dedi.

Kronenbourg, kanatıncaya kadar dudağını ısırıdı: «Siz kimsiniz?» dedi cılız bir sesle. Yıllardır hep korkuyla beklemişti bu anı. İntikam saati çalmıştı demek.

— «Sizi yıllarca öncesinden tanıyan dostlar,» dedi uzun boylusu. «Şimdi yardım edecek misiniz bize?»

— «Nasıl edeyim? Nereden geldiniz? Polis misiniz? Kimsiniz siz?»

— Polis filân değiliz. Yattan geldiğimizi söyledim. Patronumuz hasta. Ona bir doktor bulmamız gerekiyor. Yardım etmezseniz arabanızla şehre inip Muhaceret Dairesi mensuplarıyla konuşmamız gerekecek. Bakalım, geçmişî sizin gibi eski bir Nazi hakkında ilgililer ne düşünecekler?»

— «Ben sizleri hayatımda görmedim. Neden yapıyorsunuz bunu?»

— «Özel hiçbir sebep yok. Tesadüfen burada olduğumuz için. Sahil boyundaki bütün eski Nazilerin, yeni adları, adresleri, meslekleri olan bir liste var elimizde. En yakın sizsiniz. Bir doktora ihtiyacımız var.»

— «Beş dakika müsade size. Başka birini bulun.»

— «Bekleyin burada. Elimden geleni yapacağım.»

Kapıya doğru yürüdü. İçeri girip telefonu açtı. Ancak ikinci telefon edişinde cevap verdi doktor.

— «Hemen buraya gelebilir misiniz. Doktor. Çok acele bir iş var.»

— «Hemen geliyorum. Ne oldu?»

— «Geline anlatırın. Motelde biri var. Fazla konuşamıyacağım. Dışarda bekliyeceğim sizi. Ne olduğunu geldinizde anlatırım.»

Doktor telefonu kapadıktan sonra Kronenbourg bir süre dışarı baktı. Yirmi yıldır burada yaşıyor ve her yönüyle seviyordu bu hayatı. İçini çekti. Televizyondaki son haydut da ölmüştü. Adamı Johnson makinciyi kapadı «Yapacak bir işim var mı?» diye sordu.

— «Hayır. Gidebilirsin.» Kronenbourg onun orada olduğunu unutmuştu bile. «Misafirlerim var.»

— «Pekâlâ.»

Kronenbourg oturup Henderson'un arabasını beklemeye başladı. Nihayet onun farlarını görünce karşılamak için dışarı çıktı. Hava iyice serinlemişti. Henderson'la el sıkıştıktan sonra, konuştı:

— «Seattle'dan iyi haber yok, doktor. Altı haftalık ömrüm kalmış.»

— «Altı haftalık mı? Çıldırılmış!»

Kronenbourg, kuru bir sesle: «Seni bunun için çağırmadım, Doktor. Arka odada iki adam var,» dedi.

— «Haydut filân mı?»

— «Pek değil. Ne milletten olduklarını da bilmiyorum. Alman olmaları mümkün. Bir yattan geldiklerini söylüyorlar. Yataın sahibi aniden hastalanmış. Bir doktora ihtiyaçları var.»

— «Anladım. Acele olan bu muydu?»

— «Kısmen. Gerçekten güç durumdayım. Beni yirmi yıldır tanırsın, değil mi?»

— «Elbette. Hattâ daha fazla. Yirmi bir yıl.»

— «Sana bir şey söylemek istiyorum. Ernest Kronenbourg değil benim adım. Asıl ismim Berger. Fritz Berger. Almanım.»

— «Ne olmuş yani? Hepimiz karışmış bu memlekette.»

— «Biliyorum, benim bahsetmek istediğim o değil. Daha başka bir şey. Naziyim ben. Toplama kamplarında bulundum. Hem de şef olarak.»

— «Ne sen mi? Sen çıldırdın galiba!» Dr. Henderson'un sesi tizleşmeye başlamıştı.

— «Çıldırmış olmayı istedim. Fazla vaktim yok. Onun için beni dinle. Savaştan sonra Amerikalılar peşime düşünce, evvelâ Güney Amerika'ya gittim. Sonra da buraya gelip yerleştim. Mazinin kapılarını iyice kapayabileceğimi sanıyordum. Yanılmı-şım.. Yattan gelen bu iki adamın elinde resimlerim var. Kendi-lerine hemen bir doktor temin etmezsem polise başvuracaklarını söylüyorlar. Artık polis umurumda değil. Sadece birkaç haf-talık ömrüm kaldı. Ama buradaki oğullarıma ve Maria'ya acı-yorum. Onun ilk karımdan ve çocuklarımdan haberi yok. Bil-mesini de istemiyorum.»

— «İyi ama...» diye Doktor konuşacak oldu.

Kronenbourg elini kaldırdı: «Sözümü kesme, lütfen. Bana kalırsa bu adamlar da Nazi. Yahut yattaki adam Nazi. Amerika-ya çok şeyler borçluyum. Bana yeni bir ev, yeni bir hayat, yeni bir eş ve dostlar verdi. Ben ise sadece yalan söyledim. Şimdi minnet borcumu ödeme fırsatı geçti elime. Yattaki adam her-halde bir harp suçlusu olmalı. Onu yakalatabilirim. Hâlâ mevcut harp suçluları. Hakkında ne düşünürsen düşün, bana yardım et-meni istiyorum, Doktor. Hem de derhal.

— «Sahii muhafazada veya poliste tanıdığın var mı? Veya istihbaratta filân?»

Henderson: «Hiçbir söz veremem,» dedi. «Şerife söylerim elbette. Ama söylediklerinden bir mâna çıkaramıyorum.»

— «İnsan olayları bütünüyle bilmediği zaman mâna çıkara-maz. Bana yardım etmeni de istemiyorum. Sadece Maria'ya ve oğullarıma yardım et. Yapar mısın bunu? Yardım eder misin onlara? Onların hiç suçu yok bu işte.»

Gözgöze geldiler. Doktor evet, anlamına başını salladı: «Telefon edersen, bu adamlar duyarlar mı beni?»

— «Televizyonu açarsan duymazlar.»

— «O zaman, aç.» dedi Henderson, sonra kapıya yürüdü.

McGillivray, Covent Garden'deki yazıhanesinde oturmuş, bomboş masasının üzerine serdiği «Country Life» dergisini karıştırıyordu. Ama akıllı fikri o evlerde değil, binlerce kilometre ötede idi.

Araştırmaya başlamıştı ama yeteri kadar başarılı olamamıştı. İsmail Sefareti yardımı gönüllüydü. Yalnız onların da o yatla sahibi hakkında bir bilgileri yoktu. C.f.A. ile de ilişki kurmuştu; Amerikalılar ellerinden gelen gayreti sarfedecek, ve tarif edilen yat, karasularına girdiği zaman da onda arama tarama yapacaklardı. Peki, ama aradıkları neydi? Bir adam mı, yoksa bir suikast mı?

MacGillivray bir ara Sir Robert'e telefon etmeyi düşündü. Sonra vazgeçti bu işten. Ayağa kalktı, çift katlı camın önüne giderek karşıdaki pazar yerini seyretmeye başladı. Bir müddet sonra da dalgın dalgın piposunu ateşledi. Daha ikinci nefesini çekmişti ki telefon çalmaya başladı.

Kinder, sırtı gazinonun beton duvarına dayalı duruyordu. Ortalarında Weissmann olduğu halde diğerleri etrafını sarmıştı.

Weissmann: «Demek hikâyen bu, öyle mi?» dedi. «Peki, gerçeği söylediğinden nasıl emin olacağız?»

— «Çünkü gerçek bu.» Sesi fısıltı halinde çıkıyordu. «Yemin ederim. O demiri kullanmayın bir daha.»

— «Ama sen bize, öbür hikâyenin de doğru olduğunu söyleyip yemin etmişsin. Hani şu affolma, ailelerimizi görme, birikmiş maaşlarımızı almamız hikâyesi.»

Kinder, yorgun, başını salladı. Konuşacak hali kalmamıştı artık.

Weissmann: «Kızgın demiri bir kere daha deneyin,» dedi.

Ahğılardan biri, ucu beyaz, yukarıları kırmızı renkte bir demirle yaklaşıp, Kinder'in yüzünden iki-üç santim uzaklıkta tuttu.

— «Şimdi,» diye Weissmann tısladı. «Şimdi söyleyecek misin gerçeği?»

— «Evet,» dedi, Kinder. Tiz sesi isterinin sınırına varmış bir çığlık halini almaya hazırdı.

Weissmann konuştu: «İncil, Kabil'in damgalandığını söyler. Oysa, o sadece bir adam öldürmüştü. Söylediklerin doğruysa, sen yirmi ırkdaşının ölümünden sorumlusun. Nasıl olsa öleceksin. Anlattığın hikâyede hâlâ ısrar ediyor musun?»

Kinder başıyla tasdik etti. Artık konuşamıyordu. Demir yüzüne yaklaşıp canlı etin üzerine yapıştı. Çılgılığı, sıcak ve kala-balık odayı doldurdu.

Weissmann, çılgınlık ve acının süzdüğü sesiyle sanki yüzyların gerisinden konuşuyordu: «Dişe diş, kana kan. Arkadaşlarımızın hayatını kurtarmak mümkün olmayacak ama, senin canını almakla hiç olmazsa biraz rahatlamış ve intikamımızı ufak çapta da olsa, almış olacağız, Kinder

Kızgın demir adamın yüzüne bir kere daha indi.

*
* *

Rüzgâr ve soğuk, Doktor Henderson'un nefesini kesiyordu. Bir eliyle motorun kenarını, bir eliyle siyah âlet çantasını tutmuş, Kronenbourg'u ve onun anlattığı hikâyeleri düşünüyordu.

Dönüş yapan motorun sesi değişti. Sisin içinden, önlerine beyaz bir duvar gibi yatın gövdesi çıkmıştı. İşkele indirilmişti.

Adamların uzun boylusu: «Bu taraftan, Doktor,» dedi.

Güvertöye çıktılar Duvarları vernikli tahtadan yapılmış bir tünelden geçtiler.

Kapının dışında bekleyen kamarot, Doktoru selâmladı: «Buraya buyurun, Doktor,» dedikten sonra kapıyı açtı:

Yeşil ışık yanan odadaki tek yatakta bir adam yatıyor ve çarşafının altında, dayanılmaz acıların tesiriyle, kıvrım kıvrım kıvranıyordu.

Henderson: «Hasta, bu mu?» dedi.

— «Evet, efendim. Ama konuşacak durumda değil.»

— «Ne oldu? Hikâyeyi anlatın bana.» Bir sessizlik oldu.

Kamarot, uzun boylu adamın yüzüne bakıyordu.

— «Aslına bakarsanız gemide bir doktor var,» dedi adam. Henderson iyice şaşırmişti: «Var mı? Öyleyse onu göreyim.» Neyin nesiydi bu? Ellerinde doktor olduğu halde neden işi büyüüp kendisini çağırmışlardı?

— «Bir dakika izin verin de getireyim onu.»

Adam dışarı çıkınca, Henderson hastanın yanına gidip nabzını tuttu.

— «Uyanık mısınız?»

Adam, ulur gibi, acaip bir ses çıkardı.

— «Konuşmanıza imkân var mı?»

Adam yeniden homurdanınca, arkada duran kamarot konuştı:

— «Biraz beklerseniz, gemideki doktorun size herhalde yardımcı olacaktır efendim.»

— «Umalım, öyle olsun.»

Büyük salonda muhafızlar, Love'ın etrafını almışlardı. Girtlağına yediği darbeden sesi hâlâ ısıklık gibi çıkan McGregor ona hitap etti:

— «Gemide bir Amerikalı doktor var. Git, durumu ona anlat.»

— «Herşeyi mi?»

— «Şakanın sırası değil, doktor! Durumun da komik hiçbir tarafı yok. Bay Steyr'in kapıya veya masaya çarptığını söyle. Doktor olduğun için sen daha iyi bilirsin ne anlatacağını. Ama sakın açığözlük ederek kendi durumundan bahsetmeye kalkışma.»

— «Kızı burada alıkoyacağız. Yatın her tarafında dinleme tertibatı var, söylediklerini dinleyeceğiz. Ağzından başka bir şey kaçırırsan bu kız buracıkta ölür. Anlaşıldı mı?»

Henderson'u getiren iki adam, Love'ı kollarından tutarak dışarı çıkardılar. Yürüttüler. Sonra biri kapıya vurup haber verdi: «Doktor Love.»

Love karşısında, tıknaz, yakaları düğmeli gömlek giymiş, kısa saçlı bir Amerika'lı buldu. Sakin ve zeki bir yüzü vardı adamın. Hoşlanmıştı ondan. Kamarot bütün dikkatini onlara vermişti.

Adam: «İsmim Henderson. Doktor olduğunuzu duydum,» dedi.

— «Evet. Benim ismim de Jason Love, Somerset'liyim, İngiltere'den. Tanıştığınıza memnun oldum.»

— «Neden çağırdınız beni buraya?? Sız müdahale edemez miydiniz?»

— «Hayır. Edemezdim.»

— «Ne olduğunu anlatın bana? Alélâcele buraya çağırıldım. Hastanın nesi var? Konuşamıyacak kadar ısırap çekiyor. Düştü mü? Başını mı bir yere vurdu yoksa?»

— «Size fazla bir yardımım dokunmayacak. Hastamız kör.»

Eğilip adamın yüzündeki kompresi kaldırınca, Steyr'in bir cehennem haritasından farksız suratı çıktı meydana.

— «Araba kazası filân mı geçirmiş?»

— «Ben de bilmiyorum ne olduğunu. Belki de savaştan kalma bir şeydir,» dedi Love. «Neyse geldiğimize sevindim. Hastayı kendine getirmek için iğne ile tedavi metodunu tatbik etmeyi düşünüyordum.»

— «İğne ile mi? Şu eski Çin usulü, altın iğne ile tedavi mi?»

— «Evet. Yanımda âletlerim olmadığına göre, bana en ince sırınga iğnelerinden birini verebilir misiniz?»

— «Elbette. Buyurun alın.»

Henderson, çantasını açtı: «Hattâ daha ince, yara dikmek için kullandığım iğneler de var yanımda.»

— «O daha iyi.» Sterilize edilmiş iğnelerden birini aldıktan sonra Love kamarota döndü.

— «Yardıma ihtiyacım var. Lütfen Bay Steyr'in sağ kolunu kaldır ve sıkı sıkı tut.»

— «Ben ise, iğneyi sinir merkezlerinden birine batıracağını zı sanmıştım.»

— «Niyetim o zaten,» diyen Love, iğneyi, gözlerini efendisinin yüzüne dikmiş Kamarotun sol şakağına batırıp çıkarıverdi

Sonra acıdan iki büklüm oldu kamarot, boynundan yakalayıp ses çıkarmaması için ağzını kapattı. Sol elinin işaret parmağını dudaklarına götürerek, Doktora susmasını işaret etti. Niha yet tabii bir sesle konuşmaya başladı.

— «Gördünüz ya, Doktor? Ne kadar ilginç bir canlılık tepkisi. Bu bölgeye, Çinliler, Yang Meridiyenî derler. Konuşmayın lütfen. Bu tedavide sessizlik hastanın sağlığı bakımından çok önemlidir.»

Sonra eğilip Henderson'un cebinden tükenmez kalemı alarak aynaya şunları yazdı: **Konuşmayın. Oda dinleniyor. Burada tutsağım. İçerde rehine olarak tutulan bir kız var. Nazi yataklıları hepsi. Dışarı çıkıp polis çağırmanız son derece önemli.**

Sonra yeniden konuştu: «Gördünüz ya, durum gerçekten ciddi..»

— «Tahmin ederim,» dedi Henderson.

— «Ne yapabileceğinizi sanıyorsunuz?» diye Love dinleyenleri kuşkulandırmamak için konuştu. Sonra bir sargı bezi alarak kamarotun evvelâ ağzını, arkasından elleriyle ayaklarını bağlayıp yavaşça yere uzattı.

Henderson: «Şey,» dedi. «Pek emin değilim.»

Love: «Anlıyorum,» dedikten sonra göz kırptı. «Biliyorsunuz, Bay Steyr işlerini buradan idare ettiği için yatdan dışarı çıkması imkânsız.»

— «O zaman özür dilerim. Hastanın tedavisini üzerime alamam.»

Love başını sallayıp yeniden göz kırptı. Adam, durumu gerçekten iyi idare ediyordu.

— «Kamarotla birlikte gidelim de adamlarıyla konuşalım bunu.»

Eğilip, yerde yatan kamarotun koltukaltı askısından Mauser tabancasını çıkardı. Kapıyı açtı sonra. Dışarısını kolağan etti. Koridor boştu.

Henderson: «Lütfen kamarotu takip edin,» dedi. Bunu surf dinleyenler için yapıyordu. Kapıyı vurduktan sonra, Henderson'u yana çekti, kendi de gidip öbür tarafa saklandı.

McGregor'un sesi duyuldu:

— «Girin.»

İçin en güç faslı şimdi başlıyordu. Love derin bir nefes aldıktan sonra yavaşça kapıyı araladı, durduğu yerden bir göz attı içerdeki manzaraya. Shamara, odanın dip duvarına yaslanmıştı. Yanında, elleri ceplerinde iki muhafız, biraz açıklarında ise kapıya bakan McGregor duruyordu. Love içeri girdiği zaman ateş etmesine fırsat olmayacaktı. İşi buradan halletmek daha akıllıca olacaktı, Mauser'i doğrultarak nişan aldı, tetiğe dokundu.

Kurşun McGregor'un koluna saplandı. Beklenmeyen ağırlıca adam bir çığlık atınca Love kapıyı tekmelyerek içeri girdi.

— «Atın silâhlarınızı!» dedi muhafızlara. Biri söz dileyip

silâhını halının üzerine fırlattı. Öteki kıınıldamamıştı. Love adamın diz kapağına nişan alarak tetiğe tekrar dokundu. Muhafız yüzükoyun kapaklandı yere.

Love: «Buraya gel!» dedi Shamara'ya. Kadın yerden silâhı alıp doktorlardan tarafa yürüdü. McGregor, kolu yana sarkmış, olanları seyrediyordu. Yerde yatanın gözleri ise acıdan kor gibi parlıyordu.

— «Nedir bunlar, Doktor Love? Ben hasta hakkında konuşacağımızı sanıyordum.»

Love sırtarak: «Öyleydi ama nasılsa unuttu verdik.» dedi. «Olup bitenlerden benim de haberim yok ama, içerde yatan gözleri oyuk karga dünya yüzünde en çok aranan üç Nazi'den biri.»

— «Ama...» diye Henderson şaşkınlıkla söze başladı.

— «Bırakın şimdi, amalarla fakatları. Karaya çıkmam lâzım. Bundan çok daha önemli başka bir husus da var.»

Amerikalı: «O nedir?» diye sordu.

Love'in cevap vermesine meydan kalmadan, kapı tekmele-nerek açıldı. Steyr göründü eşikte. Yatak odasından oraya kadar sürüne sürüne gelmek için sarfettiği gayretin yorgunluğu yüzünden belli oluyor, yaşayan bir insanın, camsız pencerelerini andıran oyuk göz çukurları karşısındakilere dehşet veriyordu.

— «Demek böyle, Doktor?» dedi acıdan sıkılmış dişlerinin arasından: «Demek bu işi başaracağını sandın öyle mi? Beni saatlerce baygın yatırdın. Yoksa, bence son derece önemli olan bir tek şifre kelimesini unutacağımı mı sandın? Elbette ki hayır. Teype almıştım onu. Ve sen bu deliliklerle oyalanırken meşaj gitti bile. Kimse durduramaz beni. Anlıyor musun? Kimse... Mani... olamaz bana!»

Aynı anda sis ve canavar düdüklerinin sesi havayı doldurdu.

Love: «Biraz geç oldu artık.» dedi «Oyun burada bitiyor.»

Steyr başını seslerden tarafa çevirmişti: «Bunlar ne?»

Henderson: «Sahil muhafazanın hücum botları olmalı,» dedi.

— «Yani herşey bitti mi?»

— «Umarım öyle, Shamara.»

Bir iç çekiş duyuldu, sonra Shamara yığıldı halının üzerine. Aynı anda, McGregor Henderson'un üzerine atlamıştı. Love'ın silâhı tekrar konuştu, McGregor'un elindeki martini şişesi, ma-

sanın üzerinde kırıldı, içindekiler beyaz halının üzerine kan gibi dökülmeye başladı.

Henderson: «Vay canına!» dedi. Love onun neler hissettiğini gayet iyi anlıyordu. Steyr'den tarafa döndü:

— «Böyle pijamalarla mı götürülmek istiyorsun?»

Steyr: «Kimse beni yakalayamaz» dedi, sonra deli gibi gülmeyerek bir şeyler çiğnemeye başladı. Love onun ne yaptığını anladığı zaman, iş isten çoktan geçmişti. Sonra Steyr küçük gibi yere yığıldı.

Love: «Siyanür yuttu» dedi. «Bütün yüksek rütbeli Naziler dışdolgularında bir kapsül siyanür saklıyorlardı. Himmler yakalanıp, Montgobery'nin karargâhına getirildiği zaman aynı şekilde intihar etmişti. Göring de bu usulle cellâdını atlattı. Bunu düşünmemiz gerekirdi.»

•

Weissmann, Kinder'den biraz uzaklaştı. Dört kişi, Kinder'i, çarmıha gerilmiş İsa gibi, duvara yapıştırmışlardı. Baş, yorgun, göğsünün üzerine düşmüştü. Odanın içi, leş gibi yanık et kokuyordu.

— «Herşeyi söyledim,» dedi, derinlerden gelen bir ses. «İla ve edilecek başka şey yok.»

Kulübenin kapı ve pencereleri zangırdadı. hafiften. Herkes korkuyla birbirlerine baktı. Bir tayfun başlangıcı mıydı yoksa? Axel gidip kapıyı açınca, denizden gelen soğuk ve yabancı oldukları bir rüzgâr doldu içeri. Deniz kuşları acı çığlıklar atarak kanat germiş, rüzgâra karşı koymaya çalışıyorlardı. Ancak o zaman uzaklardan gelen dalgayı gördüler.

Kâbuslarda görülebilirdi böyle bir dalga. Okyanus genişliğinde, gökyüzüne yükselen yemyeşil bir su duvarı idi gelen.

Seyredenlerin asıl aklını başından alan, gelen dalganın yüksekliği idi. Otuz kırk metreye yaklaşıyor, peşine dünyadaki bütün su kuvvetini takmış, deniz diplerindeki kumları kaldırarak geliyordu.

Weissmann: «Aman Allahım!» dedi, sonra adamların yüzüne baktı korkuyla.

Aynı anda da dalga patladı sahilde. Gürültü, Tanrıların gazabı gibi doldurdu odayı. Dev dalga karşısına çıkan her şeyi

silip süpürüyordu. Binalar devriliyor, damlar duvarlar, oyuncakmış gibi yok oluyordu.

Odakakilerin bir kısmı yere yuvarlanmış, bir kısmı duvarlara dayanmıştı. Dalga çarpar çarpmaz dam uçtu, duvarlar yıkılıverdi.

Önüne geleni süpüren dalga arkadaki kurşun rengi dağların eteklerine kadar uzandı.

Neden sonra, toprak ve kumdan bulanmış sular çekilmeye başladı. İşkence edenlerle, edilenin vücutları, ölümün eşit severliği içinde açık denize doğru sürüklendi.

Yaveri mavi zarfı masanın üzerine koyduğu zaman McGillivray genç adamın yüzüne baktı: «Gelen raporlar mı?»

— «Evet, efendim. Sir Robert durum hakkında nasıl bir açıklama yapacağımızı merak ediyor.»

— «Neden açıklama yapıyormuşuz?» diye McGillivray masum masum sordu. «Bizi ilgilendiren birşey yok ki. Meteorolojinin verdiği bilgiye göre, Güney Amerika sahillerini silip süpüren dalganın sebebi deniz altında meydana gelen volkanik bir indifa. Hepsı bu kadar. Böyle felâketlerde daima haberler kısa olarak verilmelidir.»

Kronenbourg, Robin Hood Motelinin kabul salonunda oturmuş, dalgın dalgın televizyon seyrediyordu. Birden ekran bembeyaz oldu, bir spiker görüldü. Önünde bir sürü kâğıt vardı.

— «Sayın dinleyiciler, programa ara verdiğimiz için, özür dileriz. Sizlere, şimdi Güney Amerika'nın batı sahillerini tarumar eden bir med dalgasının haberini veriyoruz.

«Değişik sahil postalarından gelen haberlere göre, âni bir dev dalga sahillerde büyük hasara sebep olmuştur. Yine verilen haberlere göre, dalgadan önce iki patlama kaydedilmiştir. Bunlardan biri Rio de Janeiro'nun yüz mil açığında, diğeri ise bundan iki yüz mil uzaklıktadır.

«Patlamaların denizaltı indifalarından ileri geldiği sanılmaktadır. Araştırmalara başlanmıştır. Yeni haberler geldikçe programa ara verip bunları size, dakikası dakikasına bildireceğiz.»

Doktor Henderson konuşuyordu: «Tüm hayatımda geçirdiğim en korkunç ve rezil gece bu. İlk'de anlattığım zaman, kimse bana inanmıyacak.»

— «Sen de anlatma.»

— «Belki de haklısın, çok rica ederim, sen gerçekten Doktor musun?»

— «Elbette. Sommeres'deyim. Daha evvel unutmadan sorayım. Yata Sahil Muhafazayı göndermek nereden aklına geldi?»

— «Hastalarımın biri bana garip bir hikâye anlatmıştı. Sen de bir doktor olduğun için, tıbbın yeminli bazı kurallarını bilirsin.»

Sis dağılmaya, gökyüzünde yıldızlar parlamaya başlamıştı. Bunlar ertesi, gün havanın güzel olacağına dair âlâmetlerdi.

••

Sir Robert piposunu yaktıktan sonra, deri koltuğuna yaslandı, MacGillivray'ın yüzüne baktı. Önünde gazete kupürleri ve CIA'dan gelen neşredilmemiş bir rapor vardı. Kâğıtların hepsini bir kenara iterek sordu: «Peki, bu iş bizi nereye götürüyor?»

Mac Gillivray yavaşça: «Özellikle bizi, hiçbir yere,» dedi.

— «Peki, Başbakana ben ne söyleyeceğim?»

— «Bu iş hoşuma gitmeye başladı efendim. Adamımız Mc. Gregor öldürülüyor ve yerine eski bir Nazi geçiyor. Ve hâlâ, McGregor diye düşündüğüm o adam da gerekli haberi yollamıyor bize. Oysa siz, ona haber vermeden, yanına başka bir adam yerleştirmiştiniz. Sesinin tonunu yükseltti: «Başbakana, bu işin çıkmaz bir Nazi planı olduğunu anlatın. Toplama kamplarında birçok âlimlerden ihtira beratları çalan Steyr, zengin olduktan sonra parasını böyle delice bir intikam planına yatırmış. Başbakana adamın körlüğünün sebebini, İngilizlerle Amerikalılara yüklediğini ve hepimizden nefret ettiğini söyleyin.

«Sonra ona, Steyr'in bu planı kendi başına bulmadığını, Rusların on yıllık denizaltı çalışmalarının sonuçlarına ve akıntıların yönünü değiştirme projelerine sahip çıktığını söyleyin.

«Sonra ona, adamın bu iş için, İsrail ajanlarından korkup, Güney Amerikaya kaçmış eski Nazileri kullandığını anlatın. Böylelikle onlardan da harp sonunda kaçtıkları için intikam almış olacaktı.»

— «Peki, başka ne söylüyeyim?»

— «Steyr'in başarısızlığına, Meksika'da hâlâ eski Nazilerin olduğunu bilen İsrail ajanlarının kiralayıp bir haber alma merkezi olarak kullandıkları evin sebep olduğunu anlatın.

«İsrail'ilerin Meksika'ya yollamak istedikleri ilk ajan, Nas sau'da öldürüldü. Dostumuz doktor Love'a bir mükâfat vermek lâzım.»

— «Kıza da vermek lâzım,» dedi Sir Robert. «Hakkında telgrafla bilgi edindiğimiz o Shamara, yaman bir kız olmalı.»

— «Ha evet, Shamara. O da alacak mükâfatını elbet.»

»

Love yatakta, dirseğinin üzerinde doğrularak, yanında yatan Shamara'ya baktı. Sıkıntılı geçen birkaç günden sonra, New York'a gelmişlerdi. Bir sürü soruşturmalardan sonra, nihayet Doğu'ya uçabilmişlerdi. Bağ Bozumu Yarışını kaçırmıştı ama, hâlâ Pennsylvania'da göreceği Auburn-Cord-Dusenberglar vardı. O kulüp üyeleriyle bulunmayı çok istiyordu.

— «Ne düşünüyorsun?» dedi, Love, genç kadını hafifçe öptü: «Sizi düşünüyordum. Nerede karşılaştık? Bir bodrum katında. Nerede vedâ ediyoruz? Yatakta.»

— «Veda için hoş bir yer değil, yatak.»

— «Veda için değil.»

— «Mecbur muyuz vedalaşmaya?»

— «Evet, yarın sen Nassau'ya gidiyorsun. Sonra da kim bilir nereye? Bu yüzden veda için sadece bugün var elimizde.»

Kadın gülümsedi:

— «Eğer karşılaşırsak, bir şey sözver bana.»

— «Ne?»

— «Yatakta veda etmiyelim, insana kaybetmiş hissini veriyor.»

— «Ne kaybet, ne de kazan» dedi Love. Sonra kadına iyice sokuldu.

»

Daily Express'in sabah baskısında, şöyle bir başlık vardı:
MET DALGASI İNGİLİZ AVUKATIN ÖLÜMÜNE SEBEP
OLDU. Rio, Brezilya, Salı.

«39 yaşındaki Basingstoke'lu avukat Richard Brooks'un cesedi bugün sahile vurmuştur. Sanıldığına göre, denizaltı patla-

maları sonucunda meydana gelen, met dalgası genç avukatın ölümüne sebep olmuştur. Cenazesi, yarın buradaki İngiliz mezarlığına gömülecektir.»

Olayla ilgili başka bir haber, *Financial Times*'de çıkmıştı: «Tanınmış milyonerlerden Paul V. Steyr'in, özel yatı Endymior III'de öldüğü haber alınmıştır.

Paul Steyr böylelikle gençlik yıllarının sırrını da kendisiyle beraber mezara götürmüş bulunuyor. Bir ticaret okulu mezunu olan Paul Steyr, ilk büyük başarılarını 1940 yılının sonu ile, 1950 yılları arasında sağlamıştı. Kısa bir süre sonra, kimya sanayinin büyük hisselerine sahip olan Steyr, asıl servetini bunlara borçludur.»

«Dünyanın en güzel özel yatlarından birine sahip olan milyonerin. Limoges'da bir malikanesi olduğu halde, vaktini büyük bir kısmını yatında geçirirdi. Ölümü birçok hissedarları etkileyecek olan milyoner, bekârdır ve varisi yoktur.»

Love, Covent Garden'deki Meyva İthalât ve İhracat Şirketinin kapısını çaldı. Çevrede keskin bir portakal kokusu vardı. Açılan kapıdan, Bayan Jenkins'in başı görüldü, kadın gelen ziyaretçiyi tanıdı.

— «A.. a.. a..! Dr. Love'ımuş! Biz ise, sizi Nassau'da sanıyorduk.»

— «Hangi biz?»

— «Albay Mac Gillivray'le ben.»

— «Albay içerde mi? Somerset'e gidiyorum. Trene daha vakit var. Bir uğrayayım dedim.»

— «Haber vereyim.»

Love, odaya girdiğinde, Albay pencerenin önünde duruyordu:

— «Bu ziyarete sebep ne bakalım?» dedi.

Love: «Tatilim sırasında garip birçok şeyler oldu,» dedi, karşısındakinin bir şey bilmediğine emin olarak: «Belki seni ilgilendirir diye düşündüm. Albay şükür ki, benim mesleğimi ilgilendirmiyor.»

— «Tahmin ederim. İşittiğime göre, amatör olmana rağmen, fena iş görmemişsin.»

— «Yani biliyor muydun?»

— «Kendimize göre, haber kaynaklarımız vardır. Ayrıca

en çok aranan Nazilerden biri de manyoldu bu arada.»

«İntihar etti.»

«Evet, hiç de fena bir iş yapmamış. Hiç olmazsa memleketin dâva masraflarından ve bir sürü eski defterlerin açılması kurtardı. Ama beni asıl ilgilendiren, McGregor oldu. Hayatı önemli haberler verdi bize.»

«Manyane bir plân hazırlamış Steyr, biliyor musun? Evvelâ McGregor gibi bir radyo uzmanı temin edip, NATO dalgasından neşriyat yaparak çevreyi aldatmak, sonra bir denizaltı çalıp onu âdi gemicilerle donatarak dünyanın vızır vızır aradığı adamları bulmak ve kendi rezil intikam plânını onlara tatbik ettirmek. Şairane bir adalet, değil mi?»

«Evet, ama sonunda bizi yendi. O radyo mesajını yollayıp infilâklarla met dalgasını meydana getirdi.»

«Yanılıyorsun doktor. Başaramadı. Gulf Stream, yön değiştirmede. Zincirleme üç infilâk ihtiyacı vardı, muvaffak olmak için. Üç denizaltının infilâk ânında belirli yerlerde olmaları gerekiyordu. Oysa sadece iki tanesi belirtilen yere gidebildi. Üçüncüsü limanı terketmemiştii bile. Parçalarını buldular. Yani dâvayı Steyr değil, biz kazandık.»

«Mühim değil. Dünyanın en zengin araba mezarlığını buldum ama, iyice görecek kadar vaktim olmadı. Üstelik Mek-sikada valizimi kaybettim.»

«Peki, hiçbir şey kazanmadın mı?»

Mac Gillivary, merakla bakıyordu, Love gülümsedi:

«Eh, bekâr olmanın da kendine göre boş tarafları var.»

Shamaranın nerede olduğunu düşünüyordu. Acaba bir daha görüşecekler miydi?.

«Ne gibi?»

«Yani karın ister mi, istemez mi? Diye düşünmeden, dünyanın en güzel Siyam kedilerinden birini alıp evine getire bilmek. «Endymion III» de buldum. İşler sona erip de kimse almak istemeyince, ben aldım. Thomas Fuller, «Her oyun, galip gelen için güzeldir» der,

«Evet, hele bizim oyunumuzda. Gitmeden bir içki içelim, en büyük oyunların şerefine. Aşk oyununun. Anladın mı, ne demek istediğimi?»

Beraberce dışarı çıktılar. Yürürken ikisi de gülümsüyorlardı. Love, «yarın güzel bir gün olacak, diye düşündü. Yarın, yarın...»

ÖLÜM PASAPORTU ve **TEHLİKE PASAPORTU**
romanlarının kahramanı
JASON LOVE
yine sahnede

DEHŞET PASAPORTU

Atlantik'te son sistem bir Alman denizaltısı NATO manevralarına katıldığı sırada birdenbire garip bir telsiz alışı ve tehlike'i bir randevuya girmişti.

Bu randevu, Kuzey Kutbundan Meksika'ya, Latin Amerika'dan Londra'ya kadar uzanan esrarengiz bir kompleksin örgüsünü örde.

"Ölüm Pasaportu" (filmî yurdumuzda Casus aşkı adıyla oynanmaktadır) ve "Tehlike Pasaportu" da çağımızın James Bond kadar sevilen kahramanı Jason Love'i yaratan James Leasar şimdi bu üçüncü eserinde 1967 yıl en güzel casusluk ve macera romanını bize sunuyor.

Fiatlı 5 Liradır.